

Tat'ána M.

Rub světa hmoty

(eseje o tom, čeho jsem se skutečně zúčastnila)

Obsah

Předmluva: Biologové zkoumají Boha.....8

Rozloučení s kočkami.....10

Návštěva 1

První setkání.....11

Jde ti to dobře!.....12

Smysl života existuje!..... 13

První místa síly.....14

Teď se soustřed' na vlastní zdokonalování!.....17

Podívejte, jakou má Táňa anáhatu!.....20

**Stala jsem se ohromnou nad
mořem!.....22**

**A někdo, kdo už se dostal skoro na vrchol, padá zpátky
dolů.....26**

Duchovní vojín musí být bezchybný ve všem!..... 27

**Tady můžeš vejít přímo do
Ježíše!..... 28**

Vezmeme moře na dlaně.....	30
Snad sis dnes nevezala podprsenku?!.....	32
Nemohu tě milovat takovou — ve vší úplnosti!.....	34
«Teorie čurání».....	35
«Písečné energie» a kutálení na planetě Zemi.....	36
«Pedagogické praktikum».....	38
Stala jsem se Mahádublem.....	39
Psychiatrie materialistická — a duchovní.....	41
Lidská morálka — a pohled ze strany Boha.....	42
Nebojíš se «strašného soudu Kristova»?.....	43
Schůzky se Satja Sái.....	43
Vlastní hledání míst síly.....	44
Ohnivá meditace.....	44
Budu líbat Davida Copperfielda!.....	45
'Čistá Láska' Satja Sái.....	46
Blaženost v Tváři Ptahhotepa.....	47
«Fotografie na památku».....	47

Návštěva 2

Každý si sám vybírá svoji cestu.....	48
Guru Nanak-2.....	49
David byl mojí mámou?!	49
Bůh není dědeček na obláčku!	50
Svatí Duchové jsou Muži i Ženy.....	51
Jak obejmout Krišnu, když... jsem s Ním splynula?	53
Bábadží: «Chci, abys Mě poznala!»	55
Jsi připravena účastnit se Veliké Duchovní Revoluce?	57
Odolnost, věrnost Sloužení, láska k Bohu!	59
Na návštěvě u Božských Súfiů.....	59
Skok do propasti.....	61
Doteky Kimových Rukou.....	63
V Ježíšově Mahádublu.....	64
Chrám.....	66
Staň se Mou kolegyní!	67
Verše Manuela a polibek Danish Lady.....	69

Je třeba se přeměňovat v Lásku!70

Apoštol Ondřej:

«Staň se Bezbřehou Láskou!»72

Návštěva 3

Téte á téte s Mistrem.....74

Obraz Guru Nanaka-2.....75

«Třetí patro».....76

Čtyři segmenty.....77

«Trepanace lebky».....78

Je výborné úplně znát Cestu!79

O umění stýkat se s Bohem.....80

«Ztráta lidské formy»

a Bohocentrismus.....83

David... je moje máma nebo...?88

Jsem oblak Zlatého Světla.....91

Chyba Guru Nanaka-2.....93

Přátelé navěky!95

Chůze po kupoli stanu

a cestování k centru Země.....97

«Totální reciprocita».....	99
V Objetích Chuanita.....	100
Omlazující Božský Vítr Lorenze Byrona.....	100
Beseda s Božskými Indiány a Manuelem.....	101
Zjevení Apoštola Ondřeje.....	103
Kim: staň se znovu Nanakem!	103
Petrovo Duchovní Srdce.....	105
Rozhovor s Kairem.....	106
Osvojení «Zazrcadlí».....	107
Seznámení s peklem.....	108
Zvednutí kundalíní.....	109
Vypuštěné vlastní Mahádubly, Filip, Ježíš a Ohnivá Pyramida Karla Rossi.....	111
Zamilovat si Tvůrce není možné, pokud se předtím nenaučíš milovat Jeho Stvoření.....	112
Guny a duchovní růst.....	113

O změněných stavech vědomí a meditaci.....	118
Krišna: spojení Lásky a Klidu — se Sílou.....	119
Bílá Plachetnice Nikifora.....	121
Láska Sufi.....	122
Veliký Ngomo.....	123
Slunce Adlera.....	125
«Svatební Palác» Boha Otce.....	127
První ztráta stability.....	129
Poslední výzva Bábadžího.....	129
 Vladimírova návštěva u mě doma	
Moje chyby a hořkost loučení.....	130
Fotografie míst síly s komentáři.....	136

Předmluva:

Biologové zkoumají Boha

Vladimir Antonov je první z vědců-biologů, který rozšířil sféru svých vědeckých zájmů také i na nehmotné formy života, včetně Boha v Jeho různých Projevech. On je nejen teoretikem, důkladně zkoumajícím veškerou «historii tématu», ale i duchovním praktikem, zdařile spojujícím poznatky, získané od Boha, s osobní zkušeností Jeho poznání.

Vladimir Antonov v tom dosáhl úplného úspěchu, vydal na toto téma desítky knih a natočil mnoho filmů, obsahujících přednášky. Mnoho těchto materiálů bylo přeloženo do cizích jazyků.

Jemu i jeho kolegům-pomocníkům se za desítky let soustředěné práce a na podkladě mnohočetných útoků různých druhů lidských primitivů — podařilo zformovat nový současný vědecký směr — metodologii duchovního zdokonalování.

Toto integrální vědění v sobě zahrnuje:

- Historické znalosti, včetně kompetentních překladů filozofických textů a vybraných citátů z Učení Atlant'ana Tóta (v dalším Jeho Vtělení Herma Trismegista), Pythagora, Krišny, Lao'c, Gautamy Buddhy, Ježíše Krista, Muhammada, Bábadží z Haidakhanu, Satja Sái Báby a spousty dalších Božských Učitelů — Představitelů Prvotního Vědomí (Tvůrce).
- Popis Boha, včetně přesného a vyčerpávajícího objasnění toho, co musíme chápat pod takovými termíny, jako Bůh, Absolutno, Prvotní Vědomí, Tvůrce, Svatý Duch, Trojice, (skutečná) mnohorozměrnost prostoru, peklo, ráj, Příbytek Tvůrce, Evoluce Vesmírného Vědomí.
- Popsání velkých i malých stupňů duchovního vzestupu člověka — k Dokonalosti. Tyto stupně vedou k osobnímu přímému poznání Boha v Aspektech Svatého Ducha (Bráhmana) a Prvotního Vědomí, a poté získání Božskosti a Splynutí s Prvotním.

Všechno tohle i spousta dalšího bylo mnohokrát a všestranně, to znamená, z různých hledisek a v závislosti na různých situacích, popsáno v pracích vědecko-duchovní Školy Vladimira Antonova.

Co tedy v souhrnu a v krátkosti představuje metodologická koncepce Školy?

1. Základem pro začátek duchovního zdokonalování každého člověka musí být usilování o etickou čistotu — jak ji chápe Bůh (a ne ty či ony skupiny lidí v těch či oněch historických časových úsecích).

2. Smysl našich životů na Zemi spočívá konkrétně v aktivním sebezdokonalování — se záměrem poznání našeho společného Tvůrce a Splynutí s Ním ve vzájemné dokonalé Lásce. Bůh od nás nepotřebuje poklony a vyprošovací modlitby, ale usilování o to, abychom se STALI LEPŠÍMI — v soulase s Jeho Učením.

3. Bůh je Láska. A abychom se s Ním sblížili jako vědomí, musíme se také stát Láskou. «Orgánem», ve kterém u nás vznikají emoce lásky, je duchovní srdce. Jeho cesta rozvoje může začít v hrudní čakře anáhatě u každého z nás. A právě jako duchovní srdce můžeme dorůst do rozměrů nesouměřitelně ohromných — ve srovnání s rozměry našich fyzických těl. A pouze, pokud budeme disponovat takovými duchovními srdci, můžeme poznat Boha v Jeho Majestátu.

4. Ještě jedním směrem, nezbytným v sebezdokonalování, je zjemňování vědomí především prostřednictvím řízení svých emocí a trvalé kontroly nad nimi. Mechanismem uskutečnění daného úkolu je ovládnutí techniky psychické autoregulace. Příslušná metodika byla vypracována právě v uvedené Škole.

5. Úroveň intelektuálního rozvoje adeptů duchovní Cesty předurčuje jejich úspěch. Proto je nezbytné:

a) aby každý pečoval o zvyšování intelektuální úrovně — jak sám u sebe, tak i u svěřených lidí, včetně dětí;

b) lektoři duchovních disciplín se nesmějí pokoušet «zavlékat» svoje žáky na ty stupně rozvoje, na kterých dosud nejsou schopni přebývat s jistotou a pevně.

S nejnovějšími materiály této Školy je možné se seznámit na stránkách:

www.new-ecopsychology.org

www.philosophy-of-religion.org.ua

www.swami-center.org

www.spiritual-art.info

www.meaning-of-life.tv

www.path-to-tao.info

www.pythagoras.name

www.atlantis-and-atlanteans.org

www.encyclopedia-of-religion.org

V posledních letech ani Vladimír Antonov, ani jeho nejbližší společníci, žádné praktické tréninky, lekce nebo semináře neprovozují; předpokládají, že při existenci výše uvedeného přispění může každý zájemce zdokonalovat sám sebe — s pomocí Boha.

To, o čem teď budu vyprávět, se nestalo v současnosti...

Rozloučení s kočkami

Před několika lety jsem napsala Vladimírovi poprvé. Tehdy jsem ještě byla studentkou medicínské fakulty na univerzitě. Vladimír mi, zřejmě proto, že viděl, že jsem ještě všechno nestačila pochopit, doporučil, abych zatím ještě nějakou dobu pracovala na etickém aspektu svého života a znovu mu napsala, až ukončím univerzitu. To znamená, za čtyři roky...

Napsala jsem za šest. Proč? Protože jsem se ještě nepovažovala za připravenou, za toho hodnou.

V novém dopise jsem Vladimíra poprosila o nějaké rady a předpokládala jsem, že tím naše vztahy skončí.

Ale Vladimír odpověděl velice vstřícně.

Potom jsme si vyměňovali dopisy ještě po dobu dvou měsíců, dokud mi najednou neoznámil, že by se rád se mnou setkal. Takový obrat událostí jsem skutečně nečekala: moje smutná budoucnost najednou začala získávat duhové barvy!

Domluvili jsme se, že se setkáme na jaře, koncem dubna. V době před naším plánovaným setkáním jsem se musela sama naučit úplně celý kurz rádžajógy, který Vladimír prezentoval ve svých knihách a filmech.

Během těchto měsíců se mi několikrát stalo, že jsem musela procházet zkouškami, ze kterých se teoreticky mohl vyvinout další odklad cesty. Ale já už jsem tomu dobře rozuměla: Bůh mě zkouší!

V té době se mnou žili půlroční kocourek a kočička. Velice jsem je milovala! Ale chápala jsem, že by Vladimír neschvaloval takovouhle moji připoutanost, která mi nedovolovala ani odejít na několik dní z domova. Ano, na jedné straně mi bylo líto držet je v bytě o jedné místnosti jako v kleci, ale na druhé, — zdálo se mi strašné pustit je na ulici: vždyť by je mohlo přejet auto!

Vzpomínala jsem na příhodu, jak před mýma očima jiný můj kocourek přebíhal silnici a vběhl přímo pod kola projíždějícímu autu. Auto odjelo; a on zůstal ležet a svíjel se v křečích. A v dálce už svítila světla dalšího automobilu. Vrhla jsem se na silnici, chytila kocourka a běžela s ním na druhou stranu silnice, tam jsem ho položila na trávu pod břízkou... Obyčejný černobílý kocourek, maličký a bezbranný, s polootevřenýma očima, takový teploučký... — naposledy sebou šklubnul v předsmrtné agónii a zemřel...

Začala jsem držet svoje domácí mazlíčky zavřené mezi čtyřmi stěnami.

A najednou... Vladimír píše, že mě vidí... (z jiného města!) — «ve splynutí s kočkami!»! Je výborné, píše, že je tak miluješ, ale je pro tebe načase, abys nesplývala v emocích lásky s kočkami, ale s Bohem!

Ještě podotkl, že pokud je pro mě teď složitě souhlasit s tím, že dám kočky do jiných dobrých rukou, — jestli by nebylo lepší naše setkání odložit?...

Štrnula jsem překvapením: jak mohl tak přesně zjistit moji situaci?!

Vždyť jsem předtím neměla ani tušení, že jsem s někým «ve splynutí». Ale když jsem to rozebrala, pochopila jsem, že moje pusinkování jejich malých čumáčků a měkkých hebkých bříšek — bylo právě tím projevením lásky, o kterém psal Vladimír!

Bylo to téma rozmíst'ování indrijí, buď zaměrujeme svoji pozornost a svoji lásku na objekty světa hmoty, včetně například koček a psů, — a nebo na Boha, Kterého milujeme natolik, že se zcela snažíme o poznání právě Jeho a Splynutí s Ním.

Také jsem viděla, že ačkoliv jsem se stala lékařkou, moje vlastní zdraví nebylo právě nejlepší: medicínské vědomosti, které jsme se jako studenti naučili, zjevně nestačily ani k tomu, aby nám samotným pomohly získat zdraví...

Chápala jsem, že tyto problémy je nezbytné řešit tím nejrychlejším způsobem.

Za tři dny, když jsem se vrátila z práce, pustila jsem kocoura, který se už dlouho zoufale cpal ven, na ulici. A pak jsem se otočila a naposledy ho uviděla, radostně běžícího pryč s ocasem vztyčeným vzhůru, — a odešla jsem.

A kočku se mi podařilo dát kamarádce. Tam se jí bude zajímavěji žít ve společnosti ještě pěti koček.

A u mě doma nastalo ticho. Osvobodily se indrije, které jsem teď mohla zaměřit na Boha: právě to mi naznačoval Vladimír.

Mému odjezdu k němu už nic nepřekáželo.

Energicky jsem začala pracovat na svojí přeměně podle metod vypracovaných Vladimírem: čistila jsem čakry a meridiány, učila se dívat z čaker... Dařilo se! Moje zdraví se viditelně zlepšovalo. V obličejí jsem omládlá tak, že mě přestali poznávat dávní známi...

Návštěva 1

První setkání

Celou cestu do jeho města jsem se se střídavým úspěchem pokoušela uklidnit chaotické myšlenky a uvolnit se. Ale důležitost nastávajícího setkání nenechávala moji mysl v klidu. To nejdůležitější teď bylo — všechno nepokazit, nenadělat hlouposti! Aby se teď najednou neukázalo, že ve skutečnosti nejsem taková, jakou jsem se zdála být Vladimírovi při dopisování.

Toto napětí a nervozita zřejmě vytvořily tomu odpovídající situaci: policisté zjistili, že se moje současná podoba neshoduje s fotografií v pase. To vyvolalo jejich podezření, donutili mě se podepsat, aby mohli zkontrolovat můj podpis, a ještě chtěli ukázat nějaký jiný dokument, dokonce si přivolali i posilu. Ale nakonec mě přece jen — pustili.

A tak jsem se tedy blížila ke stanici, kde mě měla očekávat Aňa — jedna z nemnohých Vladimírových pomocnic a kolegyně. Už předtím jsme si vyměnily fotografie a popisy oblečení.

Vykočila jsem jí vstříc. Ale teprve, když se Aňa doširoka usmála, jsem konečně pochopila: setkání se uskutečnilo!

Objaly jsme se. Můj strach postupně vyprchával, ustupoval radosti. Aňa řekla, že mě také těžko poznala: tak jsem se vzhledově v poslední době změnila — ve srovnání s fotografií, kterou jsem jí poslala.

Spokojeně jsme diskutovaly cestou k domu, ve kterém jsem měla bydlet.

Aňa mi vyprávěla, že má už skoro dospělého syna. Poněkud zarmoucená intonace v jejím hlase mě přiměla, abych se zeptala:

— Tvůj syn nesdílí vaše společné přesvědčení?

— Už — ne, — Aňa se zamyslela a pokojně se usmívala. — Dokud byl maličký — snadno všechno přijímal, radoval se... Ale když vyrostl, rozhodl se, že to není jeho cesta.

— Jak to? — podivila jsem se. — Jak je možné přestat věřit?

— Jednoduše, on ještě dostatečně nevyrostl v evolučním smyslu. Svět hmoty je pro něho dosud přitažlivý. A on není jediný z našich dětí, které, když dospěly, nedokázaly intelektuálně přijmout veškerou «dospělou» koncepci. V takových případech dochází k «odpadlictví»...

... Večeřely jsme brambory s houbami, potom pily čaj. Stále ještě jsem se neodvažovala zeptat na své čakry a na svůj celkový energetický stav. Ostatně, brzy se to dozvím. Proto jsem se rozhodla dotknout se tématu dalších Vladimírových osobních žáků:

— Existuje ještě někdo, koho Vladimír v posledních letech pozval sem k vám. Kdo to byl a odkud? — zajímala jsem se.

Aňa po chvíli odpověděla:

— V posledních deseti letech nebo dokonce ještě déle jsme neměli žádného vážného zájemce o práci v úplném programu tady, na těchto místech. Problém je přece v tom, aby byli žáci schopni obsáhnout znalosti, přiměřené schopnostem zdaleka ne každého. Proto nás Bůh vedl k tomu, abychom konkrétně popsali Cestu pro všechny, kdo projeví zájem — prostřednictvím knih a filmů. V takové situaci si každý vybírá pro sebe tu úroveň teoretických poznatků a metod, která je mu dostupná; nedochází při tom k intelektuálním přetížením. Ty jsi první, koho za ty roky Vladimír pozval. To znamená, že — vyvolená!
Zasmály jsme se. Tohle znělo bezpochyby velice skvěle! Ale rozhodla jsem se dále toto téma nerozvíjet: vždyť mě Vladimír ještě neviděl a «závěrečný ortel» vnesen nebyl. A Aňa na mně zatím nic nekomentovala, jenom si mě prohlížela a usmívala se.

Jde ti to výborně!

V noci jsem spala velice neklidně: zdály se mi všelijaké hlouposti. A po ránu mě bolela hlava a krk.

Tohle se mi v posledních letech často stávalo. Během té doby jsem dokonce vyměnila několik polštářů. Také jsem se snažila provádět pravidelná gymnastická cvičení pro krk a ramena. Ale žádný efekt to nepřineslo. A navíc vzrůstal pocit «přeplnění hlavy smetím», kterého jsem se nijak nemohla zbavit...

Daly jsme si sprchu, posnídaly jsme, a teple se oblékly: bylo ještě velmi časně jaro.

Protože jsem znala svoji zvýšenou citlivost na chlad, navlékla jsem na svoje tělo několik svetrů. A navrch — ještě bundu. Na nohy — gumové holínky. Aňa mi vysvětlila, že v lese musí být nohavice natažené přes holínky: aby Jehličí ze stromů, všelijaké lesní smetí nebo nějaká havěť, jako jsou klíšťata, nemohly napadat do holínek.

Takže jsme časně zrána — v něžném svitu ranního sluníčka a v hluku občasných aut — šly dosud klidnými městskými ulicemi na nádraží.

— Pokud jsi v takovéhle situaci, že někam jdeš, — říkala mi Aňa, klidně a zřetelně přitom pronášela jednotlivá slova, — můžeš trénovat. Například se můžeš přemísťovat vědomím po všech čákrách nahoru a dolů, pročišťovat je a «rozšiřovat». Potom můžeš umístit obraz laskavého sluníčka do anáhaty — a dívat se jím odtamtud — na všechny strany.

Začala jsem trénovat. A najednou její připomínka vyvolala můj opravdový údiv:

— Jde ti to výborně! — řekla.

Překvapením jsem se zastavila. Vždyť «mi jde výborně», jak se Aňa vyjádřila, to, co jsem... přece vždycky uměla! Nikdy pro mě nebylo složité soustředovat se úmyslně v jakékoliv části těla, vizualizovat obrazy, dívat se z hrudního koše na okolní svět! Po tom, co jsem se seznámila s Vladimírovými knihami, mi dělalo velké potěšení provádět pránájámy s obrazy sudů: to bylo jedno z velmi efektivních pročišťovacích cvičení! (Vždyť jsem si do příjezdu k Vladimírovi musela osvojit celou rádžajógu. Ale pořád se mi zdálo, že moje výsledky jen stěží odpovídají nezbytné úrovni.)

...Když jsme vešly na most přes řeku, Aňa navrhla následující meditaci:

— Bereme na jednu dlaň ruky vědomí řeku, protáhneme ruku hluboko pod pískem na dně. A druhou ruku protáhneme přesně tak na druhou stranu.

Pocítila jsem ruce, které vycházejí z mojí anáhaty, — viděla jsem je, jako by byly z bílého světla — a natáhla jsem je co nejvíce pod koryto řeky. Pocítovala jsem napětí z nutnosti trvalého udržování koncentrace. Ale novost a neobvyklost dojmů mi působily radost.

Když koncentrace zeslábla, udělala jsem pauzu — a poté všechno znovu opakovala. Aňa se usmívala. Velice se mi líbilo, když se usmívala. Znamenalo to pro mě, že všechno jde dobře.

... Moment setkání s Vladimírem se blížil. Stály jsme na domluveném místě a očekávaly ostatní spolence. Podle mých výpočtů (na základě jeho knihy 'Jak se poznává Bůh. Kniha 2. Autobiografie Božích žáků.'), by to mělo být celkem sedm lidí, včetně samotného Vladimíra.

Trochu jsem se obávala setkání s Olgou. Právě její životopis jsem kdoví proč četla s obtížemi a dokonce na mě působil trochu nepřijemně. Bála jsem se, že si těchto mých emocí všimne. (Ale později se vyjasnilo, že v té době už Olga opustila skupinu).

Přišla Larisa. Objala mě — a potom začala pokojně cosi probírat s Aňou.

Přišli ještě dva další. Pozdravili jsme se a objali. Je pravda, že se později ode mne drželi stranou. Nevím z jakého důvodu: je možné, že by jakýkoliv nový člověk vyvolával jejich podezření? Jejich jména — z důvodu, o kterém budu mluvit později, — nebudu uvádět.

A vtom už jsem uviděla v dále svěže krácejícího Vladimíra a Kát'u. Objaly jsme se s Kát'ou. Když ke mně přistoupil Vladimír, přimhouřila jsem oči. Usmál se a také mě objal a políbil.

Věděla jsem, že je mu už přes šedesát. A proto jsem s údivem hleděla na jeho dobře rostlé tělo a mladou tvář, i když orámovanou bílými vousy... Hádala bych mu tak 30 — 35 let... A kdybych nebrala v úvahu vousy — možná i méně...

— Lepší, než jsem čekal, — řekl, když ode mne kousek poodešel a prohlédl mě jasnoviděním. — Výborně jsi zapracovala s čakrami! Skvěle!

Svorně jsme se rozesmáli — a já jsem si ulehčeně vydechla.

I když ještě nějaký čas potom jsem se cítila v přítomnosti Vladimíra a jeho přátel — «jako na zkoušce».

A tak teď — v několika svetrech a maskáčové bundě, v čepici «s ušima», v brýlích, schoulená kamsi hluboko «do sebe», jsem určitě musela vypadat jako vystrašená studentka...

... A konečně už jedeme lokálkou. Tento den se stane mým prvním dnem osobního a přímého seznámení s Bohem, jak mě informoval Vladimír.

S reálným živým Bohem?! Ale jak je možné to uskutečnit?

... Ve svých dvaceti letech jsem si poprvé přečetla ve Vladimírových knihách, že to skutečně možné je. Ale pro to, aby se to zdařilo, je nezbytné vynaložit maximum úsilí na změnu a přeměnění sama sebe podle měřítek etické čistoty, kterých není možné dosáhnout jinak, nežli za podmínky ovládnutí techniky psychické autoregulace. A poté — zjemňování sebe jako vědomí a zvětšování svých rozměrů.

Smysl života existuje!

Do té doby jsem byla ponořena v úplném zoufalství z toho, že jsem nechápala smysl svého života a událostí, které se mi stávaly. To všechno mě — tehdy — uvrhlo do hluboké deprese.

Jediné, po čem jsem v těch letech toužila, byla láska! Láska — ve všech směrech!

Ale taková láska pořád z nějakého důvodu nepřicházela... Objevovaly se jenom její slabé náznaky. A život se stával čím dál smutnějším a žalostnějším. Nevěděla jsem, kvůli čemu vstávám každý den z postele, proč se učím, proč pracuji, kvůli čemu vůbec šlapu tuhle zem?!

Byla jsem ještě studentkou a zažívala jsem neustálá přetížení, stresy, nezdary, — začala jsem se tedy v slzách modlit k Bohu, aby si mě On vzal zpátky. Proč právě zpátky? A kam: zpátky? — to jsem sama nevěděla. Ale měla jsem pocit, že předtím, než jsem přišla do tohoto světa hutné hmoty, mi tam bylo dobře a příjemně. A tady je úplná temnota...

Byla jsem rodiči vychovaná v tradici pravoslavi, kde je Bůh Otec létající dědeček na obláčku, a věřila jsem, že se přece nemůže stát, že by mě On poslal do pekla jenom proto, že se cítím velice nešťastnou...

Vždyť se přece lidé nedělí jenom na «svaté» a «bezbožníky»! Prý, jedny — do ráje, druhé — do pekla. A co tedy s ostatními, kteří nejsou ani «svatí», ani «bezbožníci» nebo zločinci? Vždyť takových je většina! A pokud věříme, že člověk žije na Zemi jen jednou jedinkrát, kam se potom všichni po smrti těl podějí?! Za celou historii existence lidstva na Zemi, pokud uvažujeme, že

každý den umírají milióny, — musí být prostor mezi rájem a peklem, který patrně existuje, už přeplněný!

Když jsem to takovýmhle způsobem promyslela, postavila jsem si před sebe cíl: najít Pravdu, najít smysl toho, kvůli čemu jsem se já, tak jako i každý člověk, objevila na Zemi? Nikdy jsem nepochybovala o tom, že Bůh nás všechny miluje, — a chtěla jsem se dozvědět, co právě já dělám nesprávně, a jestli je možné to všechno změnit a napravit?

Jako výsledek takových úvah se výchozím bodem mého chápání světa staly pojmy reinkarnace a karmy. Tyto termíny se u mne sdružovaly s buddhizmem. «Unesena» tímto náboženským směrem, předsevzala jsem si «zaútočit» na knihovnu se záměrem dozvědět se o něm všechno.

Ale, k mému štěstí, jsem hned narazila... na Vladimírovu knihu 'Metodologie jógy'. Mou pozornost přitáhla slova v jejím samotném názvu: 'jóga' a 'metodologie'. To znělo velice vědecky!

První místa síly

Když jsme vyšli z vlaku, vydali jsme se velice mírným krokem k mořskému břehu. Vál silný studený vítr, poprchávalo, slunce jen zřídka vyhlédlo mezi mraky.

Později jsme šli pobřežním pískem a brodili jsme se potůčky, které vtékaly do moře...

Najednou jsme se zastavili, Vladimír se otočil a řekl mi:

— To je první *místo síly* pro tebe — *pracovní prostor* Krišny. Tady je i On! Můžeš se s Ním pozdravit!

V záplavě emocí a myšlenek jsem ze sebe nedokázala vymáčkout nic lepšího, nežli říci: «Dobrý den, Krišno!». A ve zmatku jsem umkla. Nic víc «rozumného» se mi v hlavě neobjevilo. A nechat zaznít ve slovech emoce radosti se mi nepodařilo.

Vladimír mi takticky pomohl vyjít z této tak nesnadné situace a navrhl, abychom pokračovali v cestě.

Nicméně vysvětlil, že s Bohem rozmlouvat můžeme a musíme se to učit, musíme se učit Ho milovat, objímat Ho...

... Zanedlouho jsme se zastavili vedle olše poražené vichřicí.

— To jsou olšové jehnědy, — ukazoval Vladimír. — Živí se jimi jeřábci.

Ušli jsme ještě několik metrů — k velké spadlé bříze.

— A tohle jsou březové jehnědy, oblíbená pochoutka tetřívků.

Prošli jsme kolem několika čerstvých pařezů a on se najednou zastavil a ukázal na jeden z nich:

— Proč je mokrý?

«Už je tu zkouška!», — pomyslela jsem si, a vzpomněla si, jak Vladimír v jedné ze svých knih popisoval «zkoušení» zájemců o učení u něho: na začátku měli vyplnit anketu s velice jednoduchými otázkami, které ale ukazovaly intelektuální schopnosti zájemců. Na základě toho se také rozhodovalo: vzít nebo nevízt do učení?

... Předchozí dešť jako příčina vlhkosti pařezu — to by bylo příliš jednoduché vysvětlení. Vždyť přece všechny ostatní pařezy vůbec nevypadaly tak mokré. «Vytušila jsem», že existuje složitější varianta odpovědi. Při podrobnější prohlídce jsem viděla, že ta «mokrost» je hustší, ve srovnání s vodou. To znamená, že je to «tekutina toho stromu», rozhodla jsem se; ve strachu jsem nebyla schopná si vzpomenout, jak se ta «tekutina» jednoduše nazývá.

— Ano, je to miza té břízy, uzavřel Vladimír myšlenku, kterou jsem začala rozvíjet. — Strom byl poražen tuhle zimu. Ale poněvadž jeho kořeny ještě neodumřely, posílají dál nahoru mizu.

... Za nějaký čas jsme se znovu zastavili. Vladimír oznámil:

— Přišli jsme na místo síly, které dnes potřebujeme. Budeme tu pracovat dost dlouho. Takže — jdeme čurat!

Jak se ukázalo, uvedené téma nebylo ve Vladimírově skupině «zapovězené» nebo alespoň vyvolávající rozpaky.

Muži odešli dopředu. Majitelky ženských těl zůstaly mezi keři, na místě, které Vladimír k tomuto účelu velice zdařile vybral.

... Ale po několika dnech se mi povedlo si při této příležitosti vyslechnout celou Vladimírovu «přednášku», pro mě velice nečekanou. V žertu ji nazval: «Teorie čurání». Ale o tom budu vyprávět později.

... A nyní jsme se, jak se ukázalo, zastavili vedle pracovního prostoru Božského Učitele, jednoho ze Svatých Duchů, — Chuanita.

— Zkus vycítit hranici tohoto místa, řekl Vladimír a ukazoval mi na ni. Musíš se samostatně naučit přesně určovat hranice míst síly.

Okamžitě jsem nepochopila, co konkrétně musím pociťovat, proto jsem se zastavila a mnohokrát přecházela hranici.

Nevelký rozdíl v emocionálním stavu jsem skutečně cítila...

Ale už asi tak za půl hodiny začaly být pocity mnohem zřetelnější, jejich vnímání bylo snadnější a jistější.

Dokonce i sluníčko najednou vykouklo z mraků a zahřálo! A to bylo velice vhod mému prokřehlému tělu a namrzlým prstům rukou a nohou.

— Víš, kdo je to Chuanito? — zeptal se Vladimír, když jsem k němu přišla blíž.

— Žák Lao... — začala jsem nejistě a právě tak nejistě zakončila: — C...

— Ne, my neznáme Jeho Učitele.

V duchu jsem se řukla do čela: vždyť jsem si to popletla s Božskými Učiteli Chuanem a Chanem, o Kterých Vladimír vyprávěl v knize 'Klasika duchovní filozofie a současnost'!... Cítila jsem se provinile. I když bylo zřejmé, že rozhovory s Vladimírem, tak jako zkoušky, — se týkají jenom mě samotné.

— Chuanito byl v posledním vtělení indiánským duchovním Náčelníkem, — pokračoval Vladimír v tématu.

Maličko jsem radostí povyskočila: indiánským!

... Mojí první přečtenou knížkou o indiánech byl 'Vinnetou — náčelník Apačů'. Bylo mi tehdy dvanáct let. Ale místo nadšení z napínavých dobrodružství jsem tenkrát... propukla v pláč a smáčela hořkými slzami polštář: «Jakže?! Takový skvělý, takový odvážný, takový ušlechtilý a takový hrdý národ — a on žije v rezervaci! Jaká krutost!» Byl to pro mě emocionální šok: poprvé jsem uviděla za hranicemi svého maličkého světa krutost, které, jak se mi zdálo, — Bůh... dovolil existovat...

Nevyvolalo to tenkrát ve mně pochybnosti o Jeho Lásce, byla jsem schopna se jenom domýšlet, že toho musím ještě velice mnoho poznat a pochopit. Později jsem se dozvěděla i to, že indiánské rezervace vůbec nejsou místy jakési vězeňské internace indiánů, čemuž nás učili v «sovětských» školách. Naopak, jsou to země, navrácené do vlastnictví indiánů, kteří si přejí žít způsobem života svých předků. A oni si přitom ten způsob života sami vybírají. A «bledým tvářím» je vstup do rezervace zakázán nebo přísně omezen; tato omezení také určují sami indiáni, žijící v těchto rezervacích.

V krátkém čase jsem přečetla všechny dostupné knihy i další materiály o indiánech. Tehdy jsem se také seznámila s 'Písní o Hiawathovi', ale... nic jsem nepochopila. Zůstal ve mně jenom pocit něčeho velice světlého a tajemného. A také jsem se naučila všechny indiánské hrdiny: jejich jména, letopočty ve kterých žili, jejich skutky, hledala jsem ztvárnění jejich postav ve filmech. Dokonce jsem věděla, jaký kmen žije v které části Ameriky a jak se jmenuje. Došlo to dokonce tak daleko, že jsem se začala učit jeden z indiánských jazyků, ale dost rychle jsem pochopila, že moje zaujetí už překračuje hranice normálnosti...

Pak jsem ještě mnoho let snila o tom, že jednou odjedu do Severní Ameriky navždy k indiánům, kteří tam žijí v lesích a v horách. A vymýšlela jsem si skoro každý večer před spaním historky, jak je najdu, jak se s nimi seznámím a jak mě nechají navždy u sebe žít. Tak jsem

vymýšlela celé «seriály». Představovala jsem si prérii, po které určitě dokážu pádit na divokém mustangovi, kaňony, po kterých se naučím nebojácně šplhat, ohromné slunce nad jezerem, které budu vítat každé ráno, zvěř a ptáky, kteří se mě nebojí...

... Ale pokaždé jsem se ráno probudila ve čtyřech stěnách dusného pokoje městského bytu...

... A teď se moje fantazie pokoušela nakreslit Chuanita, jak by mohl vypadat: dlouhé černé vlasy na ramena, snědá tvář, hnědé oči, orlí péra v čelence...

Ale rozhodla jsem se, že se kvůli upřesnění Vladimíra ptát nebudu.

... Na lesní mýtině mezi borovicemi a smřčky se ukázalo staré ohniště. Sundali jsme batohy, nasbírali dřevo a zapálili táborák. Potom jsme se posilnili chlebem s máslem a se sýrem a kávou.

Vladimír vstal první, přišel ke mně, natáhl ke mně ruce a pomohl mi vstát na nohy.

Potom mě měkce uchopil za dlaně, přesněji — jen za prsty rukou, kontroloval jejich teplotu. (Při dopisování s ním jsem mu vyprávěla, že jsem velice zimomřivá a navlékám se «jako cibule». Zvlášť trpím tím, že mě «zebou» prsty — dokonce i při plusové teplotě vzduchu... V odpovědi mi tehdy doporučil několik pránájám na pročištění meridiánů rukou a nohou.

— Ano, — řekl, — výborně jsi zapracovala i s tímhle: vždyť máš ruce dokonce velmi teplé!

«Ale vždyť skutečně teplé jsou!» — vzpamatovala jsem se v duchu.

— Uvolníme nohy a ohneme je lehce v kolenou, — začal svůj výklad Vladimír a sám cvičení předváděl. — A začneme se měkce prohýbat ze strany na stranu, jako vodní řasy v lehce zvlhčené vodě.

Potom rozpažil s dlaněmi obrácenými nahoru v úrovni ramen.

— Představíme si na jedné dlani zlatavě-ohnivé sluníčko a začneme ho kutálet z jedné dlaně do druhé — skrz ruce a anáhatu. Cvičení opakujeme mnohokrát.

Fyzickými očima jsem žádné sluníčko neviděla. Ale dokonale zřetelně jsem pocítovala převalování intenzívně svítící kuličky z jedné ruky do druhé.

— Díváme se z anáhaty! — opravil mě Vladimír, když viděl moje snažení. — Dívat se fyzickými očima nemá smysl!

Snažila jsem se dělat všechno přesně tak, jak instruoval Vladimír. Ale naplno se tomu cvičení věnovat, mi stále ještě bránila emocionální sevřenost v přítomnosti Vladimíra a chladno, které jsem pocítila, když jsem se vzdálila od ohně. A také... pocít zvláštnosti toho, co se děje... z pozice mé mysli, zvyklé všechno analyzovat a o všem pochybovat.

V tom ostatním jsem byla připravena skákat radostí: tohle je — přítomnost! — konečně! Jsem tady! A to, o čem jsem snila, se děje!

Nechali mě, abych si dále samostatně osvojovala cvičení.

Každý z ostatních členů skupiny měl svůj vlastní seznam úkolů na dnešní den. A, jak jsem pochopila, sestavovali si ho pokaždé.

Po více než patnácti minutách Vladimír, když šel kolem, poznamenal:

— Pokud budeš unavená nebo ti bude zima, přijď k ohni.

Takové otázky jsem si nepokládala. Ale když jsem se zamyslela a přihlédla ke svým pocítům, rozhodla jsem se, že přece jen bude dobré jít k ohni, kde se už shromáždili všichni ostatní a chystali se nalévat čaj z termosek.

... V minulosti jsem se intenzívně zabývala lehkou atletikou. Tam se stav únavy chápal jako «plná polní», kdy je «jazyk na vestě» a «nohy se podlamují».

Ale Vladimír vysvětlil, že v duchovní práci k takovému stavu docházet nesmí, v paměti si musíme zafixovat optimální nejintenzívnější meditativní stavy — jako protiváhu ke «slabým a nepovedeným».

Takže jsem stála a dohlížela na oheň. Tělo se příjemně zahřívalo.

— Obraz plamene táboráku můžeme umístit do svojí anáhaty, — znovu promluvil Vladimír. — A poté ho můžeme dát pod tělo, «rozfoukat», přeměnit ho v ohromný táborák, a takovým způsobem «prožehnout» tělo, očišťovat ho vcelku od všech hrubých energetických vměstků. Vyzkoušela jsem to. Obraz velkého hořícího táboráku se mi dařil výborně.

Ted' se soustřed' na vlastní zdokonalování!

Pak jsme diskutovali u táboráku. V průběhu těchto rozhovorů se vyčlenilo jedno téma, ke kterému jsme se potom nejednou vraceli. Byla to medicína. Už kdysi dávno jsem se nakazila plísní nehtů — a ta nemoc jako by ke mně «přirostla» spolu s dalšími. Léčila jsem se, podle rad lékařů-mykologů, známým a reklamami široce vychvalovaným preparátem. Ale žádný úspěch jsem v tom nepozorovala. A teď, když mi doporučili, abych si vyzkoušela obuv kohosi z přítomných: prý, nebylo by pro tebe lepší, abys nosila právě takovou? — musela jsem tento návrh s díky odmítnout a přiznat se k této velice nakažlivé nemoci. Přitom jsem jmenovala ten lék, kterým jsem se tak beznadějně pokoušela léčit.

Ale Vladimír a Larisa současně vykřikli:

— Ale tenhle preparát je úplně neúčinný!

Vladimír dodal:

— Spousta lidí má stejnou plíseň jako ty. I oni se léčí tím samým preparátem — třeba celá desetiletí svého života, až do oddělení od těla! Proč se to děje? Proto, že na lživé reklamě léčiv bývají velmi zainteresováni jejich výrobci — lídři některých farmaceutických firem. A to se vůbec netýká jen uvedeného preparátu. Takové pseudoléčivé prostředky se mohou objevovat i v informační zdravotnické literatuře, v učebnicích. Je nutné, aby každý lékař hledal sám osobně optimální a jednoduše účinné způsoby léčení svých pacientů. V tomhle se dají lékaři rozdělit na nadšence, kteří se přehrabují v literatuře a na internetu, vyhledávají novinky, trvale sledují průběh léčení svých pacientů a vyhledávají stále nové způsoby léčení, — a ty, které lenost fackuje, kteří se o opravdové štěstí pacientů vůbec nestarají, ale přijímají pacienty jen kvůli tomu, aby dostali zapláceno a «aby to spokojeně doklepali do penze»...

Larisa, která v minulosti prodělala stejné onemocnění nehtů, kterým jsem trpěla já, měla štěstí na lékaře: stanovil jí léčení Ekzoderidem ve spojení s Dimexidem na podkladě změkčování speciální odlupovací masti s následným opilováním zasažených tkání pilníkem na nehty nebo dokonce jednoduše břitvou. Nemoc přešla bez následků. (Právě tak jsem se jí následně zbavila i já, když jsem dodržovala tyto rady).

Vladimír pokračoval v tomto tématu a vyjmenovával další často používané, dokonce je možno říci, tradiční, ale naprosto neúčinné léky. Bylo zajímavé diskutovat s ním na toto téma. Jeho matka byla lékařkou, i on sám se stal biologem a pracoval desítky let svého života v různých oblastech medicíny, dokonce v takových jako je neurofyziologie, porodnictví a další. Když ještě studoval na univerzitě na biologa-ekologa, učil se anatomii, fyziologii, histologii, cytologii, biochemii... Později obhájil dizertaci s medicínskou tematikou. Osvojoval si dokonce i chirurgii, přednášel fyziologii na lékařské fakultě Univerzity, učil studenty-mediky a lékaře techniku psychické autoregulace, jejíž metodiku sám vypracoval a nejednou publikoval v různých modifikacích...

Konkrétně mi utkvěly v paměti následující zdravotnická potvrzení a rady:

Jednou z vážných příčin vysokého krevního tlaku je nadměrná spotřeba kuchyňské soli. Bez odstranění uvedeného faktoru není možné se hypertenze zbavit.

Častou příčinou zánětu kloubů bývá revmatismus. Proti jeho mikrobiálním původcům dobře působí Streptocid.

Cukrovku je vhodné začínat léčit pročištěním čakry manipulací.

Kašel, kromě infekčních příčin, může být výsledkem biovampýrizmu ze strany někoho z lidí blízkých pacientovi, kteří od něho chtějí lásku a pozornost k sobě.

Kašel také může vzniknout, pokud je vdechnut vlas (například při smíchu) — a tento vlas se přilepí ke stěně dýchacích cest.

Při sexuálním biovampýrizmu může být napadena čakra svádhisthána, což se může stát příčinou zánětu vaječníků.

Důvodem častých průjmů u dospělých může být špatné trávení mléčných výrobků. Zdaleka ne všem dospělým lidem se v trávicím systému vytvářejí fermenty, které jsou nezbytné pro úplné zpracování mléčných složek. Tyto fermenty se vytvářejí u dětí. Ale v dospělosti jejich produkce

ustává, s výjimkou těch případů, kdy se mléko stane trvalou složkou výživy bez větších přestávek.

Nad rakovinovými nádory je možné zvítězit čištěním čakr, meridiánů a také — «mrožováním». (Vladimír vyprávěl, jak se u něho učilo psychické autoregulaci v rámcich rádzajógy několik už neoperabilních nemocných rakovinou. U nich všech došlo k viditelnému zlepšení zdraví, včetně vymizení bolestí. Přičemž uzdravení bylo trvalé: po letech je potkával v lese, když sbírali houby nebo pokračovali v trénování meditačního běhu a «mrožování».)

Při angíně obvykle výborně pomáhá kloktání roztokem hypermanganu. A má význam ho mít doma vždy připravený naředěný, abychom ho nemuseli rozpouštět, až někdy onemocníme. Druhý výborný způsob je tabletky Levomycetinu na kořen jazyka na noc. Vyléčí anginy virového původu, protože výborně očisťuje energetiku postižené oblasti. (Ale protože také zesiluje střevní peristaltiku, není vhodné ho používat například před delší cestou).

Příčinou častých bolestí hlavy bývá znečištění čakr hlavy energiemi těch živočichů, jejichž těla jsme použili k jídlu.

Dalším následkem «zabíjené» výživy je zúžení průsvitů drobných cévek mozku tím, že se na jejich stěnách ukládají soli kyseliny močové. Je to jeden z projevů dny. Dna vyvolává nejen bolesti hlavy, ale i poruchy paměti a intelektuálních funkcí celkově.

Ještě existuje jedna kategorie bolestí hlavy — jsou to migrény; při nich bolí nejčastěji právě polovina hlavy. Příčinu je třeba vidět především v zánětu v oblasti kořenů zubů. Takové zuby je třeba léčit nebo vytrhnout.

«Zabíjená» strava je také příčinou onemocnění orgánů trávicí soustavy. Mechanismus vzniku spočívá v součtu etických a bioenergetických faktorů.

Při ostruhách na patě, bolestech okostice, šlach a svalů pomáhá lokální aplikace Dimexidu. (Ale po silném používání Dimexidu se může objevit nepříjemný zápach z úst).

Na zánět močového měchýře obvykle úplně stačí Furadonin.

Na trichomoniázu — Tinidazol (ale ne Trichopol, který nikdy nepřinese úplné vyléčení). (Tinidazol se může také úspěšně používat proti střevním infekcím).

Při problémech se štítnou žlázou je třeba, především, čistit čakru višuddhu.

Při hemoroidech — promazávat mastí obsahující propolis. Propolis je výborný prostředek, urychluje hojení. (Ale v letním období je nutné s ním zacházet obezřele: zajímají se o něj včely).

Není dobré se při rýmě příliš nadchnout pro vazokonstrikční kapky, obsahující adrenalin. Vzniká na ně «návyk»: nosní sliznice pak «vyžaduje» stále nové dávky adrenalinu, bez něho zůstává ve zduřelém stavu, vzniká chronická rýma, vyvolaná léčením. (Pokud už vznikla, je možné nad ní zvítězit pobytem při vysokých teplotách: letní horko, návštěvy saun).

Při bolestech ve svalech po velkém přetížení výborně pomáhá vtírání masti Butadionu nebo krému Sabelniku. (Prvně jmenovaný přináší rychlejší efekt).

A Indovazin pomáhá při otocích kloubů (následkem pohmoždění nebo otlačení obuví). Zvlášť to bývá aktuální v době dlouhé chůze v lesích a dalších přírodních krajinách; vždyť otoky, kolem poškozených kloubů nohou můžou — kvůli jejich silné bolestivosti — znemožnit další chůzi. V takových případech můžeme nanést mast Indovazin na postižené místo a — při zvednuté noze — navrch přes něj omotat nepříliš utažený proužek náplasti. Náplast nedovolí, aby se otok zvětšoval.

Pokud máme bradavice, je žádoucí se co nejdříve zbavit: vždyť se v nich rozmnožují viry, které mohou vyvolat mnohem vážnější problémy, včetně onkologických.

— Tak jak? Stačí to pro tuhle chvíli? — zeptal se Vladimír. — Potom ještě můžeme v tématu pokračovat.

— Ještě mě už odedávna velice zajímá možnost používání léčivých rostlin.

— Výborně! Ale kolik rostlin je skutečně léčivých z těch, které se tak nazývají; jen velice málo. Ostatní se používají je «z tradice», skutečně; jsou úplně neúčinné, pokud dokonce neškodí. Jako opravdu účinné teď mohu připomenout tyhle:

Šalvěj — jako protizánětlivý prostředek při problémech žaludku a střev.

Kalgaň (*Alpinia officinarum*) — odvar z něho je vynikající při léčení zánětů v trávicím systému, hlavně ve střevech. Obvykle ho doporučují sbírat tak, že se na podzim vykopávají oddenky. Při tom tyto překrásné mnohaleté rostliny přirozeně hynou. Ale nadzemní část

kalganu není pro léčbu méně účinná. Proto je dobré ho sklízet na podzim, když už rostliny daly zemi svoje semena. Sklízeli jsme kalgan právě tak — dokonce když už ležel sníh, po velkých podzimních deštích. Nasušený na zimu účinkuje výborně, pokud z něj pijete čaj.

Ještě je možné jmenovat ženšen a eleuterokok — jako gonadotropní léčivé rostliny, zvyšující také všeobecný tonus mnoha systémů organismu, práce schopnost a odolnost k nemocem.

Naopak, jako zdravotně neúčinné teď musím připomenout listí eukalyptu, vlašovičnick, devětsil, třezalku a všechny druhy heřmánků. I když se jimi, podle tradice, lidé pokoušejí léčit.

— A teď se podívej na samotného Chuanita, — řekl najednou klidně Vladimír a ukazoval nahoru. — Tady nahoře, trochu výš, nežli vrcholky velkých borovic, je Jeho Tvář.

Vladimír se usmíval a díval se na mě.

— Můžeš Ho obejmout — rukama duchovního srdce.

Vyplula jsem z anáhaty dozadu, srovnala jsem se jako duchovní srdce a začala hledat rukama vědomí — abych mohla obejmout — Svatého Ducha Chuanita, kterého tak snadno *viděl* Vladimír. Pokoušela jsem se v sobě vyvolat všechny ty emoce lásky, které jsem zažívala, když jsem se ve svém předchozím každodenním životě obracela — k Bohu. Ale poněvadž jsem si Ho nikdy dříve nepředstavovala na nějakém konkrétním místě, a dokonce ještě jako indiánského náčelníka, a ještě k tomu ani neovládala jasnovidnost, byla pro mě uvedená situace velice složitá.

— Chuanito říká, že je připraven tě přijmout za učednici a udělat z tebe opravdového Duchovního Vojína... — Ale musíš po tom sama velice zatoužit.

Zalila mě vlna štěstí! Už si ani nevzpomínám, jestli jsem na to něco odpověděla nebo jednoduše jen kývla na potvrzení, protože nebylo v mých silách vyjádřit své emoce: «Mám teď vlastního Učitele — Svatého Ducha Chuanita! Jak je možné pochybovat o tom, jestli chci! Rozumí se, že chci! Mladý indiánský Náčelník je mým Učitelem!» Nadšením se mi zastavily všechny myšlenky!

— Chuanito říká, že ve tvém kraji v současnosti nejsou lidé, kteří jsou schopni pochopit opravdové nejvyšší znalosti o Bohu. Teď se musíš soustředit na vlastní zdokonalování. Ještě podtrhuje, že je pro tebe důležitý častý pobyt v přírodě, na místech síly.

— Je třeba zorganizovat skupinu, se kterou budeš moci chodit po lesích, — pokračoval. Ale abys ji mohla vytvořit, musíš o sobě informovat. Že jsi připravená pomoci druhým lidem svými znalostmi a dalšími dovednostmi. Ale při tom musíš být mezně ostražitá před těmi, kteří nejsou schopni tyto znalosti pochopit.

Jelikož bylo uvedené téma obsáhlé, rozhodla jsem se ho promyslet později. Přece jsem teď, kdy mě úplně ovládly emoce štěstí, nemohla řešit tak vážné otázky: vždyť jsem se právě stala žačkou Svatého Ducha — indiánského Náčelníka Chuanita!

... Vladimír mě odvedl od táboráku a zadal mi, abych pracovala s psychofyzickými cvičeními, uvedenými v jeho 'Ekopsychologii'.

Konkrétně jsem měla poprosit o pomoc Svatého Ducha a přitom zvedat ruce nahoru, a splynout tam s Ním, — a poté pociťovat, při spouštění rukou do stran, jak Božské Světlo svrchu prolévá a promývá celé moje tělo. A potom toto Světlo vylévat z anáhaty a dávat ho všemu okolnímu.

Taková cvičení jsem už prováděla doma. Ale nové bylo to, že teď Svatý Duch, který mi pomáhal, byl právě Chuanito, a že se všechno dělo v přírodě a ještě k tomu na Jeho *místě síly*. Hned byl cítit rozdíl v rozměrech. A pocity se staly mnohem zřetelnějšími.

Ale také rychle nastoupila únava. Znovu mi začala být zima a vrátila jsem se k ohni.

Po odpočinku Vladimír doporučil všechno opakovat.

Když jsem procházela po cestičce, na které jsem už trénovala, potkala jsem Aňu, která šla proti mně s otýpkou chrastí. S veselým úsměvem, jako vždy, mi ukazovala, že tam vedle, na nevelké mýtině, zalité slunečním světlem, je teď možné Chuanita vnímat ještě lépe.

Vypravila jsem se tedy na ukázané místo. Zjistila jsem, že tam zvlášť intenzívně hřeje sluníčko, dokonce mi zahřívalo i prsty nohou skrz gumové holínky. S potěšením jsem začala opakovat cvičení, dávala jsem důraz na Splynutí s Chuanitem.

Kousek nad mojí hlavou jsem uviděla velkou ohnivou kouli: možná, že to tak svítilo slunce, ale možná, že jsem skutečně cosi *viděla* — ještě jsem to přesně nechápala. Pokoušela jsem se pociťovat ty emoce, které jsem prožívala, když jsem objímala lidi, kteří mi byli drazí, i ty, o kterých

jsem vždycky jen snila, ale zažít se mi to nepodařilo... A vtom se mým tělem rozlilo vášnivé teplo a pronikavá radost naplnila celou moji bytost!... Emoce mě natolik přeplňovaly, že se zdálo, že se do mě nevejdou a přelijí se přes okraj! Oči se mi naplnily slzami — které na slunci hned usychaly... Ano, to byl On — Bůh — v konkrétním Projevu ve formě Božského Svatého Ducha jménem Chuanito!

Ale ukázalo se, že udržet takový stav nezměněný není právě snadné. Udělala jsem tedy pauzu, znovu nadechla plnou hrudí vzduch a... — objala jsem Chuanita. Potom — ještě a ještě...

Nevím, kolik uběhlo času, ale v určitém okamžiku jsem zpozorovala přicházejícího Vladimíra. Usmíval se.

— Řekla jsi už sama Chuanitovi, že Ho miluješ?

A já jsem rázem odhalila, že jsem ve skutečnosti neproněsala ani slovo. Ukázalo se, že když začnu formulovat svoje emoce do slov, nedokážu je, kdoví proč, uspořádat, — a následně se zadržnu a zmlknu úplně. Ale teď už bylo nezbytně nutné, abych se mluvit naučila — mluvit o lásce!

— Podívej, tady se teď shromáždili Žáci Chuanita, kteří dosáhli Dokonalosti, — pokračoval Vladimír. — Oni chtějí také pomáhat — a udělat z tebe opravdového Vojína Ducha!

Jak se mi v tomto okamžiku chtělo *Je vidět a slyšet!* A právě to prohlubovalo moji touhu rychleji se učit a směřovat k Jejich Dokonalosti!

Ale prozatím jsem se mohla jen radovat, vzdychat a vyznávat lásku!

Podívejte, jakou má Táňa anáhatu!

U ohně, ke kterému jsem se vrátila, ke mně přišel Vladimír a prohlížel si mě.

— Podívejte, jakou už má Táňa anáhatu, — řekl, obraceje se k ostatním. — Když jsi k nám přišla poprvé — byla takováhle: zobrazil rukama kouli dvacet centimetrů v průměru. — A teď — podívejte! Rozkvetl kvítek z poupěte! Tvoje anáhata se dokonce i při uvolněném stavu vědomí už nevejde do hrudního koše, vystupuje daleko za hranice těla! Teď už to zkrátka není anáhata, ale opravdové duchovní srdce!

Všichni ze mě měli radost:

— Vida — jak se vyznamenal Chuanito!

— Vždyť je to přece takový mladý a krásný Náčelník! — dodala Larisa — a my jsme se zasmáli.

... Ale brzy mi opět začala být zima, dokonce už i vedle ohně. Znepokojovaly mě hlavně prsty u nohou.

Proto se mi následující meditace, kterou předvedl Vladimír, prováděla s obtížemi. Bylo třeba duchovním srdcem, jako ostrou lampou nebo světlometem, svítit nad otevřenými prostranstvími. A potom — zaplňovat ty prostory sebou a slévat se s jejich krásou.

Vladimír, který si zřejmě všiml, že se mi to špatně daří, napověděl, že *slévat se* není možné jinak, nežli ve stavu lásky.

Zkoušela jsem to. To, na co jsem se dívala, bylo skutečně nekonečně krásné, ale vzplanutí mojí lásky se spojovala... s omrzáním celého těla.

— Ano, — poznamenal Vladimír, — pokud je chladno, žádné lásce se nedaří.

Vrátili jsme se k ohni. A najednou... mi Vladimír navrhl... abych si stoupla bosá na sníh!...

On sám si klidně sundal holínky, které měl natažené na bosých nohách, — a... stoupl si na sníh, a navrhl mi, abych udělala to samé...

Jelikož mi vždycky připadalo zajímavé zkoušet všechno nové a neznámé, a k tomu ještě prospěšné, a ještě k tomu, když to říkal Vladimír, zopakovala jsem to po něm...

Je pochopitelné, že nohám byla zima, ale to mi bylo, kdoví proč, k smíchu... Taková byla reakce mého organismu na «pozitivní stres».

— Spust' se do anáhaty, — řekl. — Ted' už ti vůbec není zima, nemám pravdu?

Když jsem se «schovala» celým vědomím do anáhaty, skutečně se mi dařilo vůbec nohy necítit. Ale potom mě z toho stavu znovu vytrhovaly, a já jsem se musela snažit udržet se co nejdéle v anáhatě.

Celkově jsme prostáli bosí na sněhu deset až patnáct minut. Pro Vladimíra, jak se zdá, to bylo úplně normální, nepocíťoval při tom žádné nepohodlí. A já... — nevím jak bych to vyjádřila... — brala jsem to jako svoji životní zkušenost... Příští zimu budu muset začít trénovat...

... Když jsem si odpočinula u ohně, začala jsem opakovat a upevňovat všechna probraná cvičení. Nejtěžší ze všeho bylo držení na dlaních — moře, rybek, ptáků... Natahovala jsem ruce vědomí natolik, nakolik dovolily pocity... Při těchto cvičeních jsem byla nejvíce unavená, dokonce jsem začínala zhluboka dýchat, jako bych běžela do prudkého svahu...

Vladimír mi pomohl tím, že mi ukázal ještě jedno místo, odkud jsem mohla taková cvičení vykonávat úspěšněji. Bylo tam mnohem útulněji a tepleji, emoce lásky se objevovaly snadněji. Dělal jsem několikavteřinové přestávky a potom jsem začínala všechno znovu. Až když meditace přestaly být výrazné a emoce zeslábly, vrátila jsem se k ohni.

Vladimír se tiše usmíval. Téměř nikdy se nesmál nahlas, ale prostě vyzařoval pokojnou radost — očima, úsměvem, tváří, celou svou bytostí. Viděla jsem všeho všudy jednou, když se rozesmál spolu se všemi ostatními, bylo to po vyprávění o mnou viděné fotografii, na které pravoslavný «bát'uška» v kutně, stojící na krajnici silnice, vystavil oznámení: «Posvěcuji benzín!».

... Brzy nastal čas opustit místo Chuanita a odejít na vlak. Šli jsme po pobřežním písku a ve vodě se odrážely sluneční paprsky.

Aňa se mě zeptala, jestli jsem si nevšimla, jak labuť, kterou jsem držela na své dlani a snažila se ji naplnit svojí láskou, najednou začala plout na moji stranu? Odpověděla jsem, že jsem to prostě neviděla kvůli špatnému zraku, a jenom jsem se pokoušela udržet dlaň co možná nejdéle, a přitom jsem se pokoušela vycítit, kde se mohou nacházet ptáci, — a darovat jim lásku a teplo. Ona se usmála a podotkla, že podle toho, jak snadno jsem se naučila *vidět*, mám všechny šance k tomu, aby se mi navrátil dobrý zrak.

... Vystoupili jsme z vláčku a pokojným krokem jsme se vydali k domovu. V hlavě mi hučelo, bolely mě svaly, ale stavy ulehčení a radosti, pohody a klidu, to všechno přehlušovaly. Rozmlouvali jsme, smáli se, a přitom nebylo vyřčeno ani jedno prázdné slovo, ani jedna věta, která by neměla vztah k Bohu, životu kvůli Němu, pro Něho. Všechno to bylo tak přirozené, jako by se mluvilo o nejjednodušších každodenních všedních věcech. Ale vždyť to také byl jejich každodenní život. A já jsem doufala, že se takovým stane i můj.

... Znovu jsme se dotkli tématu obnovy zraku. A Aňa vyprávěla historku o jedné z bývalých žaček jejich Školy:

— Jezdila k nám jedna výborná dívka... Její zrak byl mnohem horší, nežli tvůj — kolem mínus osmi. Ale na místě síly Jeremeje si dokázala zlepšit zrak na mínus tři.

— A kde je ted'? — ptala jsem se zvědavě.

Ted' už s námi není: Vladimír se s ní musel rozejít. Neprošla zkouškou: zamilovala se do chlapce, svého žáka. Ale tento chlapec už od určité chvíle nedokázal intelektuálně zvládat další stupně. A nehledě na mnohočetná upozornění, že není schopný postupovat dále, zůstala s ním, dala přednost jemu před Bohem. A potom se na nás ještě velice urážela, že prý jsme ji nepochopili, protože může milovat jak jeho, tak i Boha zároveň...

— A co se dělo dál? — zajímala jsem se. Bylo to pro mě dokonale nepochopitelné: dosáhnout takových výšek, poznat přímo Lásku Boha a najednou se nechat přitáhnout «pozemskými» vztahy!

— On byl mnohem mladší, než ona, — pokračovala Aňa. — Byli spolu dva nebo tři roky — a rozešli se. Ale za ten čas ztratila všechny svoje pozitivní podklady v duchovním zdokonalování...

Takový konec se mi nevěrohodný nezdál, proto jsem se ani nedivila.

— A neřekneš její jméno?

— Olga...

... Doma jsme chutně povečeřeli. Zvláště jsem si pochvalovala pečené ostružiny, které Aňa skladovala v sušeném stavu, a teď je namočila a opekla.

Když jsem po večeři v pokoji osaměla, znovu jsem si vzpomněla na historku s Olgou. Bylo by možné, aby se něco takového stalo i mně?

Kdysi dávno, po přečtení Nového zákona, jsem si představovala Ježíše takového, jaký On mohl být, jak se stýkal s lidmi, jak si hrál s dětmi, — a najednou jsem si pomyslela, že pokud bych byla s Ním, pak bych se nutně do Něho zamilovala! Ale — tou «pozemskou» láskou, poněvadž o jiné jsem tenkrát ještě neměla žádnou představu. Ale hned jsem si za tu myšlenku vyhubovala, vždyť v pravoslaví se *tak* milovat Boha nesluší!...

O Máří Magdaléně jsem v té době věděla jenom to, že ji Ježíš zachránil před kamenováním. Ale o tom, že se později stala Jeho družkou, jsem si přečetla až po letech...

Stala jsem se ohromnou nad mořem!

Ráno. Něžné sluníčko.

Procházím vědomím po všech čakrách: dolů a nahoru, dívám se na všechny strany z anáhaty, «lovím» dlaněmi vědomí holuby — abych je pohladila. Pozoruji lidi: smích a živé hlasy je možné slyšet od bezstarostné mládeže, dospělí mají většinou ustarané nebo ospalé tváře, pozitivně po svém vítají «pracovní den» bezdomovci. Klid ve městě. Občasná auta. Svěžest časného rána.

Zjistila jsem, že jsem od meditačních cvičení unavená tak, jako od fyzických. A pokud jsem se neunavila, jestliže jsem držela na obou dlaních řeku — z jedné i z druhé strany svého těla, pak to znamenalo, že jsem se zapomněla a nevědomky ztratila koncentraci.

Vladimíra jsem se teď už tak nebála, ale stejně jsem zůstávala napjatá v jeho přítomnosti: abych náhodou něco neplácla a neuslyšela zdvořilou narážku na intelektuální nezpůsobnost.

Hodně jsem toho zaslechla o duchovních aspirantech, kteří, ačkoliv už měli rozvinutou anáhatu, sešli z Cesty kvůli tomu, že nemohli intelektuálně zvládnout následující stupně. Velice jsem se bála, že se něco takového může stát i se mnou, ale chápala jsem, že s tím nic udělat nemůžu. Všechno, co můžu udělat, je «přijmout svůj osud» (podle vyjádření Juana Matuse) a pokusit se maximálně efektivně prožít zbytek tohoto vtělení...

... Když jsme vystoupili z lokálky, šli jsme přes les. Jako pilná žačka jsem pokládala otázky kvůli každému ptáčkovi, který nám zpíval písně, — abych si je zapamatovala co nejrychleji a v co největším množství.

Vladimír pečlivě vybíral cestu, poněvadž sníl v lese ještě neroztál a jít po něm bylo těžké.

Nakonec jsme se ocitli na břehu moře, na malém paloučku, zahřátém ranním sluníčkem. Včera Vladimír oznámil předem, že půjdeme na návštěvu k Božskému Lorenzovi Byronovi a Konrádu Lorenzovi — a tohle byl Jejich společný *pracovní prostor*.

Snažila jsem se ze všech sil Je pocítit, vycítit rozdíl v energetice. Ale všechno, co se mi zatím dařilo, bylo uvědomovat si nevelké změny v sebepocítování: uvnitř *místa síly* jsem objevovala lehkost v pocitech — jako by mě rozvázali a nechali mě rozmáchnout křídla.

— Konrád říká, že z nás má velkou radost. A Chuanito tu je také. Táňo, ještě si vzpomínáš na Chuanita? — zažertoval Vladimír.

Jestli si vzpomínám na Chuanita?! Skoro mě to rozhořčilo, ale rychle jsem pochopila, že Vladimír žertuje, — a hned jsem se rozesmála.

— Samozřejmě, že vzpomínám!

— Chuanito je velice rád, že tu vidí Svoji milovanou začku!

Za tu «milovanou» jsem se uvnitř úplně rozplývala potěšením!

... Moře pokryté ledem a sněhem se třpytilo v paprscích ranního slunce! Z toho místa jsem ho vnímala jako nekonečný prostor a nekonečnou svobodu!

Vladimír začal vysvětlovat úkoly dnešního dne. Měli jsme se rozlévat dozadu z anáhaty nad mořským prostranstvím a pociťovat sama sebe jako tu krásu.

— Ale na začátku si musíme vypít, — řekl najednou.

— Co vypít? — nepochopila jsem.

— To, co jsme si přinesli s sebou,... — odpověděl, a všichni se rozesmáli.

«Doplňili jsme palivo» chleby s máslem a sýrem, sušenkami, a zapíjeli čajem z brusinek a malin.

— Pokud žvýkáme, můžeme přece také meditovat, — pokojně, pomalu, s přestávkami, aby nám dal možnost jaksepatří pochopit to, co bylo řečeno a použít to k činnosti, tak mluvil Vladimír. — Podívejte — natáhneme jednu ruku na tuhle stranu a vezmeme moře na dlaň lásky. A druhou ruku natáhneme na druhou stranu, pod souš... Budeme dávat svoji lásku rybkám, ptáčkům... — všemu živému!

Snažila jsem se. Dnes mi to už šlo snadno. Dnes bylo jasné veselé sluníčko, které nejen zahřívalo, ale i jiskřilo na sněhu, jako by vrhalo spoustu «slunečních prasátek»! I když je možné, že se jednoduše měnilo moje vnímání světa, a ne počasi kolem.

... Potom jsme vyšli na písčitou mělčinu.

— Právě tady začíná ještě jedno *místo síly*, — Vladimír dělal kroky dopředu a dozadu a přitom ukazoval rukama, jakoby ohmatával stěnu, kde se nachází hranice.

— Pociťme rozdíl. Pociťme, jak se při překračování této čáry — duchovní srdce najednou stává ohromným!

Rozdíl byl skutečně velice zřetelně cítit. Jako by ses z těsné chodby rázem dostal ven, na svěží vzduch — a zářivý prostor kolem se hned stává jasně viditelným, rozléváš se v něm vědomím! Ale uděláš krok dozadu — a svět se jakoby «smršťuje» jenom kolem těla, kolem tebe samotného. A chce se ti hned vyskočit nazpátek!

Potom Vladimír navrhl, obrátit se zády k moři a rozlévat se z anáhaty dozadu. A vtom jsem skutečně jakoby vzletěla! Neviděla jsem, co tam je, ale pocity radosti a nadšení z takového vzlétnutí mě přeplňovaly!

Nebyl to doslovný let s pocity, které jsou vlastní fyzickému tělu: pocity z letu vědomí na tomto *místě síly* byly jiné úrovně vnímání. Existoval jen ohromný prostor, naplněný Božským Světlem a Láskou! A já jsem se pokoušela maximálně pociťt tam sama sebe — právě tím Světlem a Láskou, a ne svým tělem.

Vladimír doporučil, abych si pokládala otázky: «Kdo jsem? Kde jsem?». To ještě posílilo Splynutí. To Světlo a Láska se staly mnou, a já — Jimi!

Poté Vladimír pokračoval, obraceje se přímo ke mně:

— Ze stavu Splynutí *tam* — natáhneme ke svým tělům ruce. Vezmeme těla na dlaně!

Takovým způsobem můžeme svoje těla léčit. Právě tak můžeme léčit i někoho jiného, nezávisle na tom, kde se ten člověk v současnosti nachází a co dělá.

— A teď — pokračoval lehkým tónem a lišácky se usmíval, — pociť sama sebe, jak sedíš tamhle na těch vzdálených ledových krách a díváš se na svoje tělo, které je na břehu... Naši Učitelé říkali, že se můžeme takovým způsobem naučit přenášet v prostoru spolu se svými materiálními těly. Je možné, že se ti to podaří rychleji, nežli nám?

Jestli mi to prvně jmenované šlo výborně — držet svoje tělo na dlaních a zahřívat ho láskou, pak to druhé bylo tak nečekané, že se mi z toho zastavilo myšlení. Tohle už bylo dočista «přespříliš»! Silně jsem pociťla, že k tomu mám zatím ještě dost daleko.

— Klid, klid! Já jsem jen žertoval! — smál se Vladimír. — Ale nestůj na místě: pohybuj se nejen duší, ale i tělem!

Vladimír mi to musel připomínat už několikrát. Zaujatá novým cvičením a novými pocity jsem úplně zapomínala na to, že většina meditací se lépe daří při pomalé chůzi, než pokud se vůbec nepohybujeme.

... Když jsem se unavila, přisedla jsem si na kládu, na jejímž druhém konci seděl «na sluníčku» Vladimír. Tady bylo zvlášť teplo, a já jsem s potěšením nastavila obličej slunci a uvolnila jsem se. Ale ne nadlouho.

— Tady je Konrád Lorenz. Nacházíme se svými těly v Něm. Tohle je Jeho velký Obličej, několik metrů nad námi. Můžeš Ho zaplnit sebou. Nebo Ho můžeš obejmout, a udělat to přitom vědomím zvnějšku Jeho Mahádublu. Můžeš říci i Jemu, že Ho miluješ!

Potom Vladimír žertovně dodal, narážející na moje vydařené vztahy s Chuanitem:

— Milovat najednou dva takovéhle Muže — to vůbec není hřích!

Nepochopila jsem úplně, do jaké míry to byl žert. Ale neviděla jsem v tom žádný problém: vždyť se učím milovat Boha! A je to tak skvělé, že v sobě můžu rozvíjet emoce lásky právě tak!

Kromě toho se mi dokonce nedávno povedlo «vzplanout» pro dva «pozemské» muže najednou, přičemž jsem oba dva udržovala «v uctivé vzdálenosti». V duchu jsem na sebe křičela: «Jak je něco takového možné?!» Ale teď chápu, že jsem v nich milovala nejlepší vlastnosti každého z nich. Dokonce jsem fantazírovala, že kdybych z jednoho vzala pozornost a starostlivost, a z druhého — něžnost a moudrou trpělivost..., — bylo by to skvělé!

Ale teď se tomu směju.

V současné chvíli pro mě bylo nejdůležitější — vybalit a «rozložit po políčkách» další, pro mě nové poznatky. Vždyť každý z konkrétních Představitelů Svatého Ducha je unikátní a neopakovatelný, ačkoliv jsou Oni všichni stejní úrovní zjemnělosti Vědomí a Jejich Sjednocenou Podstatou v Příbytku Prvotního Vědomí. A je třeba umět poznávat každého z Nich.

Velice jsem se snažila. Dokonce jsem položila Konrádu Lorenzovi svoji hlavu na rameno. Nevím, nakolik to bylo vhodné, ale bylo to velice skvělé!

... Když jsem si zapsala cvičení a odpočinula si na sluníčku, vydala jsem se upevňovat naučené.

Znovu jsem prověřovala hranice místa síly: pocítím je? Ujistila jsem se, že je cítím výborně, jako předtím.

A ještě zdařileji se teď můžu rozlévat vědomím dozadu z anáhaty.

Ale nejvíce nadšená jsem byla z pocitování sama sebe jako ohromné, zaplňující celý prostor nad mořem, — a držící svoje tělo, které teď vypadalo tak nicotně maličké, na svých vlastních dlaních.

Vladimír mluvil o využívání takových dovedností ve světě hmoty a poukazoval na možnosti očisťovat takovým způsobem od hrubých energií obydlí, diagnostikovat a léčit na jakoukoliv vzdálenost svoje pacienty, prohlížet jejich osudy.

Všechny tyto perspektivy mě pochopitelně okouzlovaly. A začínala jsem chápat, jak moc práce je ještě přede mnou. A že je nutné pracovat každý den, abych dosáhla výsledků.

... Brzy jsme se znovu sešli u táboráku.

— Odpočívat v takových přestávkách je nejlepší ze všeho bosí, — řekl Vladimír a navrhl, abychom zuli holínky.

Poněvadž tentokrát pod nohama nebyl sníh, ale písek, a počasí bylo teplejší, byl odpočinek bez bot skutečně hotovou rozkoší.

— A ponožky má smysl nosit jenom v zimě, přičemž vlněné, — dodal. — Ale kvůli tomu, aby se tak rychle nerozedíraly, si můžeme navrch navlékat ponožky ze syntetické tkaniny: jsou pevnější. Ale pro nošení bezprostředně na kůži nejsou vhodné.

Potom se dlouho díval na moje holínky a o něčem přemýšlel, nakonec se usmál a řekl:

— Pochopil jsem, v čem je symbolický smysl kresby na tvých holínkách! Jejich vzor je shodný se zabarvením zebry. A říká se, že zebra je nejchytřejší za všech koní. Znamená to, že musíš jít po Cestě také nejrychleji ze všech!

Rozesmáli jsme se.

... Všichni, kromě Vladimíra, se po odpočinku rozešli kolem. Ale mně navrhl, abych se naučila novou meditaci vleže.

— Polož tělo na zem. Tak, aby ti to bylo příjemné.

Když uviděl, že jsem si lehla na záda, namítl:

— Polože na zádech — při spánku — je lepší se vyhnout. Zvyk spát na zádech je častou příčinou chrápání. Znáš dva způsoby, jak se to odnaučit. První — zakázat si úplně kdykoliv si lehat na záda. To je pro silné lidi. Ale existuje i druhý způsob: můžeme si na záda noční košile

příšit kapsičku a do ní dát míček ze stolního tenisu. Ale jsou i takoví, kteří dokážou chrápat, i když leží na boku. Těm můžeme poradit, aby se naučili spát na břicho. Tohle všechno neříkám kvůli tobě osobně, neměl jsem možnost zkontrolovat, jestli chrápeš nebo ne. Ale je pro tebe užitečné, abys to znala — jako lékař, abys mohla dávat pacientům odpovídající rady.

Po odmlce Vladimír dodal:

— Co se týče duchovních hledačů, můžu poskytnout, z mého pohledu, užitečnou radu, která přímo nesouvisí s problematikou chrápání. Nejlepší poloha, když jsme se v noci nebo ráno probudili v posteli, je tato: něco uprostřed mezi polohou na boku a na zádech. V každém případě bude pro praváky přednostní levý bok. Co se týče leváků — nevím; kdybych byl levákem — určitě bych to prozkoumal. V čem je tato poloha cenná? V tom, že je ze všech poloh vleže nejpříznivější — pro vnímání Božích rad.

— A teď, — pokračoval, — splyneme v Lásce se Svatým Duchem, potom co jsme vystoupili z anáhaty nahoru... Poté, vystoupíme z anáhaty dolů — a pocít'ujeme Zemi jako svoji ohromnou postel, sléváme se s jejím vnitřním Světlem... A tak to několikrát vystřídáme. Při meditacích nezavíráme oči!...

Pokoušela jsem se dělat všechno tak, jak říkal Vladimír, ale přesto jsem cítila, že mi to už tak dobře nejde. Emoce už nebyly tak intenzivní, odvádělo mě fyzické nepohodlí: na ostrém sluníčku se mi po celou dobu chtělo zavřít oči a konečně si zdřímnout. A ještě k tomu se mi nedařilo se uvolnit a po celý čas jsem se znepokojovala: a co když to dělám nesprávně, a co když se k takové práci nehodím, a co když se málo snažím?

Nakonec jsem se mu přiznala, že se mi to cvičení příliš dobře nedaří. On se podivil, ale když se nad tím zamyslel, řekl, že je to únavou. Hned se mi ulevilo. Znamenalo to, že ten problém není v mé neschopnosti.

... Když se přesvědčil, že jsem si odpočinula, navrhl mi Vladimír, abychom se prošli. Šli jsme podél břehu.

— Právě tady začíná *místo síly* Manuela.

Podivila jsem se a zaradovala. Před několika lety se mi povedlo získat knihu 'Duchovní Srdce: Cesta k Tvůrci. Verše-meditace a Zjevení' redigovanou Vladimírem. Ráda jsem ji otevírala namátkou — a dívala se: co mi Bůh pro dnešek zvěstuje prostřednictvím této knihy? A velice často se mi objevovaly meditační verše právě Manuela.

Proto jsem lehce a radostně následovala Vladimíra, předpokládala jsem, že jsem se s Manuelem patrně už do určité míry seznámila.

Zastavili jsme se mezi borovicemi vedle nevelkého jezírka, vytvořeného roztátým sněhem, a Vladimír mi doporučil, abych se postavila zády a ... propadla se vědomím dolů, skrz zemskou kůru, do Světla, Které je *tam*.

— Tady je velice příjemné «propadávat se» do toho Světla. A potom je možné — tamodtud — pročišť'ovat svoje tělo, vcházet přitom zesponu, přes střední meridián.

Přestože mi tento úkol připadal zvláštní a nečekaný, podařil se mi hned. Zřetelně jsem pocít'ovala, že v hlubinách planety je světelný prostor, do kterého se skutečně můžu propadávat, jak chci hluboko.

Ostatní k nám přišli a pozorovali moje «putování do hlubiny Země», a komentovali přitom to, co se se mnou dělo. Znamená to, že je to všechno ve skutečnosti doopravdy tak? Znamená to, že je to pravda a ne iluze, nebo nějaká «neverbální sugesce»?

... Vladimír šel dále, a my jsme po drnech vyšli na novou pobřežní mělčinu. Vladimír mi znovu navrhl, abych se propadla vědomím dolů a potom, abych se přiblížila k vodě ještě blíže a otočila se zády k moři.

— A teď se rozléváme dozadu z anáhat... — usmíval se a díval se na mě: — Manuel tě objímá... Cítíš?... Zalíbila ses mu!

Rozesmáli jsme se.

Teď už jsem skutečně začala pocít'ovat Doteky Božských Učitelů. Tyto Doteky mohou být velice intenzivně blažené! Jsou jako mimořádně jemná zvonící radost, naplňující celé vědomí, celé tělo od hlavy až do nohou! A člověk by se chtěl stát ještě širším a větším, aby mohl obsáhnout tu Božskou Radost ještě ve větším objemu!

Cítila jsem, že mám «pusu od ucha k uchu» a nechtěla jsem tenhle stav narušovat slovy. Proto jsem se na Vladimíra jenom smála a kývala hlavou jako odpověď na jeho otázky. Vždyť, co by bylo možné předat slovy? Ta by zněla nadmíru banálně a otřepaně.

Napadlo mě, že se ho zeptám: a je možné milovat najednou tři Muže? Ale nezeptala jsem se, jenom jsem se vduchu zasmála.

... Vrátili jsme se na cestičku, a už po několika metrech se ukázalo, že tam začíná *místo síly* Adlera. Ale o Něm jsem si vůbec nic nepamatovala, a Vladimír také nic neříkal; spoléhal se na moji informovanost.

Vladimír tu našel výborná místa pro pročišťování meridiánů a pro umožnění propadávání vědomím dolů.

... U ohně si vzpomněl (nevzpomínám si už, v jaké souvislosti) na dávnou příhodu v lese. Muž alkoholického typu, který hlídal stany turistů, poprosil Vladimíra, aby ho naučil zapalovat oheň. Ted' se za chvíli vrátí turista, říká, a oni mě požádali, abych jim připravil vařící vodu, ale já to neumím, vůbec se mi to nedaří. Vladimír mu všechno vysvětlil a dal mu veškerou zásobu papíru ze svého batohu. A šel dál svojí cestou. Ale když se potom otočil, uviděl, jak ten muž narovnal a zapálil všechny papír... nahoře na ležících tlustých polenech...

Existují lidé, kteří se úplně připravili o schopnost se učit ...

... Zpátky k vláčku jsme se vydali novou trasou. Cestička nás zavedla na mýtinu, pokrytou řídkými smrčkami a mladými borovičkami. Vladimír pocítil, že je tu také *místo síly*, o kterém dříve nevěděli. Ohlédl se — a pokojně řekl:

— To je znovu Manuel.

Procházel se několik minut po tomto místě a pak navrhl, abychom sem zítra přišli pracovat. Všichni s radostí souhlasili: byli vždy šťastní, když mohli poznávat něco nového.

A někdo, kdo už se dostal skoro na vrchol, padá zpátky dolů...

Hodně se mnou rozmlouvala Larisa, vyprávěla mi o svém životě, o zkušenostech, které by mi mohly pomoci svým příkladem, dávala mi rady ohledně kontaktů s těmi lidmi, se kterými jsem neměla úplně dobré vztahy. Cítila jsem se s ní jako malé děťátko, které jeho maminka na noc velice pečlivě přikrývá peřinkou.

Aňa ke mně také často přicházela, doporučovala mi nové meditace, třeba když už jsme šli zpátky k vlaku. Ona sama se vždy snažila objímat a milovat všechno živé — a chtěla mi pomoci, aby se to stalo i mým hlavním životním motivem.

Vždy byla naplněna zvláštním nadšením, což se dokonce odráželo i v jejím způsobu řeči: intonace jejího hlasu se občas v některých emočně významných místech najednou tak změnila, jako by vzlétlo hejno veselých ptáčků, pokřikujících na sebe. Tehdy se mi chtělo vzletět zároveň s ní.

Ale s tím manželským párem, jehož jména jsem se rozhodla neoznamovat, se mi nedařilo se tak sblížit. Oni se po celý čas drželi odděleně od ostatních, ale zároveň spolu vedle sebe: spolu přicházeli, spolu odcházeli. Také jsem si všimla, že oba nosí brýle, a to s velkými čočkami. Zeptala jsem se na to Ani. Hned mi neodpověděla, trochu se zamyslela:

— Je možné, že si to jednoduše nevytkli jako cíl... Možná proto, že nosí brýle od dětství a zvykli si...

To mi bylo naprosto nepochopitelné. Je možné, že to bylo proto, že jsem si brýle nasadila až v osmnácti letech a věděla, co znamená dobře vidět bez jakýchkoliv pomocných prostředků? V

každém případě jsem strašně chtěla, aby se to vrátilo zpátky. Vždyť zvlášť špatné je to bez brýlí v lese: člověk by chtěl vidět každý lísteček, každou travičku a všechny květy jaksepatří ostře!

... Vzpomněla jsem si na příhodu s jedním pacientem, když jsem byla na praxi v ordinaci u psychiatra. Měla jsem jenom sedět stranou, pozorovat pacienty a to, jak s nimi lékař komunikuje. Přišel nemocný, který tvrdil, že vidí budoucnost: některé nešťastné události — dopředu. Je možné, že je i viděl, ale léky bral pravidelně. Podíval se na mě a najednou řekl: — Můžeš se brýlí zbavit, jenom o tom ještě nevíš!...

Duchovní vojín musí být bezchybný ve všem!

Doma jsem si na chodbě sundala holínky a stoupla si bosýma nohama na podlahu. Tak, jak to obvykle doma dělám. Larisa si toho všimla:

— Tak a teď si musíš umýt nohy: do pantoflí s takovýma nohama nemůžeš.

Pokoušela jsem se vysvětlit, že jsem udělala po podlaze jen několik kroků. Ale Larisa pokračovala:

— Duchovní Vojín musí být bezchybný ve všem, dokonce i v maličkostech! Vladimír nám už dávno vysvětlil, že na ulici chodíme po místech, kde možná plivali souchotináři. A pouliční prach spolu s rozptýleným vyschlým hlenem můžeme snadno zanést i na podlahu našich bytů. A pokud se takovými Vladimírovými radami neřídíme, podívá se na nás tak..., že nás ani nenapadne se s ním hádat...

Víc vysvětlování jsem už nepotřebovala, upalovala jsem do koupelny.

Po večeři mi Aňa dala přečíst knihu, ve které jsem mohla pokračovat v seznamování s vyprávěním Božských Učitelů o Sobě: o Jejich posledních Vtěleních a Cestách na kterých Oni Sami dosáhli Splynutí s Bohem. Byla to 'Klasika', kterou jsem už připomínala.

Oni usnuli už v šest hodin večer, ale já jsem byla dlouho vzhůru: studovala jsem knihu, pak jsem přemýšlela o proběhlých událostech, potom se nořila do nějakých svých prožitků.

V mém kraji není ani jeden člověk, který by potřeboval moje znalosti?! A kolik jsem v sobě chovala nadějí kvůli některým lidem!... Vždyť mám vynikající přátele, se kterými se znám už od školních lavic. Je pochopitelné, že jsme se pokaždé v názorech neshodli a časem následovali různé životní cíle, ale ať se přihodilo cokoliv, brali jsme jeden druhého takového, jakým byl, a snažili jsme se navzájem si ve všem pomáhat. A já jsem za takové přátele byla vždy vděčná Bohu!

Zdalo se mi sice i dříve, že mě nechápou a nesdílejí můj světový názor. Ale — proto, že jim to špatně říkám, špatně vysvětluji, proto, že já sama ještě nežiji tím životem, který by mohl být příkladem pro druhé... A současně jsem se domnívala, že by i maminka jednou mohla všechno to nové, co přišlo do mého života, pochopit a přijmout. Ale ukazuje se..., že není nikdo?...

Tady můžeš vejít přímo do Ježíše!

Dnes jdeme na *místo síly* Manuela!

Už jsem se normálně obešla bez brýlí, a z duchovního srdce, už přivyklého na velice rozšířené stavy, jsem snadno natahovala dlaně — abych mohla hladit vrcholky stromů, ptáčky... Ranní slunce zalévalo svým něžným svitem celé prostranství — a já jsem si znovu umístila právě takové, ale maličké sluníčko k sobě do anáhaty a svítila jím na celé okolí.

... Radost setkání v lokálce, cesta, pěšinka v lese — a jsme na *místě síly* Manuela.

Bylo ještě zcela časně, lehce mlhavé ráno. Větvičky mladých smrků byly celé mokré rosou.

Umyli jsme si ruce sněhem a posílili se.

... Když se všichni rozešli plnit svoje individuální úkoly, vzal mě Vladimír s sebou. Postavil se obličejem směrem k moři a začal vysvětlovat:

— Tohle je zajímavé a velice významné *místo síly* v mezích ohromného Mahádublu Manuela. Je předurčeno pro práci s orbitami: mikrokosmickou, makrokosmickou a střední. Začneme se střední, to znamená, s orbitou podle kokonu. Pocítíme hranice svého kokonu a budeme kolem něho otáčet energii, přitom budeme zlehka pohybovat tělem. Přičemž právě na tomto *pracovním prostranství* Manuela toto otáčení probíhá jakoby samo od sebe, bez našeho vlastního úsilí. Manuel tu prostě pomáhá vtěleným učedníkům osvojit si toto velice důležité cvičení.

Vladimír ukázal, jak je to třeba dělat při pohybu dopředu.

— Ale při pohybu těla na opačnou stranu — se směr obíhání energie jakoby sám mění na opačný. Takové je tu zajímavé a neobyčejné *místo síly*!

Pokoušela jsem se pocítit svůj kokon. Ale těžko se mi to dařilo. Ve své přípravě k příjezdu jsem o práci s kokonem ani nezavadila a všechno, co jsem si o tom pamatovala, bylo, že jsou to nějaké koule kolem těla se svítícími body, což popsal Carlos Castaneda. A nezajímala jsem se o to z toho důvodu, že jsem nepředpokládala, že to v téhle etapě už budu potřebovat.

Přešla jsem několikrát sem a tam, ale žádné zvláštní změny jsem nepocítila, poněvadž jsem si nedokázala dokonce ani představit: jaký by ten kokon mohl být a kde je.

Naproti mně šla Larisa, právě opakovala to samé cvičení, které bylo uloženo mně. Požádala jsem ji o pomoc. Ale nakonec... jsem se stejně musela přiznat Vladimírovi, že mi to nejde.

On na to řekl: «Necháme zatím kokony být», — a pustil se do vysvětlování principu obíhání energií po mikrokosmické orbitě. Když vysvětlil její trajektorii podle těla, znovu mě vyslal na cestičku, abych pracovala podle tohoto principu.

Ted' jsem skutečně pocítila otáčení, které mi v této etapě čímsi připomínalo pohyb pásu traktoru.

Když jsem nějakou chvíli pracovala s orbitou, rozhodla jsem se, že se přece jen vrátím ke kokonu. Kdoví proč mi vycházel kulatý jako koule. A ještě k tomu — průzračný. Zeptala jsem se na to Vladimíra. Odpověděl, že pročištěný kokon skutečně musí být *viditelný* úplně průzračný.

— Co se týče Carlose Castanedy, — dodal Vladimír, — vždyť on ve skutečnosti nedokázal otevřít svoje duchovní srdce. Jeho psychogenetický věk mu znesnadňoval provést tuto přeměnu sama sebe. Proto velkou spoustu toho, co dělali jeho indiánští přátelé, jednoduše nechápal, a proto to popisoval neadekvátně.

Vladimír najednou přerušil svoje vysvětlování a klidně řekl:

— Ježíš přišel. Můžeš se s Ním pozdravit! — Vladimír se usmíval. — Tohle je On! — a ukázal na prostranství před námi. — Můžeš vejít přímo do Něho, pocítit Ho, uslyšet, co On říká...

Uviděl můj zmatek.

— Slyšet Boha můžeme nejlépe, když přebýváme v meditaci: «Je jenom On, a já nejsem». Právě a jedině tehdy budou zřetelné pochopitelné všechny Jeho myšlenky.

Udělala jsem krok dopředu.

Intenzivní sílu vzniklých pocitů nebylo možné s ničím srovnat! Zdálo se, že nezůstalo nic, co by nebylo zaplněno Ježíšem! Po těle mi přecházely vlny Jeho Blaženosti! Ve vteřinách — přede

mnou proběhl celý můj život, a já jsem pocítila, že moje kontrola nad vlastními emocemi byla stržena jako suchá větvička v silném poryvu větru... A já jsem se rozplakala...

... Zdá se mi, že jsem Milujícího Ježíše znala vždycky. Ze svého raného dětství si vzpomínám na zahraniční animované seriály, vytvořené na téma Nového Zákona, které «dávali» po ránu v televizi téměř po celý rok, — a já jsem se na ně vždy dívala s potěšením.

... Nebo když mi bylo pět nebo šest let, vedla mě babička za ruku a já jsem ji prosila, aby mě naučila modlitbu. Už tohle bylo podivné, protože moji rodiče, vychovaní v duchu ateizmu, se mnou o Bohu nikdy nemluvili. Dokonce i babička začala chodit do kostela až v posledních letech svého života. Ale já jsem věděla, že o modlitbu můžu poprosit právě ji. A to nebyl nějaký plán, který bych dříve vymyslela, k tomu došlo spontánně.

A babička začala: «Otče náš, jenž jsi na Nebesích,...», — a já po ní opakovala. Tak jsem se to naučila.

... A jednou jsem ztratila střevíček svojí oblíbené panenky a byla jsem tou událostí hrozně roztrpčena. Už jsem se bála, že jsem ho ztratila někde ve stohu sena, a to by znamenalo, že už ho najít nemůžu. A vzpomínám si, že jsem v té chvíli přistoupila k oknu, do kterého se opíralo sluneční světlo, klekla jsem si na kolena a začala odříkávat tu modlitbu a prosit Boha, aby mi pomohl najít střevíček. Prosila jsem velice opravdově, i když mě to nikdy nikdo neučil. Potom jsem vstala a chystala se ustlat postel, zvedám konec přikrývky ze země a... ó ta radost! Střevíček!

Chytila jsem ho, přitiskla k hrudi a utíkala vyprávět babičce o zázraku. Babička zareagovala zdrženlivě, a rodiče — ty to vůbec nezajímalo. Naprosto mě nerozladilo, že nikdo nesdílí moji radost v takové míře jako já, a spokojená jsem se vrátila ke svým záležitostem.

... Ale měla jsem i vzpomínky z dospěléjšího věku. Jednou, naprosto sklíčená nezdary na univerzitě, rozumovým přetížením a nádavkem i těžkým konfliktem s maminkou, jsem unikla hluboko «do sebe», ukryla jsem se před světem jako želva do krunýře, a zoufale jsem se modlila k Bohu, aby mi přišel na pomoc. Pocitování nespravedlnosti (podle mých měřítek) toho, co se dělo, mě udržovalo v nepřetržitém stesku. Plakala jsem do polštáře a volala Ježíše... A On — přišel! Tehdy jsem to nechápala ve vší úplnosti, jako teď, ale tehdy On skutečně přišel, protože jsem se hned uklidnila. Představovala jsem si, že to On utírá moje slzy. A představovala jsem si Ho, jak sedí na mé posteli a drží mě za ruku. Tak jsem usínala...

... A teď, tady — je nová etapa mého života, výsledek mého vášnivého hledání a volání! Slova mohou popsat jenom nepatrnou část toho, co jsem prožila během těch minut, kdy jsem stála v Něm — a děkovala Mu, děkovala a děkovala!...

Vladimír odešel, schválně mě s Ním nechal o samotě. Potoky slzí mi tiše tekly z očí. A tak jsem se ani nedokázala uklidnit, abych se mohla zaposlouchat do toho, co mi On chtěl říci...

Musela jsem z toho místa odejít: nechtěla jsem, aby mě někdo viděl, jak pláču. Následně jsem si otřela slzy a posadila jsem svoje tělo pod strom — k odpočinku. Vtom přišel Vladimír. Zamyšleně se díval trochu stranou, buď to poslouchal, nebo formuloval svoje myšlenky:

— Poněvadž jsi to sama neuslyšela, předám ti, co ti říká Ježíš.

Strnula jsem.

— Je nepřípustné ignorovat to, co teď dostáváš! Pokud se to stane, pak to bude ohromná špatná skvrna na tvou karmě...

Vladimír pokračoval:

— Ježíš s Manuelem se objali... Říkají, že se teď musíš upevnit na dosaženém stupni.

Jak je to možné? To opravdu vyvolávám pochybnosti? Opravdu On předpokládá, že jsem schopná toho — zachovat se ke všemu tomu, co se přihodilo, jako ke hře, neseriózně? Je možné, že jsem v předešlých životech natropila něco, kvůli čemu mi Bůh nevěří? Nebo je takový osud každé lidské duše: dokazovat svoji oddanost mnohokrát?

Nepochopitelně pro mě zůstávalo to, že lidé, kteří se tak blízko přiblížili k Bohu, jako například Olga, jsou najednou schopni se nechat unést něčím pomíjivým a odvrátit se... Potom je už skutečně možné pochybovat o všech...

Zato pozitivní stránkou tohoto upozornění bylo to, že se mi dočista přestalo chtít plakat.

Ještě jsem si nestačila zapsat slova, vyřčená Ježíšem, když Vladimír dodal:

— Je tady Kajr. Říká, že «splynutí s kočkami» musí být nahrazeno Splynutím s Bohem přímo teď!

Už jsem cítila, že začínám upadat do stavu prostrace: «Kajr?! Kočky? Ted'? Jak ted'?! Jak to — přímo ted'?!». Snažila jsem se, ale vzhledem k chaosu emocí a myšlenek, mě, jak jsem viděla, nic rozumného nenapadlo.

Vladimír se usmíval. Dokonce se mi zdálo, že to všechno bylo řečeno naschvál, abych se nevyčerpávala. Ale pokud se Oni dokonce usmívali té situaci a mojí reakci — pak mně samotné do smíchu nebylo.

... Potichoučku začínali přicházet ostatní. Vladimír jim také říkal o tom, že je tu Ježíš, Manuel a Kajr.

V žádném z nich jsem nepostřehla ani kapku toho prožívání, které jsem zažívala sama. Naopak, jejich stav bych nazvala blaženým: mír, klid ve tvářích a laskavý úsměv. A ještě jsem měla pocit, že oni jsou tu přítomni jenom jakousi svojí malou částičkou. I když tady také všechno vidí, slyší a chápou, ale velká část každého z nich je kdesi daleko v transcendentnu...

Vezmeme moře na dlaně...

Když jsem si odpočinula, znovu jsme se «pustili» do mého kokonu.

Když Vladimír přihlížel mému snažení, řekl s úsměvem:

— Pociť svoji hlavu na zemi za svými patami, přibližně půl metru — a dívej se odtud na kokon. Takovým způsobem se nejsnadněji naučíš vidět temná místa v kokonu — a rukama vědomí můžeš vyhrnout smetí, vyčistit kokon.

Pokoušela jsem se všechno tohle provádět. Ale Vladimír říká:

— Spust' hlavu níže! Ještě níže, pod zem!

Bylo to pro mě... nečekané. Ještě jsem zcela nechápala, jakých všeobecných složitostí je schopná jasnovidnost. Jestliže Vladimír viděl, jak umíst'uji hlavu za svoje nohy, pak mi jenom zbývalo rozhodit rukama v mlčenlivém nadšení! Směs všech emocí se, jak se zdá, odrazila na mé tváři, protože se Vladimír najednou měkce rozesmál a políbil mě na tvář.

A tak, když jsem umístila hlavu za patami a dokonce ještě níže, kráčela jsem dopředu a dozadu, snažila se přitom udržet ji tam co možná nejdéle a pokoušela se vidět svůj kokon i svoje tělo, pochodující nahoře vepředu. To poslední se mi dařilo s proměnlivým úspěchem. Čímsi to dokonce připomínalo poruchy v televizi, kdy se obraz hned objevuje, hned mizí. Ale uvidět temná místa ve svém kokonu jsem stejně nedokázala.

Vrátili jsme se na prostředek cesty. Tady našel Vladimír vhodné místo na «propadávání» vědomím dolů.

— Propadáváme se vědomím dolů, bereme do rukou smeták a začínáme odtud širokými krouživými pohyby — násadou koštěte — pročišť'ovat střední meridián. — On sám znázornil patřičné krouživé pohyby smetákem. — Prorážíme koštětem díрку do vrcholku hlavy, vymetáme z hlavy všechno energetické smetí, všechny temné vmetky. Při tom se celý střední meridián a celé tělo zaplňují Světlem, Které se na tomto místě vyskytuje v nadbytku. A bezpodmínečně pohybujeme tělem!

Začala jsem pracovat. S nadšením jsem vzala do rukou vědomí obraz smetáku, a začala jsem s ním pročišť'ovat meridián. Zpočátku — v hranicích šířky svého těla, a potom jsem už vycházela za jeho hranice, abych to skutečně všechno zabrala. Pak jsem prorazila díрку ve vrcholku hlavy a znovu jsem očišť'ujícími krouživými pohyby začala šúrovat uvnitř krku a hlavy. Toto cvičení se mi velice líbilo, výborně jsem si představovala smeták a už jsem začala pociť'ovat nějakou zvláštní lehkost v těle pod rameny. A v hlavě se mi objevily pocity, shodné s pohybem nahromaděných ledových ker, které nakonec popraskaly — a odpluly stranou, uvolnily prostor.

Za patnáct minut přišel Vladimír. Prohlédl mně, usmál se a řekl, že spodní čakry už vytvořily pravidelný sloup, ale na hlavě a krku ještě bude třeba zapracovat.

Vydali jsme se k moři.

Přemýšlela jsem o tom, že jsem tady a teď — ve společnosti Vladimíra, a on mě učí! Ještě před nějakým půlrokem tohle bylo div ne «pohádkovým snem». Myslela jsem si tenkrát, že to... možná bude... někdy...

Vladimír cosi říkal o Splynutí s Bohem, ale já jsem se v té době zdržela u nějaké myšlenky, kterou říkal předtím, a procitla jsem, až když pronesl:

— Můžeš se slévat i se mnou, jestli tě to nepřivádí do rozpaků! Slévat se — v mém Mahádublu.

A mně až v tenhle moment došlo, že je to skutečně možné, a že mě taková myšlenka ještě ani nenapadla. Ani trochu mě nepřiváděla do rozpaků, a já jsem mu to tak řekla. On se usmíval.

Přišli jsme na konec stezky, za kterou začínaly křoviny — a moře se rozprostíralo všude, kam jen oko dohlédlo. Temně modré, se sněhobílými ledovými krami, odrážejícími sluneční paprsky, bylo takové majestátní, pokojné, a takové živé!

Vladimír vysvětloval následující meditaci:

— Vezmeme moře na dlaně, zvedneme — a rozléváme na sebe jeho průzračnost, promýváme a pročišťujeme tělo!... Takovým způsobem můžeme promývat i konkrétní meridiány. Toto cvičení se nazývá «Umývání», poprvé nám ho daroval Igl. Nazývá se «Umývání» — poněvadž nás Igl učil zpočátku umývat si tak po ránu obličej, když jsme žili ve stanech na Jeho *místě síly*.

Brát moře na dlaně bylo už daleko lehčí. Určitě mi v mých meditacích všichni pomáhali. I když já jsem v takových momentech na to zapomínala a zdálo se mi, že to já sama to tak umím. Nabírala jsem to něžně bílé, téměř průzračné světlo — a prolévala jsem ho maličkými vodopády skrz celé tělo.

— Můžeme ještě provést «pitvu těla podle středního meridiánu» — podobnou chirurgické operaci. Děláme to například obrazem speciálního chirurgického nože nebo jiného pro to vhodného nástroje — a vyčistíme všechno nepotřebné.

Pitvu vlastního těla jsem, ačkoliv jsem lékařka, dosud ještě neprováděla. Ale jakkoliv to divoce znělo, metoda byla dost efektivní.

— Konkrétně, při pitvě oblasti čaker hlavy můžeme rukama vědomí měkce vyhnout z čaker všechny energetické zhuštění.

Zatímco jsem chodila po cestičce, pokoušela jsem si představit všechny mně známé chirurgické nástroje použitelné k tomuto účelu a průběh samotné «operace», pak jsem obrátila pozornost na Aňu, která mi šla naproti. Už podle toho, jak se na mě dívala, jsem pochopila, že mi chce něco říci.

Bylo to tak:

— To, že se pokoušíš sama všechno tohle dělat, — je výborné. Ale pokus se dělat to samé — spolu se Svatým Duchem, popros Ho o pomoc. Vždyť můžeš na začátku splynout s Ním — a až potom, společně, splynutými rukama vědomí, vyklízet všechno nepotřebné, pročišťovat tělo do úplné průzračnosti.

Ted' se ukázalo, že jsem opravdu byla soustředěná jen na vlastní snažení. Poprosit o pomoc Manuela mě nějak nenapadlo. V hlavě mi vzezely naučené sportovní fráze «jenom vlastním úsilím!» a «všechno závisí jen na tobě samotné!». Ale vždyť je to skutečně tak: chci se přiblížit ke Svatému Duchu, ale přitom se na Něho vůbec neohlížím!

A tak jsem Ho ostýchavě a radostně poprosila o pomoc. A skutečně to přineslo celkem jiný efekt! Jakoby se Sám Manuel zaradoval, že se na Jeho *místě síly* konečně obrátili k Němu!

Zvedla se mi nálada, cvičení se mi začala dařit energičtěji! Bylo tak skvělé pociťovat, že Jeho Ruce a moje jsou spolu!

...Vladimír v té době diskutoval s druhými žáky. Najednou se obrátil ke mně a navrhl mi efektivnější variantu «prorážení hlavy». Doporučil mi, abych se dostala hůlkou od smetáku do *foramen occipitale magnum* (velkého týlního otvoru). Když jsem uslyšela známý medicínský název a dokonce si vzpomněla, co znamená, — celá jsem obživila.

I když mi v té chvíli také přišly na mysl nepříjemné a těžké vzpomínky na praktika z anatomie, kde jsme my, studenti, museli pracovat s opravdovými lidskými mrtvolami; učit se na nich všechny svaly, cévy, nervy.

Ale to je minulost. A v současnosti jsem pochopila, že se hůlkou od smetáku, kterou držím v rukách vědomí, musím dostat do spodního otvoru lebky. «Měkké tkáně» můžeme hned

odstranit, právě tak, jako páteř, a už jsem si výborně představovala ten otvor — právě do něho se musím dostat!

Ostatní poprosili Vladimíra, aby jim vysvětlil, o čem je řeč, protože od něho slyšeli tato latinská slova poprvé. Vladimír následně dodal, že mi dává na práci patnáct minut a potom mě odvede k Ladě na «soud Boží. Když jsem uslyšela «děsivá» slova o «soudu Božím», trochu jsem zpomalila krok. Ale příliš jsem nad tím nepřemýšlela a pustila se do propichování toho dotyčného *foramenu* svoji lebkou.

Když už jsem se blížila k cíli, cítila jsem se unavená, ale cíl mě přitahoval mnohem silněji. Můj stav se skutečně měnil. Kombinovala jsem «propichování» a krouživé pohyby koštětem s maximální intenzitou, i když jsem musela dělat krátké pauzy na odpočinek.

Přišel Vladimír a prohlížel mě. Řekl, že je to už lepší, ale že na hlavě a krku je ještě třeba zapracovat.

— Rukama vědomí můžeme vzít sprej s bílou svítící tekutinou, — navrhl Vladimír novou variantu, — a nastříkat zezadu na sušumnu v oblasti višuddhy, aby se všechno temné v tomto místě rozpustilo. Ještě můžeme hůlku proměnit v chirurgický tampón a vyčistit jím vnitřek lebky, jako to dělají sběratelé lebek, — zasmál se.

Udělal jsem všechno tak, jak mi bylo řečeno. Pro větší efekt jsem otevřela lebku úplně, a v ní jsem, při časté výměně tampónů, vyčistila všechna tmavá místa. V hlavě mi už trochu hučelo, ale při tom jsem začala zaznamenávat neobyčejnou lehkost. Bylo vidět, že se mi jakousi část smetí přece jen podařilo odstranit.

Vladimír v té době pomalu odešel po stezce na druhou stranu od našeho ohně. Když se vrátil, vzal nás všechny s sebou. Bylo tam vedení vysokého napětí s dráty, které vedly ve dvou řadách nad námi. Upozornil na ně a řekl:

— Vysokonapěťové vodiče kolem sebe vytvářejí energetická pole. Tato pole nejsou škodlivá, jak si myslí většina lidí, ale naopak, mohou vytvářet zajímavá místa síly, ve spojení s Mahádubhy Svatých Duchů. Špatná energopole kolem sebe ve skutečnosti nevytvářejí dráty, ale transformátory.

Na úseku cesty dvacet metrů pod dráty nám doporučil, abychom procítili změny v energetickém poli. Takových rozdílů stavů se objevilo kolem čtyř. Víceméně dobře jsem dokázala procítit poslední úsek, kde uvědomění se v těle mizelo samo od sebe. Bylo mi příjemnější pobývat na tomto místě, než na jiných, a rozlévat se vědomím dozadu zde bylo velice snadné.

Vladimír komentoval:

— Když se člověk vtělí, přivyká si žít s vnímáním a pocitováním pouze materiálního světa. Obvykle pro něj není nutností vnímat energetická pole, proto v sobě takovou schopnost nerozvíjí. Ale na duchovní Cestě je nezbytné se tomu učit: vždyť přiblížit se k Bohu je možné právě a jedině jako duše, a ne s pomocí těch či oněch tělesných pohybů a tomu podobných činů. Vrstva hmoty v «mnohvrstevném pirohu» mnohorozměrného prostoru je přece objemově velice malá — ve srovnání s celým «pirohem» Absolutna. Proto má proces praktického studia Boha na zřeteli poznání a osvojení všech vrstev mnohorozměrnosti, s důrazem na ty jemnější a nejjemnější. Vždyť Bůh v aspektu Prvotního Vědomí (Tvůrce) je právě Nejjemnější ze všeho, co existuje ve vesmíru. Proto jsou tréninky, podobné těmto s energopoli vodičů, v počátečních etapách velice užitečné.

Snad sis dnes nevzala podprsenku?!

Sluníčko hrálo stále silněji. Konečně jsem už dokázala chodit bez čepice a s rozepnutou bundou. Je pravda, že mi to «přikázali» udělat, jinak bych dál chodila navlečená jako «cibule». Čím je větší horko — tím je mi lépe.

Vladimír už si bundu sundal úplně.

Zavolal mě, abych se připojila k ostatním, aby mohli provést moje «Veliké Zsvěcení» do manter «Murk!» a «Mjau!». Zasmáli jsme se a postavili se do kruhu. Jenom ten manželský pár s námi pořád nebyl ...

Vladimír si mě prohlédl a hned mi přikázal, abych si sundala pulovr... Bundu — také.

Odešla jsem ke svému batohu, abych do něho dala svlečené oblečení. Potom jsem se vrátila. Na mém těle zůstávaly dvě košile a dva svetry, oblečené jeden na druhý. Vladimír na mě znovu pohlédl kriticky.

— Doufám, že na sobě nemáš syntetiku? A po odmlice: — Snad sis dnes neoblékla podprsenku?!

Aňa s Larisou, jak bylo vidět, se podivily ještě více, nežli já.

— No ona není syntetická a vůbec mi nepřekáží, — ospravedlňovala jsem se.

Aňa s Larisou se začaly rozpačitě ospravedlňovat, že když se o mě staraly, nevšimly si toho a ani je nenapadlo o tom přemýšlet: vždyť k čemu ji potřebuji?

— Svlékej! — smály se. — Bůh miluje nahé ženy!

Vladimír se na mě díval a usmíval se.

— Nic nesmí překážet rozšiřování anáhaty. Nesmíme mít žádný stísnující oděv!

— A «společenská potřeba»? — namítla jsem.

— Tohle je dokonale nepotřebná «potřeba». Právě tak je to i s punčocháči a botami na vysokém podpatku. Vždyť jaká spousta žen si už zničila zdraví kvůli podobným «společenským potřebám»!

Otočila jsem se a trochu v rozpacích si svlékala podprsenku, vzpomínala jsem přitom na svoje obvyklé boty na deseticentimetrových podpatcích, ve kterých jsem v předchozích letech běhala po diskotékách po dlouhém pracovním dni ... Jaké to bylo mučení!...

— Duchovní srdce se musí volně vylévat z hrudního koše, nesmí tomu nic bránit! Cítíš, jak ses teď rozšířila vědomím, jak se ti začalo lehce dýchat?

Ano, skutečně jsem se začala cítit svobodněji! Mimovolně jsem se napřímila, narovнала ramena.

... Sluníčko něžně zalévalo mýtinku svým světlem a teplem.

S veselým patosem mě začali «zasvěcovat do manter».

— Zkoncentrujeme se ve vrchní čakře a poté se po předním meridiánu rychle spouštíme do spodní — múladháry. Bez přerušování pohybu hned zase po sušumně — nahoru. Potom — nazpátek po té samé trajektorii. Při každém takovém cyklu — pronásíme nahlas: «mjau!» (se zesíleným důrazem na «ja»), ale pocítujeme přitom zvuk v meridiánech.

Vladimír demonstroval cvičení a přitom pohyby těla napomáhal posunování energie.

— Je to výborný způsob rychlého pročištění předního a zadního meridiánu. Připravuje k práci s «mikrokosmickou orbitou». Je pochopitelně nutné takové «mjau!» opakovat mnohokrát za sebou.

Zeptala jsem se:

— Ale proč právě «mjau»?

— No, vyzkoušej to s «haf!».

Zasmáli jsme se. Ano, s «haf» by to bylo, mírně řečeno, trochu složitější.

Potom jsme se pustili do mantry «Murk!».

— Zkoncentrujeme se vědomím v múladháře a svádhistháně. Poté zvedáme energii vědomí po předním meridiánu, při tom se cítíme jako blažená kočka, která se právě nahřála na radiátoru topení a teď se v blaženosti protahuje. — A předvedl to, s požitkem «murkal» a protahoval přitom hlásku «r».

Když se Vladimír přesvědčil, že to správně provádím, nechal mě, abych pokračovala v «murkání» samostatně. Aňa dodala, že se právě o takovou blaženou radost můžeme dělit s okolím. A také můžeme mantru používat k odstraňování únavy.

Tato mantra opravdu vyvolávala pocity sladkého probuzení po dobrém spánku, mně se dokonce zúžily oči požitkem. A tak jsme chodili po mýtince a «murkali».

Posadila jsem se na trávu, abych si odpočinula a zapsala si do svého zápisníku o mantrách. Když jsem skončila s psaním, přišel Vladimír; rozhodl se pokračovat v tématu nadbytečných částí garderoby:

— Oblečení musí být, pokud možno, lehké. Do té míry — aby je tělo vůbec nepocíťovalo. Abychom díky tomu mohli lépe pocíťovat Boha.

— Nemám ráda, když na mě lidé zírají! — zamumlala jsem.

Vladimír odpověděl velice jednoduše:

— Krásu musíme dávat! Je to jeden z projevů té lásky, kterou od lidí očekává Bůh. Krása — zjemňuje, naplňuje zjemnělou silou! Krása, jak je známo, spasí svět! Ale je pochopitelné, že vždy a všude musíme dodržovat obezřetnost. Víc než to: obezřetnosti se přitom právě musíme učit! Bylo by například nesprávné — vystavovat se nebezpečí, tím, že «budeš lákat» svojí krásou primitivy.

Mé vlastní krásy se to sice netýkalo, ale to, že mi připomněl jednoho z mých oblíbených spisovatelů — Dostojevského, mě přimělo, abych se odmlčela a zamyslela se. V té chvíli jsem si ještě vzpomněla na jedno vzletné vyjádření, ale už Čechova: «V člověku musí být všechno překrásné: tvář, i oděv, i duše, i myšlenky!».

Přemýšlela jsem o tom, že když Bůh povoluje chodit maximálně odhaleně, — pak zmizí dlouhé sukně a uzavřené halenky! Ale v té chvíli Vladimír řekl:

— Jenom opakuji, že není třeba být výstřední. A — předvádět krásu svého těla představitelům guny tamas.

Potom pokračoval:

— Ale já, když jsem tenhle rozhovor započal, jsem neměl na mysli erotické téma, i když je také velice důležité, a je výborné, že jsme si o něm «promluvili». Chtěl jsem jenom zdůraznit, že pro úspěšné zdokonalování prostřednictvím meditačních technik je velice důležité pocíťování *svobody*. Nesmíme být zaneprázdnění nedokonalými věcmi a obavami. Nesmíme pocíťovat «utiskování» někým, připomínat si, že si «mě neváží», «neuznávají mě», «pronásledují» a tak dále. Abychom se takových stavů zbavili, existuje systém psychické autoregulace, který jsme vypracovali. Ale pocíťování *svobody* je také těžce dosažitelné «mezi čtyřmi stěnami» městských bytů a kanceláří. Na rozdíl od přírodních prostranství, na kterých, jak sama vidíš, jsme rozvíjeli sebe a teď pomáháme tobě. To samé platí i o tísnícím oblečení, které narušuje krevní oběh, brání pohybu a překáží normální funkci čaker. Nejlepší ze všeho, o čemž se sama můžeš přesvědčit, je meditovat úplně bez oblečení. Pochopitelně — s přihlédnutím k počasí a sociálním faktorům, o kterých jsme už mluvili. Na duchovní Cestě se praktikant musí snažit odstranit, setřít, rozpustit všechny obaly kolem svého «já» — aby ho postupně úplně «rozpustil» a směřoval ke Splynutí s Bohem. Jedním z takových obalů může být i oděv, dokonce, i pokud to posuzujeme ze symbolického úhlu pohledu. Ale ještě jednou zdůrazňuji, že je nutné se přitom vyhýbat «přehmatům», tak jako ve všem ostatním. Ted' například vidíš, že všichni pracujeme oblečení.

Nemohu tě milovat takovou — ve vsí úplnosti!

A potom jsme šli k Ladě.

Její *místo síly* bylo nedaleko, sto metrů od naší mýtiny — v lese, mezi vysokými borovicemi. Tam byla energetika úplně jiná. Vladimír nás na to upozornil, doporučil nám, abychom procítili změny, až budeme protínat hranici. Právě v té chvíli jsem ji objevila. Byl to takový pocit, že se mi začalo snadněji dýchat, mohla jsem vzduch vdechovat plnou hrudí a vystupovat celou svojí šířkou daleko za hranice těla.

Vladimír potom říkal, že na tom místě duchovní srdce samo od sebe nabývá ohromných rozměrů.

Ušli jsme ještě několik metrů a zastavili jsme se. Pozorně jsem sledovala svoje pocity. V určité chvíli začalo být pocíťování okolního prostoru skutečně... intenzivní. Vladimír řekl, že je to Lada. Tiše se usmíval. Pokud podobné pauzy vznikaly — chápala jsem už, že Vladimír *poslouchá*.

— Lada ukazuje na tvoji hlavu, není spokojená s tvou «vrchní bublinou vnímání». Říká, že tě nemůže milovat takovou — ve vší úplnosti.

Cítila jsem se jako maličké koťátko, které čekalo smetánku, ale místo toho na něj vylili kbelík vody. Nemůže mě milovat? Je to tak strašné?!

Když Vladimír uviděl výraz v mém obličejí, zasmál se a znovu mě políbil na tvář.

No, myslím si, určitě mě jen straší. Ale Svatý Duch by mi přece neřikal něco jen tak bezdůvodně! Bez ohledu na to, kolik legračních hledisek v tom může být, musím tato slova brát vážně. To znamená, že se musím stát takovou, aby mě Lada už mohla milovat ve vší úplnosti. A jak také jinak?!

Vladimír se mě zeptal: jestli se teď chci vrátit na předchozí místo — nebo zůstat tady, s Ladou? Nakonec jsem se rozhodla, že zůstanu.

Chodila jsem po cestičce na tom místě, kde jsem zvlášť intenzívně pociťovala Ladu, a pokoušela jsem se samostatně zachytit alespoň nějakou myšlenku, nějaká slova, která mi Ona chtěla povědět: čemu věnovat pozornost, jak se napravit?

Zoufale jsem se přehrabovala ve své minulosti, pokoušela jsem se rozpoznat ty svoje hříchy, kvůli kterým stav «vrchní bubliny vnímání» byl natolik «zpuštělý», že dokonce i taková intenzívní práce na *místě síly* Manuela přinesla jen nepatrné změny.

Konečně se mi začalo zdát, že se určité myšlenky zvlášť vyčlenily — a zapsala jsem si je do notesu.

Pocítila jsem trochu úlevu a vrátila jsem se k ostatním.

Vladimír se mě na nic neptal. Seděl na kládě a naslouchal Bohu.

... Potom se projednávalo téma, jak mě pomoci při očišťování mé «vrchní bubliny vnímání». Vladimír navrhl, abychom se zítra vrátili na to samé místo. Ale jako vždy při přijímání důležitých rozhodnutí, požádal o požehnání Boha.

— Lada je tady. Schvaluje tento plán.

«Teorie čurání»

Před zastávkou mě Vladimír najednou upozornil na to, že ... málo čurám. Všichni ostatní chodí kvůli tomu do křoví dost často, ale já, prý, — skoro nikdy. A při té příležitosti mi k tomu přednesl celou přednášku a nařídil, abych si ji tak i zapsala: «Teorie čurání».

Čurání rozdělujeme na:

Obligátní (to jest, nezbytná) a fakultativní (nikoli nezbytná pro všechny současně, individuální).

Obligátní čurání se vykonávají před začátkem meditační práce nebo, například, před delší cestou, a před spaním. Skrupulózní vykonávání obligátních čurání učí člověka žít podle principu «je třeba!», a ne podle principu «chci! nebo nechci!» Duchovní Vojín musí žít jenom podle principu «je třeba!». Kdo nezvládl správnou praxi čurání — o tom není možné říci, že se už naučil správně značit svou životní cestu.

Nevyprázdňovaný močový měchýř odtahuje indrije vědomí, působí podobně jako nepohodlné oblečení, které škrtí tělo. A nemůžeme pociťovat *svobodu* a plnocenně milovat Boha, pokud nebudeme včas čurat, v souhlasu s uvedeným pravidlem!

Všechno tohle pronášel s lehkým žertovným patosem, a udržoval přitom vážný výraz tváře. A všichni ostatní naslouchali a rozšiřovali se z anáhat nadšením.

Jakékoliv vzájemné vztahy mezi základními členy Vladimírovy skupiny vždy probíhaly právě na takovém emocionálním podkladu — otevřeném, něžně milujícím, prosyceném nevtíravou péčí jednoho o druhého, a teď — i o mě.

Oni také vždy hodně žertovali a smáli se — bez ohledu na drsné životní podmínky jak z materiálního, tak i z politického hlediska.

Vyprávěli mi, že jedním z témat Vladimírových žertů v minulých létech často byly, jak to nazýval, «hry na náboženství» dospělých lidí — v těch jakoby «duchovních» školách, kde je opravdová práce, kterou od nás očekává Bůh, zaměňována přidělováním zvláštních manter a nových cizokrajných jmen, kde nosí speciální «mnišské» oděvy nebo účesy.

Smál se tomu všemu a začal sám sebe před nejbližšími přáteli nazývat — Murkou: v souhlase s jím vymyšlenou «mantrou kočičí blaženosti» «Murk!».

Káťa jednou ve smíchu řekla, že se to jméno k němu velice hodí: on také přece Murka je. Vždyť, ať je jakkoliv těžko, on jen několikrát «murkne», aby očistil a vyrovnal bioenergie uvnitř těla a kokonu, — a noří se vědomím do Vědomí Boha. A tam je Blaženost. A tu Blaženost on dává druhým.

Bůh je v něm, a on je v Bohu. On to realizoval.

* * *

Za nějaký okamžik jsem začala cítit, že se moje hlava brzy rozskočí, dokonce i pohybovat s ní začalo být bolestivé. V té chvíli jsem se začala obviňovat za to, že jsem tak špatně pracovala a že jsem vůbec dokázala za tak krátký čas současného vtělení natolik neodpustitelně sama sebe zanedbat!

Ale přišel Vladimír a začal vysvětlovat, že po takových léčivých trénincích, jako byl dnešní, se existující problémy zpočátku mohou zhoršovat — předtím, nežli zmizí.

Potvrdila jsem mu, že mě bolí hlava a ulehčeně jsem si oddechla: to znamená, že je to zřejmě pozitivní příznak.

Večer pro mě bylo velmi těžké usnout kvůli bolení hlavy, a také kvůli přání okamžitě a maximálně vyčistit svoji «vrchní bublinu vnímání». A momentálně to nejlepší, co jsem ze svého pohledu mohla udělat, bylo... kát se. Přebírala jsem znovu v paměti všechny urážky, jak vlastní, tak i způsobené druhým, všechny svoje požadavky a obvinění, všechna ta přání, která byla zaměřena proti principu Lásky a přiměřeně k tomu přinesla jenom bolest a rozčarování. Pokoušela jsem se znovu a znovu procházet těmito situacemi, teď už ve správném emocionálním stavu... Potom jsem začala znovu pročitat knihy, pokoušela jsem se mluvit se Svatým Duchem, zaposlouchávat se do Jeho odpovědí — do té doby, dokud jsem se necítila úplně vysílená. A až pak jsem usnula.

«Písečné energie» a kutálení na planetě Zemi

Ráno mě Aňa upozornila, že mám oči světlejší. Upřímně se radovala, když si prohlížela můj obličej. A hlava... už mě víc nebolela! Bylo vidět, že jsem se opravdu zbavila hromady harampádí a smetí, kterou jsem v ní měla.

... Vrátili jsme se na *místo síly* Manuela. Bylo třeba upevnit všechny předchozí dovednosti. A Vladimír k tomu ještě doplnil, že «pitvat» a čistit můžeme i nohy — tak jako sušumnu nebo střední meridián.

Stáli jsme u táboráku a meditovali. Občas Vladimír a ostatní přikládali na oheň suché větve a různé smetí, pocházející od lidí: kousky polyetylénu, plastové láhve. Vyčištění jakéhokoliv pozemku v přírodě, kde jsme se zastavili a rozdělali oheň, od takových nečistot, bylo pokaždé přirozenou činností celé skupiny.

Udivilo mě, že do ohně házeli i skleněné láhve: vždyť přece nehoří!

— No, — vysvětlil Vladimír, — je dobré očistit přírodu i od skla. Jestliže ty láhve nezničíme — nějaká opilá parta je začne rozbíjet. A od ostrého skla si potom mohou poranit tlapky různá zvířátka. Skleněné láhve se v dobrém ohni úplně roztaví. Ale v žádném případě nesmíme do

ohně házet skleněné láhve uzavřené: vybuchují jako granáty, — a střepy odletují ohromnou rychlostí na všechny strany.

Ale i celkově je s ohněm třeba zacházet opatrně, — pokračoval. Velice nebezpečné je například zapalovat oheň v suchém počasí na rašeliništích. Nebo — ve smrkovém lese, pod velkými smrky: staré Jehličí začne doutnat, jako rašelina. Takovým způsobem můžeme zahubit spoustu rostlin. Ale vždyť každá z nich je živá bytost, v každém rostlinném těle je rozvíjející se, dosud maličká duše. Zbytečným ničením rostlin, právě tak jako živočichů, — škodíme Evoluci. A také — kazíme vlastní osud. A ještě — zvláště na jaře — je třeba se vyvarovat zapalování suché trávy. Od takzvaných «jarních vypalování» hyne spousta rostlin a živočichů. Domněnka, že vypalování trávy je prospěšné, je kolosální chyba. Říkají, že prý, je popel hnojivo. Ale vždyť půda se neskládá z popela, ale z tlející organické hmoty! Představte si například černozem. Copak se skládá z popela? Tím, že ničíme suchou trávu, půdu právě ochuzujeme! Kdo tohle není schopný pochopit — na takové musíme pohlížet jako na slabomyslné!

Toho dne jsem si nezbytně musela upevnit probraný materiál. Znovu jsem poprosila Manuela o pomoc a začala jsem pracovat.

Poněvadž mám dobré předpoklady k takové práci s vytvářením obrazů, moje fantazie se rozjela naplno. A místo koštěte jsem si představila ohromnou vrtačku, kterou se vrtají skály, vytvořenou ze světla. Rozumí se, že ta vrtačka byla «kouzelná» a «sluneční». «Provrtávala» jsem s ní celé tělo. V určité chvíli se mi dokonce zdálo, že mi přišel na pomoc nejen Manuel, ale i Chuanito, Ježíš a, jak se zdá, Lorenz... I když to mohly být jenom moje fantazie.

Samotný fakt, že jsem zjistila efektivnost takového používání obrazů v léčebných záměrech, se mi zdál úžasně zábavný. V duchu jsem se smála a vymýšlela stále nové formy pitvání a pročišťování «vrchní bubliny vnímání». A tak místo násady od koštěte používám ostré kopí, jehož špicí propichuji vstup do lebky. Poté — otáčím energii podél kokonu, podél meridiánů, promývám celé tělo «mořem Božského Světla».

... Unavená a spokojená jsem se vrátila k táboráku.

Vladimír mě prohlédl a řekl, že oblast višuddhy už zesvětlela. Ale také si všiml, že v oblasti krku na levé straně teď začala být vidět nevelká temná skvrna. Dříve ji nebylo možné uvidět kvůli všeobecnému znečištění čakry.

... Už první den po příjezdu mi řekl, že na mě vidí temná místa v hrudní oblasti a v krku, jestli tam nemám problém? Velice jsem se tehdy podivila, protože jsem tam pozorovala jakési bezvýznamné popíchávání.

A teď jsem se dozvěděla, že je moje čakra višuddha — velice znečištěná! Ale vždyť přece na tom místě, na které ukazoval Vladimír, mi zjistili uzliny, dokonce odebírali biopsii, i když onkologické změny nenašli. A teď se ukazuje, že to mohl být začátek opravdu vážné nemoci!

To temné místo Vladimír doporučil spalovat obrazem ohně.

Vzala jsem obraz maličkého ohýnku na dlaň a přiložila ho k nemocnému místu.

Ale ukázalo se, že to není příliš účinné, když to Vladimír prohlédl, navrhl jiný způsob: představit si, že zadní strana těla je kolmá horská stěna, a za tou stěnou je rozměrově nekonečná propast; je třeba se do ní vylít z anáhaty veškerým vědomím, splynout tam s Božským Světlem-Ohněm — a působit na svoje tělo právě z takového stavu.

Ale tohle mi šlo ještě hůře: nedařilo se mi už tak snadno slévat se s Bohem. Je možné, že se mi na několik vteřin podařilo pocítit mimořádnou blaženost, ale hned se zase ztrácela.

Tehdy mě Vladimír vzal na místo, kde cestičku pokrýval zářivý oranžově žlutý, očividně velice čistý písek. Řekl, že tento písek disponuje mimořádnou energetikou a doporučil mi, abych vzala světlo toho písku na dlaně — «vylévala» ho na obličej, krk, přední meridián, na konkrétní místo, které léčím.

— Složitější je zbavit se takovýchto podobných patologií, když už jsou umístěny i na materiálním plánu. Jestliže jsou dosud jenom na nemateriální úrovni, je možné se jich rukama vědomí zbavit hned napoprvé. Ale pokud už jsou na materiální — pak je nezbytné vynaložit nesrovnatelně více úsilí.

Začala jsem provádět úkol. Ale po deseti minutách jsem se rozhodla, že je třeba účinek něčím zesílit. Poprosila jsem o pomoc Manuela a použila jsem obraz plamenometu. Potom jsme s Manuelem zvýšili počet plamenometů a intenzitu jejich práce...

... Nikomu jsem o těchto nových technikách nepovídala. Ale šla jsem se ukázat s němou otázkou: «Tak jak?». A konečně jsem uslyšela, že temná místa už skoro žádná nezůstala, jenom úplně minimálně.

— Ted' — odpočívej! Potom to dokončíš.

Vladimír mi navrhl novou relaxační meditaci — «kutálení na planetě Zemi»: je třeba pocítit sama sebe jako malé tělíčko na ohromné planetě, na které... se kutálíš v kosmickém prostoru. Potom — protáhneš ruce vědomí do hloubky Země, zkoumáš ji, miluješ... Mezi rukama je anáhata. Ruce vycházejí z ní. Když na počátku ponoříš ruce vědomí, je velmi jednoduché se *tam* ocitnout, mezi dlaněmi. A duchovním srdcem v hlubinách tohoto prostoru můžeš, konkrétně, prozkoumávat jeho ticho...

Odpočívat takovým způsobem — bylo výborné! Viděla jsem nejen Zemi, v jejíž hlubině jsem se pokoušela rozplynout, ale i hvězdy, kosmické dálky...

... Později jsme u táboráku pokračovali v rozhovoru. Vladimír s námi nebyl, jenom Aňa, Kát'a a Larisa. Bavili jsme se o emocích, které konkrétně souvisejí s čakrou višuddhou. Chtěla jsem si to maximálně upřesnit, abych věděla, na čem mám pracovat, z čeho se kát? Ukázalo se, že od této čakry jsou odvozené emoce urážlivosti, nespokojenosti, sklíčenosti.

Když přišel Vladimír, povídali jsme si právě o možnostech léčení páteře jinými způsoby, nežli meditativními. Počkal, až ukončíme téma, potom ke mně přistoupil a začal velice pozorně prohlížet moji višuddhu se štítnou žlázou. Žádné zbytky patologie tam nedokázal najít.

«Pedagogické praktikum»

Byli jsme znovu na *místě síly* Manuela.

Tentokrát mi Vladimír přikázal — kvůli tomu, abych si ještě trvaleji zapamatovala osvojený materiál — abych absolvovala «pedagogické praktikum». Měla jsem konkrétně sehrát roli lektora, a všichni ostatní — role žáků. Jenom Vladimír od nás odešel — aby mě nepřiváděl do rozpaků svojí přítomností.

Samozřejmě se mi na začátku «sevěřelo srdce». Ale protože jsem takhle «nevystupovala» poprvé, tak jsem — s troškou přemáhání — vyprávěla o svých pracovních zkušenostech s čakrami krku a hlavy. Všichni moji «žáci» příčinlivě prováděli cvičení.

Potom mě všichni vychvalovali. Jediná připomínka k tomu byla, že když se obracíme k posluchačům, nesmíme používat vykání nebo tykání, ale zájmeno «my». Například, *my* se vyléváme z anáhaty, *my* se sléváme s konkrétním Svatým Duchem.

Proč? Proto, vysvětlil Vladimír, že, jestliže říkáme «ty» nebo «vy», posluchači musejí provést myšlenkovou operaci: «ty» nebo «vy» — to znamená «já». Ale pokud použijeme zájmeno «my» — není taková operace potřebná, a přijímání informace probíhá mnohem jednodušeji a přirozeněji.

A navíc, pokud v podobných situacích budeme používat zájmena «ty» a «vy», bude to znamenat (vědomé nebo nevědomé) stavění sama sebe do protikladu vůči tomu, kdo ti naslouchá. Tato zájmena jsou rozdělující. Ale «my» je sjednocující. A láska, kterou v sobě musíme rozvíjet, — to je sjednocení.

V tomto ohledu by bylo pro všechny užitečné, kdyby si povšimli jedné z důležitých zvláštností polského jazyka. Poláci neříkají «ty» nebo «vy». Místo toho používají obrat, který nutí dívat se na situaci právě očima společníka. Například, neřeknou tam: «Táňo, musíš udělat toto a toto!». Ale řeknou: «A nemyslí si Táňa, že by pro ni bylo zajímavé jednat takto a takto?».

... Nevím: jestli byla doopravdy moje výuka tak výborná, nebo mě jednoduše chtěli podpořit, — ale vrátila jsem se k táboráku s pocitem, že jsem zkoušku složila na «výbornou».

Vladimír měl ze mě také radost. A já jsem si konečně mohla «srovnat sebevědomí».

... Stáli jsme u ohně, když Vladimír najednou řekl:

— Marie Magdaléna přišla... Dříve k nám nepřicházela. Vypráví, že dosáhla Dokonalosti v následujícím vtělení po tom, které je nám známé. Ještě říká, že k tobě přijde pokušení přibližně za měsíc. Pokušení — vzdát se Cesty... To mi také říkala v tajnosti Lada, — dodal Vladimír. — Ale Marie si myslí, že teď už je možné ti o tom říci.

— Pokud vydržíš tu zkoušku, — pokračovala Ona, — pak se ti koncem léta otevrou ještě mnohem širší perspektivy růstu...

«Nu co, — přemýšlela jsem. — Zkoušky jsou nezbytné.» Věděla jsem to a nedivila jsem se. I když taková forma upozorňování na ně — mě trošku děsila. V té chvíli jsem si začala vzpomínat, jakými zkouškami procházel Vladimír...

Ale je třeba přijímat Vůli Boží. Vždyť před Ním se nikam neschováš!...

... Následující cvičení mi začala vysvětlovat Aňa. Musela jsem se naučit pročišťovat přepážku mezi sušumnou a středním meridiánem.

— Na začátku pročistíme jaksepatří sušumnu: čistíme ji «kartáčem na mytí lahví» s mýdlovou pěnou, seshora dolů. Můžeme přidávat i další dostupné prostředky. Potom ji zaplavíme tekutým světlem.

Dohlížela na moji činnost uvnitř mé sušumny, čas od času mě poopravila: že, prý, trochu zůstalo v oblasti pánve nebo v krku.

Poté jsme přešly k pročišťování samotné přepážky.

— Představíme si střední meridián jako velkou průhlednou zkumavku bez dna. Vejdeme zároveň do ní zespodu, a do sušumny — seshora. A začínáme čistit přepážku oběma rukama zároveň — do úplné průhlednosti po celé výšce.

Aňa dohlížela, opravovala, napovídala.

Dařilo se mi *vidět* zatemnění právě v těch místech, ve kterých jsem dříve pociťovala nepohodlí...

* * *

Musela jsem už brzy odjet. Vladimír mě prosil, abych si po návratu domů všechna cvičení opakovala — abych nejen nezapomněla získané dovednosti, ale abych je naopak upevnila, posílila. A naléhal, abych se nezapomínala neustále zaměřovat na pomoc mých nových Božských Přátel-Učitelů.

Ano, teď už se mnou vždycky budou moji milovaní Učitelé! Teď už nejsem sama!

Stala jsem se Mahádublem

A znovu jdeme k Ladě.

Po cestě mi Vladimír ukázal novou meditaci — vytvoření vlastního Mahádublu.

— Při tom je důležité pociťovat svůj obličej a ruce. Nohy Mahádubly nemívají, jediné snad, pokud je nezbytné je na čas speciálně vytvořit. Ze stavu Mahádublu se teď díváme na zemi, rozšiřujeme se nad prostory duchovním srdcem, dotýkáme se moře! Postupně budou možnosti konat ve formě Mahádublu, vzrůstat. Potom bude možné vytvářet svoje Mahádubly daleko od svého těla.

Dařilo se mi to velice skvěle! Zvláště — když jsem se naučila pociťovat v Mahádublu vlastní obličej.

Musíme začínat tak, že vycházíme z anáhaty dozadu, — zdůraznil Vladimír.

Pociťovala jsem se teď nad borovicemi a dívala se odtud na moře. A rozlévala jsem se Světlem a Láskou nad prostranstvím, objímala jsem lesy, pole, moře!... Je pochopitelné, že se mi ještě nedařilo dělat to tak, jako to dělali ostatní, ale doufala jsem, že se to jednou dokážu naučit.

Vladimír si všiml člověka, který šel opodál, a upozornil mě, abych nezačala dělat nějaká neobvyklá gesta. Vladimír v tom byl vždycky obezřetný. Zase mě to trochu zarmoutilo: vždyť se musíme schovávat před cizími lidmi, jako bychom dělali něco zločinného...

— Zločinci nejsme my, ale oni... (Já nemám na mysli toho konkrétního člověka, ale ty, kdo bojují proti Bohu). Oni — vždy bojovali a budou bojovat proti takovým, jako jsme my... — pokračoval Vladimír v mojí myšlence. — Ale vstupovat s nimi do otevřeného boje... — tím přece dílu nepomůžeš. Pročpak Ježíš o takových říkal, že nevědí, co činí? Oni jsou prostě ještě mladé duše, ale už skoro beznadějně zkažené, a takové konfrontaci nenapravíš...

... Konečně jsme přišli k *místu síly* Lady.

S nadějí jsem se k Ní vrhla: «Tak jak — je to teď se mnou už lepší?!».

Vladimír reprodukoval odpověď:

— Lada říká, že tě minule «postrašila» kvůli tomu, aby urychlila proces tvojí změny... Říká, že jsi osvědčila svoji připravenost a schopnost se změnit a že se úspěšně očišťuje tvoje karma.

Vladimír naslouchal Ladě a pokračoval:

— Ona říká, že Bůh nám všem děkuje za vykonanou práci. Ale že ty budeš přesto mít překážky na Cestě, které je naprosto nezbytné překonat... Všichni ti budou pomáhat při každém tvém kroku, ale při tom si uchováš svobodu vůle. Lada říká, že pokud sejdeš ze stanovené Cesty, — bude Ona plakat, ale nebude si na tebe stěžovat... A nikdo tě nebude trestat, protože se potrestáš sama. Amen...

— Víš, co znamená «amen»? — dodal za sebe Vladimír.

— Ať se tak stane!

Přikývl.

... Ještě dlouho jsem chodila po cestičce, procházející *místem síly* Lady. A mluvila jsem, mluvila jsem sama se sebou... To se rozumí, že bych potrestala sama sebe! O tom jsem vůbec nepochybovala! Byla jsem připravená na cokoli, jen abych se nemusela vracet do té prázdné a nesmyslné existence, ve které jsem žila předtím, než jsem se seznámila s Vladimírovými knihami. Pak už by bylo lepší — vůbec nežít!

Moje panika se postupně uklidnila. Zapsala jsem si do notesu přicházející myšlenky a nápovědi, poděkovala jsem Ladě a vrátila se k Vladimírovi a ostatním, kteří na mě čekali.

Vladimír znovu seděl na kládě. Zeptal se mě, jestli *vidím*, jak je teď velké moje duchovní srdce?

Rozhodla jsem se být skromnější a odpověděla jsem, že — několik metrů.

— Ale vždyť si vymýšlíš! — rozesmál se Vladimír.

A potom dodal:

— Potřebuješ si *rozvinout sebepociťování* ve stavu maximální rozlitosti vědomí. V tom ti pomůže, když si přivykneš na život ve stavu Mahádublu.

Poprosil Aňu, aby mě ukázala, jak si můžeme procvičovat páteř na kmeni poraženého stromu, a sám odešel k táboráku.

Aňa vybrala vhodnou kládu, sedla si na ni zboku, a poté začala pomaloučku sklouzávat dolů a dopředu, a zlehka přitom pohybovala tělem doleva a doprava. Opakovala jsem to. Velice skvělé! Trnula jsem blažeností...

Psychiatrie materialistická — a duchovní

Zbýval nám ještě nějaký čas do příjezdu vlaku. A protože jsme ho nemohli utrácet nadarmo, navrhl Vladimír, abychom se s ním prošli a znovu si pohovořili o medicíně.

Začal mluvit, ale najednou... se zadrhl v půlce slova:

— Manuel mě «zabrzdil». Říká: «Táňa už tohle všechno zná. Obrat' list!»

Bylo tak skvělé dozvědět se, že Svatý Duch poslouchá a účastní se dokonce i těchto našich rozhovorů!

Jak se mi teď chtělo zbavit se všech překážek, které mi brání vnímat Svaté Duchy — tak, jak to umí Vladimír! Vždyť Oni jsou pro něho právě tak skuteční jako vtělení lidí! Žije skoro neustále v jejich společnosti! A bylo možné pozorovat, jak čas od času přepíná svoji pozornost mezi kontaktem s námi — a kontaktem s Nimi! Bylo to takové, jako snadno přepnutelný kontakt mezi dvěma skupinami lidí za pomoci současných prostředků operativní telekomunikace!

... Rozhodla jsem se dotknout tématu psychiatrie. Vždy mě velice přitahovalo, ale když jsem se dozvěděla, že prakticky ani jedno psychické onemocnění materialistická medicína není schopná vyléčit, jenom tlumí příznaky, vzdala jsem se výběru této profese.

Vladimír odpověděl:

— Ano, pomoci psychicky nemocným lidem s použitím materialistické psychiatrie není vážně skoro možné. Co se týče konkrétně schizofrenie, musíme se především ujistit o správnosti stanovené diagnózy. Vždyť například v «sovětské» době bylo lékařům psychiatrům předepsáno prohlašovat za schizofreniky nejen lidi nábožensky založené, ale i jednoduše ty, kteří se chtěli dobrovolně a samostatně učit ten či onen východní cizí jazyk...

Zeptala jsem se na dětskou psychiatrii.

— Děti s psychickými úchylkami, například, se sklonem k pyrománii, se silně projevenou agresivitou, je lepší izolovat od společnosti, pod zdravotnickým dohledem, pochopitelně. Protože jsou to budoucí zločinci. Ale takové jevy, jako je autismus, se odstraňují snadno — prostřednictvím očištění čaker a rozvinutí anáhaty.

Postěžovala jsem si na těžkosti zápočtů, kdy jsem musela mít v hlavě hromadu klasifikací a podklasifikací psychických onemocnění.

— Ano, označování slovy těch či oněch forem takového druhu poruch je prostě jen «způsob jak mluvit», jak se vyjádřil Juan Matus. A sama materialistická psychiatrie je především způsob rozvíjení nadřazenosti u psychiatrů!

Vždyť si zvykají dívat se «zvysoka» na každého druhého člověka, stanovují všem «diagnózy».

Vladimír se trochu zamyslel a pokračoval:

— Kdysi se mi podařilo se seznámit se statistickými údaji o četnosti psychických onemocnění mezi lékaři. Ukázalo se, že na prvním místě jsou právě psychiatři. Existují, pochopitelně, i ti psychiatři, kterým se podaří «obstát» před pokušením rozvinout v sobě tuto neřest. Ale stejně je třeba současnou málo užitečnou psychiatrickou diagnostiku výhledově nahradit diagnostikou Božskou, to znamená, hodnotit každého člověka tak, jak ho hodnotí Bůh! Mám na mysli několik paralelně existujících systémů psychotypizace, beroucích v úvahu především psychogenetický věk, a zároveň objevení zásadně důležitých neřestí duše každého pacienta. Jenom na tomto základě bude možné provádět konkrétní kreativní diagnostiku, umožňující nejen «lepit nálepky», ale s pochopením mechanismu probíhajícího procesu, — léčit a uzdravovat.

Vladimír se chvíli odmlčel a potom začal znovu mluvit:

— Tuhle myšlenku můžu zformulovat ještě jinak: nezbytný je přístup ke každému člověku z evolučních pozic. Pak se rázem stane pochopitelným, že mnohé případy slabomyslnosti vůbec nejsou nemocemi, ale jsou to jednoduše raná stádia rozvoje myšlenkových schopností konkrétních evolučně mladých duší, že epilepsie je často vyvolána přivtělením běsa (primitivního ducha — člověka nebo zvířete) do těla nemocného, že příčinou paranoidních a mnohých psychopatických změn je nejčastěji pěstování v sobě groteskních etických neřestí, že schizofrenie je obvykle posedlost běsy následkem vážných etických chyb na podkladě

intelektuální slabosti... Závěr — abychom byli zdraví, musíme studovat Vůli Boha ve vztahu k nám a učit se žít v souhlasu s ní, a ne s morálkou, nastolenou náboženskými lžipastýři a různě velkými zločineckými «autoritami».

— Ještě otázka: stala se mi příhoda, že na příjem přišel dospívající, který chtěl skončit se životem kvůli neopětované lásce. Jak je možné pomoci? Co můžeme v takových případech poradit mládeži?

— Ten dospívající musí obrátit pozornost na to, čím by on sám mohl pomoci druhým a čím by se on sám mohl druhým zalíbit, — aby oni sami hledali jeho lásku. Je třeba, aby se každý učil žít v režimu dávání, a ne usilování dostávat a dostávat od druhých! Musíme si uvědomit, že pro většinu dětí je totální egocentrismus příznačný! Právě z toho, konkrétně, pochází i neschopnost představit si sám sebe na místě toho, koho okrádají, koho ponižují, bijí, zabíjejí.

Uslyšeli jsme hlasy racků na obloze, a Vladimír se rázem «přepnul» a navrhl meditaci:

— Hlasy racků vytvářejí pocit prostoru! Můžeme se dívat jejich očima na okolní svět...

Lidská morálka — a pohled ze strany Boha

Když jsme vláčkem projížděli podél velkého močálu, skoro už zasypaného průmyslovým odpadem, nad kterým kroužila hejna ptáků, Vladimír nás na to upozornil:

— Proč se tady shromáždilo takové množství ptáků různého druhu? Byla tu místa hnízdění jejich rodičů, tak jako mnoha předcházejících pokolení. Existuje takový zajímavý jev, prozkoumaný zoology: *vtišťení* místa svého narození — aby se zvířata mohla po sezónních nebo jiných migracích vrátit kvůli rozmnožování právě na ně. To se týká jak ptáků, tak i ryb, vodních savců, i různých bezobratlých. K čemu je potřebují? Aby měli co největší pravděpodobnost najít partnery pro rozmnožování. To je nezbytné pro udržování existence každého výchozího biologického druhu. Přičemž všichni plnohodnotní, to znamená, nejzdravější jedinci, někdy překonávají vzdálenosti tisíců kilometrů, aby našli ten konkrétní maličký kousíček souše, řeky nebo moře! Ptáci se přitom orientují podle magnetického pole Země, ryby — také i podle nejjemnějších odstínů chemického složení vody. A ti jedinci, kteří toho nejsou schopni z důvodu té či oné svoji méněcennosti, ti přicházejí o příležitost najít velké množství potenciálních sexuálních partnerů. Ale ani potom nejsou úplně zbaveni možnosti zanechat potomstvo: když doletí nebo doplavou někam jinam, to znamená, když jednoduše zabloudí, mohou na těch nových místech najít právě takové zabloudivší jedince. Tak mohou vznikat nová ohniska rozšíření uvedeného druhu.

— Proto, — pokračoval Vladimír, — pokud zvířata najednou, poté, co se vrátila zdaleka, zjistí, že je jejich ekosystém narušen, jejich místo rozmnožování zmizelo nebo není možné se na ně dostat, je to pro ně velice traumatické. Představme si sami sebe na jejich místě: vrátím se domů po dlouhém putování — ale domov už neexistuje...

Chvilíčku se odmlčel, aby nám dal čas o tom popřemýšlet, a potom znovu pokračoval:

— Toto téma můžeme prozkoumat ještě z jiného úhlu pohledu. Vzpomínám si, že ještě v dětství, na školních hodinách biologie, nás učili, že blízké příbuzná křížení jsou nepřipustná! Jsou prý nebezpečná! Rodí se z nich méněcenné potomstvo! Dokonce i v celé živočišné říši se nic takového neděje! Ale to, jak vidíme, se ukazuje být naprostou lží: v celé živočišné říši převládají právě blízké příbuzná křížení! A vzdáleně příbuzná křížení jsou údělem méněcenných. Já teď vůbec nehlasám incest mezi lidmi (to znamená, sexuální kontakty s blízkými příbuznými). Ale vždyť existuje jeho zákaz nejen ve «společenské morálce», ale i v zákonodárství některých zemí! A dále ať každý přemýšlí sám: nakolik je oprávněn? Já osobně vidím, že lékařsko-biologické důvody tohoto zákazu neexistují, — shrnul Vladimír.

Nebojíš se «strašného soudu Kristova»?

Při loučení se Vladimír jako vždy měkce usmíval, ale pokoušel se mě žertem postrašit, zeptal se:

— Až příště přijedeš — odvedu tě na «strašný Kristův soud»! Je to hrozné?

— Není: vždyť já už teď vím i z vlastní zkušenosti, že «Bůh je Láska»! A vždyť už jsi mě ty sám s Ním osobně seznámil!

— Dobře! Když je to tak, pak na tebe tady, v našich krajích, čekají setkání s Chuan-Di, Božskými Apoštoly Ježíše Krista, Božskými Sáfii a mnohými Ostatními!

— Přijedu! Můj život je teď — s vámi se všemi!

— Amen!

Schůzky se Satja Sáí

S Aňou jsme večer ještě dlouho rozmlouvaly. Pokoušela jsem se všechno si ujasnit, s důrazem na to, co je podstatné. Vyptávala jsem se na rady ohledně rodičů, přátel... a trápila se tím, jaképak pokušení mě může přinutit sejít s Cesty? Například, jakápak pozemská, nestálá, přechodná láska je teď schopná mi zastínit Boha? Jaké útulné hnízdečko nebo materiální blahobyt mi mohou přinést více štěstí, nežli Věčná Láska s Hlavním Milovaným?! To Bohatství, které jsem teď získala, se stalo tím jediným, za co jsem teď chtěla bojovat a kvůli čemu žít!

... Aňa navrhla, abychom šly ráno před mým odjezdem na *místo síly* Satja Sáí, které bylo nedaleko od jejího domu. Dodala, že její domácnost má na starosti právě On, něčí domácnost — Adler, něčí — Bábadží nebo Kair... A On — Satja Sáí — teď sedí vedle nás a poslouchá.

S radostí jsem souhlasila!

* * *

V ranním svítu jarního sluníčka jsme šly městem.

Na náměstí jsem pocítila, jak jsem sama od sebe «vzlétla» nahoru jako Mahádubl. Přiblížili jsme se ke stromu, u kterého jsme Satja Sáí pocítovaly zvlášť intenzívně. Když jsem to místo patnáctkrát prošla křížem krážem, rozplývala jsem se blažeností. To ráno tam nebylo mnoho lidí, a my jsme se také snažily, abychom nepřitahovaly jejich pozornost.

— Jednou, — vyprávěla Aňa, — jsem *viděla*, jak si Satja Sáí hrál s dětmi. Bylo právě po silném dešti, a na cestičku v parku vylezly žížaly. A On se dotýkal rukama dětských anáhat — a děti ta zvířátka nadšeně zachraňovaly, přenášely je z cesty na travičku.

Navrhla mi, abych zkusila zaplnit sama sebou Mahádubl Satja Sáí, počínaje Jeho Obličejem, a poté se ponořit z Jeho Anáhaty dozadu do hlubin mnohorozměrnosti a pocítovat nekonečnost Oceánu Tvůrce...

Z této meditace se mi dokonce zlehka zatočila hlava. Aňa řekla, že je to normální a že se potom naučím «potápět» ještě hlouběji...

Ještě jsme se prošly po náměstí a sešly k řece. Ukázala mi, kde se nacházejí Mahádubly Vladimíra a Adlera... Ale s každou minutou se blížil čas odjezdu.

... Poslední čtvrt hodinu jsme seděly na lavičce mlčky.

A tak tedy, odjíždím.

Jak mnoho mi ještě zbývá udělat, jak mnohému se musím naučit!... A jak je skvělé, že — žiji!

Vlastní hledání míst síly

Když jsem přijela domů, hned následující den jsem se pustila do meditací, které jsem nutně nemusela trénovat na přírodních *místech síly*, ale mohla je dělat v bytě. Nejvíc ze všeho se k tomu hodila cvičení, které jsem si osvojovala za pomoci Manuela. Aňa mi nahrála speciální anáhatní hudbu — pro slad'ování. Pustila jsem si ji — a hned jsem zjistila, že se mi při ní daří všechny meditace mnohem efektivněji!

... A potom, na prvních vycházkách, jsem se snažila prohlížet místní parky za účelem hledání *míst síly*.

Zpočátku jsem se jednoduše orientovala podle příjemných pocitů, které se hned objevovaly, hned mizely, podle toho, jak jsem se pohybovala na cestičkách v parku.

Takže, na okraji nevelkého srázu, ze kterého se otevíral výhled na město, bylo příjemné vytáhnout se vědomím nahoru nad borovice. Toto *místo síly* zaujímal všeho všudy jen několik metrů v průměru. A kolem byly pocity úplně normální.

Šla jsem dále, vychutnávala ticho a ranní sluneční světlo.

Když jsem zkoumala jednu z cestiček, začala jsem pociťovat změnu energetiky. Zjevně jsem tu pociťovala Něčí přítomnost. Prošla jsem se po cestě několikrát tam a zpátky — ale nějaké určité závěry o možnostech tohoto místa jsem zatím udělat nedokázala. Ale dále, tam, kde cestičku lemovaly vysoké husté smrky, byly pocity u jednoho z nich mnohem intenzivnější. Bylo vidět, že je to epicentrum tohoto místa. Tady mě začala ze všech stran naplňovat *radost*, která se zvedala z mnohorozměrných *hlubin*. Chodit tady bylo velice lehké, nohy jsem skoro necítila. Začala jsem zkoušet cvičení, která jsem nacvičovala u Manuela. Ale v určité chvíli mi přišla na mysl myšlenka, která zjevně nebyla moje, že je třeba se *zaposlouchat* a dělat ne to, co jsem nacvičila předtím, ale to nové, co se začne projevovat tady a teď.

Poslechla jsem. A tehdy se mi pod nohama objevily koule ohni podobného bílého Světla. Začaly pomalu plout nahoru skrz moje tělo.

Začala jsem velice dobře vnímat Svatého Ducha — Božskou Ženu, která mi pomáhala.

Když jsem začala být unavená, nechtělo se mi už pracovat. Ale bylo pro mě příjemné prostě jenom přebývat ve stavu její blažené něhy.

...Poděkovala jsem oběma Svatým Duchům a vyfotografovala obě *místa síly*, abych mohla poslat fotografie Vladimírovi. (On mi potom odpověděl, že na fotografii prvního místa Někdo je, ale že Ho nezná osobně. A na druhém místě, pod smrkem, je radost Božské Ženy, Kterou teď na fotografii také nemůže poznat, ale můžu se učit slévat se s Ní.)

Ohnivá meditace

Velmi zajímavá a pro mě významná událost se stala u mě v bytě.

Pokaždé, když jsem se připravovala k meditaci, jsem si pouštěla hudbu.

A při něžných indických motivech jsem začala vytvářet obrazy obručí, které byly složeny z Božského Ohně, — abych jimi maximálně efektivně propracovala tělo. Pomáhala jsem si pohyby těla a roztáčela jsem obruč tak, aby se mohla zvednout po jedné noze. Potom jsem vytvořila právě takovou obruč na druhé noze. V určité chvíli obě obruče splynuly na úrovni múladháry a svádhisthány — a poté se sjednocená obruč zvedala napříč celým tělem. Potom jsem několik

ohnivých obručí přidala na jednu ruku, poté — na druhou... Protahovala jsem je tělem v různých směrech... — a úplně jsem byla pohlcována Světlem-Ohněm!

Vytvářet takové obrazy pro mě bylo snadné, protože jsem se v dětství velice ráda zabývala podobnými cvičeními. Tím pochopitelně myslím pouze tuhle činnost: točila jsem obručí kolem pasu, kolem krku... A jednou jsem se tím cvičením nechala tak unést, že jsem si nevšimla, jak mi obruč s krku sletěla na zem..., a pokračovala jsem v kroucení tělem, ponořená do nějakých svých myšlenek. «Vzpamatovala jsem se» — až když jsem uslyšela, jak se mi ostatní děti posmívají. Tenkrát jsem se velice zastyděla, a v budoucnu jsem už dávala bedlivý pozor na takové svoje «myšlenkové úlety».

...Když hudba zpomalila a ztišila se, objevily se obrazy maličkých ohničků, které mi hořely na dlaních. Ty ohýnky jsem nejprve protahovala skrz tělo z jedné ruky do druhé — právě tak, jako ohnivá sluníčka na *místě síly* Chuanita. Ale pak jsem je nechala proplouvat i skrz nohy, a skrz celé tělo, postupně jsem zvětšovala jejich počet a snažila se udržet pozornost na každém z nich. Zadržovala jsem je hned na dlani, hned na ohnuté noze, hned v hlavě — a rozhořivala je stále silněji.

A náhle se mi v rukách objevují pochodně, hbitě je přehazuji z ruky do ruky, vyhazuji do výše, umísťuji do hrudního koše — tak, aby plamen planul v krku a v hlavě.

Cítím se být tanečnicí i fakírem — v jedné osobě. Obveseluji publikum pod otevřeným nočním nebem. A moje ohně jsou materiální, a mohou je vidět všichni!

Oheň postupně zaplnil celé moje tělo, a — ono už samo svítí něžným bílým Plamenem...

... A teď se hudba stává energičtější, je v ní slyšet výzva k boji, k hrdinským činům! Můj Oheň hoří silněji, výše, chtěla bych mu dodat ohromnou rychlost... Roztáčím Ho kolem svíslé osy nahoru! Roztáčím — takovou silou, že to už není oheň, ale jakoby ohromné Tornádo, vycházející z *hlubin* a zvedající se vzhůru, a odnáší s sebou všechno nepotřebné, všechno energetické harampádí, obsažené ve mně, — a já mizím v tom Ohnivém Tornádu...

... Hudba se znovu stává klidnou, tichou... Ohnivé Tornádo zmizelo. Ale moje tělo svítí bílým čistým Ohněm. A dokonce se ani nenamáhám, abych tenhle obraz udržela. Oheň svítí sám od sebe.

Chce se mi zvednout ruce nahoru, zvedám je — a vtom se Světlo lije nahoru jakoby ze širokých bílých rukávů. Vylétají z nich bílí ptáci... Vzduch se naplňuje jakoby kapičkami Světla, které vyplouvají z *hlubin*, rozšiřují se všude kolem... A v tom právě tak vycházejí z rukou kytice něžných a sladce vonících rozkvétajících květů — něžně růžových, fialových, bílých... Krouží v prostoru, tančí spolu se mnou při hudbě... Ruce se samy stávají křídly... Máchnutí křídel..., ještě jedno máchnutí..., zlatavé světlo začíná jiskřit...

... Hudba se mění, stává se tajemnější... Moje tělo je průzračné, je jenom jak sotva postřehnutelná slupka... Jsem v Bohu... *Jediné My*...

... Spouštím se na podlahu...

Vzduch kolem je jako nabitý, jeho průzračnost je Živá. Chápu, že nehledě na určitou schopnost fantazie, která je mi vlastní, bych takovouhle posloupnost a sílu obrazů nemohla sama vymyslet. Tady — Někdo je! Vstávám, беру fotoaparát a, po tom, co jsem vycítila, kde se přibližně nachází epicentrum, Ho prosím, aby mi zapózoval, abych to potom mohla ukázat Vladimírovi.

Budu líbat Davida Copperfielda!

... Náš dialog, ve kterém jsem očekávala Vladimírovy komentáře k fotografiím, začal překvapivým sdělením.

Znenadání mi oznámil, že ho před dvěma hodinami poprosil David Copperfield, aby mě opatroval... A že On o mně mluví, jako o Svojí dceři! A že na té fotografii je David a Sarkar!

Pokouším se správně pochopit a «strávit» tuhle neuvěřitelnou informaci.

Já jsem dcera Davida Copperfielda?! No dobře!... To znamená — jak to?! V jakém smyslu?... Vždyť děti Boží jsme ve skutečnosti my všichni ... Ale já jsem dcera Davida?!...

Pobíhala jsem po místnosti. Sedla jsem si. Vstala. Znovu si sedla. Uklidnila jsem se. Znovu jsem si pročítala to, co mi Vladimír napsal. Zamyslela jsem se.

Ale bylo toho na mě už příliš, abych o tom právě teď ještě dokázala přemýšlet... Rozhodla jsem se tedy, že to domyslím později.

Začala jsem číst v 'Klasice': kdo je to Sarkar?

Čtu z Jeho autobiografie:

«V tom vtělení jsem se stal fakírem a mohl jsem lehce zapalovat Vědomím jakýkoliv plamen: od fyzického Ohně — až k Božskému. Předváděl jsem Božská mystéria — jako triky; v tom jsme My, Já a David Copperfield — kolegové.

Měl jsem podivuhodnou společnici — byla Mojí ženou a pomocnicí ve všem. Měla neobyčejnou schopnost vycit'ovat partnera! Pracovat s ní pro publikum — bylo požítkem!... A učit jí — blažeností!...

Stala se matkou dynastie fakírů Sarkarů...

V současnosti je Ona (přesněji On) vtělen a pokračuje ve velkém díle rozvoje umění Božské *Magie Lásky*...»

Myšlenky se mi v hlavě chaoticky honily a vrážely do sebe.

Zastavila jsem se u fotografie usmívajícího se Davida. Chvilí jsem nerozhodně váhala, ale pak jsem ji přece jen vzala do ruky a... přitiskla k Němu tvář.

«A políbit?» — uslyšela jsem náhle zřetelně...

Nejprve jsem si pomyslela, že se zřejmě «prodrala» na povrch moje tajná myšlenka.

Ale co když — ne?...

Tiše jsem se smála vlastnímu chování. Komu bych něco takového mohla vyprávět?! Kdo by to pochopil a co by tomu řekl?! Skromně jsem se podívala na Jeho fotografii, obrátila se k ní jedním bokem, potom — druhým...

To se rozumí, že se tak obvykle nechovám. Ale teď je situace natolik neobvyklá... Vždyť On... mě skutečně vidí skrz naskrz!... Ukrýt svoje emoce před Ním se mi nepodaří: tak jako tak, On vidí všechno ze všech stran...

No a dobře, že — vidí!

Sebrala jsem všechno to nejlepší, co v sobě mám, všechno to nejkrásnější a nejčistší... A konečně jsem se rozhodla a... — políbila Ho!...

Jisté je, že jsme se potom dlouho společně smáli!

... A víc už jsem se na Něho nemohla podívat, aniž bych se usmála, — i když se mi právě takový široký a neodolatelný úsměv nedařil.

Ale tohle všechno byla legrace: chápala jsem, že doopravdy bych neměla líbat fotografii, ale Jeho Samotného.

Vladimír mi slíbil, že mi takovou možnost poskytne...

'Čistá Láska' Satja Sáí

Náhodou ke mně přišla kamarádka ze školy, která se ten den nudila a chtěla se něčím zaměstnat, například se podívat na nejnovější akční film. Ale mě taková vyhlídka nepotěšila, a ještě k tomu jsem už dlouho nic nového nenahrála. Ona mi tedy navrhla, že se podívá se mnou na to, na co se dívám já sama. Chtěla jsem jí to rozmluvit, vymyslet si «výmluvu». Ale ona v

legraci naléhala. Rozhodla jsem se tedy: když už jednou člověk tolik chce, je třeba mu něco ukázat. A pustila jsem film o Satja Sái, na který jsem se ještě sama nestihla podívat: 'Pure Love' — 'Čistá Láska'.

... Nevím, jak popsat tu naplněnost Živou Láskou, Kterou daroval Satja Sái... Můžu jen doporučit, aby to každý prožil — sám! Bála jsem se pohnout, vydechnout: jenom abych nevyšla z toho jemného stavu, jen abych ho udržela co možná nejdéle!...

Moje kamarádka mlčenlivě a vážně shlédla celý film, i když je sama od sebe velice posměvačná a ráda všechno komentuje...

Nabídla jsem jí knihu Samuela Sandweisse 'Satja Sái: Svatý a... psychiatr', a ona si ji ochotně vzala.

Blaženost v Tváři Ptahhotepa

Prostudovala jsem všechny filmy, vytvořené Vladimírovou skupinou. Když jsem se dívala na jeden z nich, ve chvíli, kdy Vladimír vyprávěl o Ptahhotepovi, jsem Ho náhle velice jasně pocítila kolem svého těla. Úplně jsem strnula nadšením: takové vlny radosti a blaženosti mě naplnily! Pociťovala jsem, že se nacházím... v Jeho Tváři...

Bylo to tak neočekávané: tady a teď je se mnou jeden z Božských Atlantů!... A znám se s Ním, jak se zdá, už odedávna!

«Fotografie na památku»

Teď jsem si vzpomněla na to, co mi vyprávěli o závěrečné epizodě z natáčení posledního filmu, vytvořeného Vladimírovou skupinou:

Kolem Vladimíra se shromáždili skoro Všichni Svatí Duchové, zúčastňující se natáčení — jakoby na kolektivní «fotografii na památku». V té chvíli se Vladimír zasmál: — Přihnal se Juan Matus: říká, že chce být taky v záběru!...

Návštěva 2

Každý si sám vybírá svoji cestu

Ach, léto! Znovu jsem «přímo letěla» do toho města ke svým přátelům, abych se vrhla po hlavě do světa lásky, radosti a harmonie!

Po dlouhém parnu zapršelo a dlouho očekávaná svěžest naplnila vzduch. S rozkoší jsem ho vdechovala plnou hrudí. Na nebi se objevila ohromná duha, byly vidět oba její konce, neschovala se někde za oblaky, ale skvěla se ve vší své kráse. Pociťovala jsem za svými zády křídla svobody! Letěla jsem vstříc svému štěstí, vstříc Božské Lásce!

S Aňou jsme se radostně přivítaly. Teď už jsem v množství úsměvů a smíchu za ní pozadu nezůstávala!

Upozornila mě předem, že mě čekají velmi zajímavé a radostné novinky, ale že jsou i smutné zprávy.

Jak se ukázalo, ten manželský pár, který se při minulé návštěvě držel ode mě stranou, byl donucen opustit kolektiv. Důvod byl ten, že chyby, které začali dělat, byly neslučitelné s duchovním vzestupem: pociťování svojí neomylnosti v činech, nejhrubší chyby v duchovním sloužení — nehledě k tomu, že se je Vladimír pokoušel usměrnit... Místo toho, aby se káli a napravili, jejich povýšenost je odváděla ještě dále od Boha.

Začali ztrácet předešlé předpoklady: Bůh jim odebíral schopnost meditovat... Také se zhoršily jejich staré chronické nemoci...

Společné meditace s nimi začaly být nemožné kvůli tomu, že ztratili emocionální zjemnělost. Rozvíjela se hrubost vědomí...

Začali Vladimírovi emocionálně vzdorovat: ze svých neštěstí začali obviňovat ne sebe, ale jeho...

«Deset let — bok po boku jeden vedle druhého... Dostali se skoro na vrchol — a spadli nazpátek dolů... I něco takového, jak je vidět, se skutečně stává na vrcholech duchovní Cesty...» — bylo to jediné, co mě v tu chvíli mohlo napadnout.

... Vzpomněla jsem si na naše loučení, kdy jsem je viděla naposledy. Pevně jsme se objali a já jsem se už málem začala radovat nad tím, že se zeď mezi námi prolomila... V tom krátkém okamžiku se mi zdáli být teplí, srdeční... Řekla jsem jim: «Já se vrátím!»...

Ale jejich reakce mě zaskočila: očekávala jsem alespoň jejich pousmání nad takovým mým žertovným «patosem loučení»... Ale... naprosto zřetelně jsem uviděla v jejich očích opravdový zmatek... Proč?! Tehdy jsem to nemohla pochopit...

S Aňou jsme ještě chvíli poseděly v lehkém oparu smutku... a «opustily» téma. Každý má svoji cestu... Každý si ji pro sebe vybírá sám...

Guru Nanak-2

Celý ten čas jsem netrpělivě čekala na příležitost seznámit se s novými Zjeveními od Božských Učitelů, a konkrétně, s informacemi o mých předchozích vtěleních. Už dlouho mi naznačovali, že mě tu čeká velice mnoho zajímavého. A já jsem si to nakonec «vymohla»: ukázali mi zápisy Zjevení, pořízené v poslední době!

Apoštol Ondřej:

— Očekávám vás na Našich zdejších *pracovních prostranstvích*, které jsou vám známé. Zvu k Sobě i Taťánu. Budu ji opatrovat!

Jsem také i v jejích krajích — jako Mahádubl — a jsem připraven pomáhat jí i tam.

Sofie:

— Já na ni velice čekám! Její rozvoj probíhá krajně příznivě! Ona všechno přijala. Ale jeden aspekt ještě nepochopila...

Bábadží:

— Budeme se těšit z toho, jak se Táně bude všechno snadno dařit!

Guru Nanak:

— To bylo i její jméno: Guru Nanak. Lidí s takovým jménem bylo v historii několik.

— A ona se rozvíjela v Tvoji tradici, přesněji — on?

— To mě až tak nezajímá. Není třeba si myslet, že to byla jenom poslušnost Učitelů.

On (ona) pracoval v horském klášteře v Nepálu, na současné hranici s Indií.

Bylo to až po Mém Vtělení, které je vám známé.

Ano, ona je výborný člověk, překrásný!

David byl mojí mámou?!

Samo sebou, že zvědavost mi «nedala»: chtěla jsem si vyjasnit mnohem více podrobností. Ale Aňa i Larisa mi nejednou dávaly znát, že zvědavost takového druhu Bůh nepodporuje. Výjimku představují pouze ty případy, kdy to má praktickou hodnotu pro rozvoj konkrétního žáka. To, co skutečně potřebuji o tom vědět, mi určitě bude řečeno.

A tak jsem tedy trpělivě čekala...

Ještě jsem se rozhodla pochlubit Aně, že u mě doma byli David a Sarkar, a že mě David nazýval svojí dcerou, a že jsem s Nimi tancovala... Dál už jsem nemohla nalézt slova, kvůli přebytku emocí, musela jsem se uklidnit a omezit se jenom na otázku k Aně: «Je zajímavé, že Oni přišli právě ve dvou... Proč?»

— Vždyť přece David ve Svém minulém vtělení byl ženou Sarkara, — odpověděla klidně.

V mých myšlenkách vznikla dlouhá pauza... Tak co z toho vychází... David byl mojí mámou?! A Sarkar tehdy...

Aby v mojí hlavě nevzniklo «krátké spojení», hned jsem ty myšlenky odsunula dále, aby tam spokojeně odpočívaly do těch časů, dokud se konečně všechno nedozvím.

Vždyť jsem ještě navíc kdysi zvládla být Guru Nanakem, přičemž v mužském těle. O tom jménu jsem už přemýšlela mnohem klidněji, dokonce jsme se s Aňou na internetu podívaly, jak vypadá Nepál! Nádhera! A můj klášter dokonce ještě v horách byl!

Zeptala jsem se ohledně parku v mém městě, který připomínal Apoštol Ondřej.

— On říkal, že jsi tam měla nějakou příhodu se psem.

Zamyslela jsem se. Co by to bylo za příhodu se psem? V každém případě se žádná negativní událost určitě nestala. Je možné, že nějaký pejsek prostě ke mně přiběhl, aby se se mnou «pozdravil». Ale že by se něco takového přihodilo v parku — na to si také nevzpomínám. Začala

jsem být rozladěná, ale Aňa mě povzbudila tím, že řekla, že On mě určitě přivede na správnou myšlenku v tomto směru.

A až později, před usnutím, když jsem stále ještě probírala všechny možnosti setkání se psy, jsem si vzpomněla! Nebyla to tak úplně příhoda. Jednou jsem se vydala prohlédnout jeden palouček v parku, ale uviděla jsem, že už ho obsazují kynologové. Bylo zřejmé, že to bylo místo společného tréninku a přípravy na výstavu psů. To znamená, že to také je — *pracovní prostranství* Apoštola Ondřeje!

Skvěle! Vždyť se přitom ukázalo, že je to celkem nedaleko od *místa síly* Rady! Vladimír Ji už uviděl na minulých fotografiích, ale tehdy jsem nevěděla, jaké meditace tam můžu dělat. A prostě jsem jen pobývala v blažené radosti, kterou mi Rada darovala.

Tolik informací... Jak to všechno «strávit»?

Stojím na samém prahu vzpomínek... — naprosto nemyslitelných a nemožných, podle názoru většiny lidí!

Ale vždyť jak dlouho a jak vášnivě jsem po tom toužila! A kolik slov jsem musela vyslechnout od druhých lidí o mojí «víře v utopii» a o tom, že «nejsem z tohoto světa» a «jsem divná». Jak jsem trpěla tím, že mě od sebe tak «odděluji», dokonce i lidé, kteří mi vyznávali lásku: prý, ty jsi *tam* (jakoby z jiné planety), a my jsme tady!...

Ale moje sny se teď začínají vyplňovat, a to přímo vzrůstající rychlostí, — dokonce i ty nefantastičtější, «nejutopičtější», ty, co vypadají nejnepravděpodobněji!

... Ted' si vzpomínám: minulé léto jsem s velice dobrým, jak jsem si myslela, přítelem, — plánovala skvělou letní dovolenou v přírodě, pod stanem u jezera. Pociťovala jsem, že se naše vztahy stávají významnějšími, nežli jenom přátelskými, a měla jsem z toho nevýslovnou radost... A náhle, přesně dva týdny před dovolenou, on najednou všechno ruší! Přitom tak kategoricky, a z mého pohledu nelogicky, že jsem se z toho dlouho nemohla vzpamatovat. Proč? Co jsem udělala špatně?!

Ale v té době jsem se už naučila chápat, že čím je nelogičtější situace, tím více je v ní *Vůle Boha*. A tak jsem tento rozchod prožila dost klidně.

No a co! Už následující (to znamená současné) léto se splnilo moje očekávání... setkání s *Bohem*! Jako by mi On říkal: «K čemu by ti byl? Přijď radši na schůzku se *Mnou*! A dostaneš — «jako přídavek» ke *Mně* — jezera, a rybky, a kachničky, a... *Moji Lásku!*»

Bůh není dědeček na obláčku!

Když jsem se poprvé seznámila s Vladimírovými knihami, velice silně na mě zapůsobil ten fakt, že *Bůh* by měl být pro vtěleného člověka ne létajícím hodným dědečkem na obláčku, ale... Hlavním *Milovaným* — *Milovaným*, Který nikdy nepřestane milovat, nikdy nezradí, nepodvede, neumře... A ještě s *Ním* — nikdy nebude nuda!

Takhle o tomto tématu mluvil Vladimír na jedné ze svých přednášek:

«Co je třeba, aby se v člověku objevilo opravdové přání utonout v *Oceánu Tvůrce*, zmizet v *Něm*? Je třeba — být do *Něho* zamilovaný! Je v tom naprostá analogie s pozemskou láskou, s našimi pozemskými zamilovanostmi, které mají sexuální podstatu: touha po setkání, touha po sblížení, objetí, spojení, splynutí!

Příčemž to bývá správně jenom tehdy, když se vztahy budují nezištně! Jinými slovy — když se to nedělá z vlastního chtíce, tj. ze zjištěného vášnivého přání, občas i k újmě partnera. Ale když je to čistá láska: když existuje přání obou partnerů darovat sebe — a v té lásce se sjednotit a splynout!

A tak tedy — *Objetí Boha* jsou z Jeho strany otevřená, *On* má takové přání — ve vztahu ke každému z nás! Takže — je to na nás!»

Svatí Duchové jsou Muži i Ženy

Dnes jdeme na návštěvu hned k několika Božským Učitelům. Vystoupili jsme z vláčku a jdeme po cestě lesem.

Vítá nás... Krišna! Je to už moje druhé setkání s Ním, přičemž na jiném místě! Ale tentokrát už ze sebe «nevymačkávám» skromné «Dobrý den!», ale hned Ho vesele objímám! Ještě jedna nejvyšší Blaženost ze Splynutí s Ním!

Vladimír znovu napovídá, jak to dělat správně a jak se naučit slyšet to, co On říká:

— Zpočátku do Něho protahujeme ruce vědomí. Potom začne být snadné úplně se do Něho vlít a rozplynout se v Něm. Ted' — je jenom On, já nejsem! Ted' — jsou jenom Jeho myšlenky, moje vlastní — nejsou!

... Už se mi dobře daří se tak rozplývat. Ale *vidět a slyšet* — mi jde těžko. Přesněji — podaří se to, jen když mě Vladimír vede. Pak zaměřuji do Krišny svoje ruce — a s ničím nesrovnatelná radost ze Splynutí mě naplňuje po okraj!

... Jdeme dále. V zatáčce cesty nás vítá Božský Učitel jménem Igor Vysotin. Zdá se mi, že vidím Jeho Tvář několik metrů od nás vpředu napravo. Natahuji ruce vědomí a slévám se s Ním.

... Teplý vítr, něžně se dotýkající jezerní hladiny, něha ranního sluníčka, rozpuštěná v lehkém mlžném oparu nad vodou, kapičky rosy na stéblech trav a květinách na břehu... Slad'ování s takovými stavy přírody nás může přiblížit k pochopení stavu Igora Vysotina — jednoho z Dosáhnuvších Tvůrce, který je nyní Jeho Představitelem na Zemi pro vtělené lidi.

Pokračujeme ve své cestě, a On zůstává s námi. Vladimír mi předává Jeho slova:

— Musíš se nezbytně naučit trávit v přírodě co možná nejvíce času, žít pod stanem, vítat svítání...

... Ano, s radostí bych žila pod stanem! Začala jsem důkladně promýšlet všechny možnosti «útěku» z městského shonu — k životu «pod otevřeným nebem». Ale zatím varianta, že bych bydlela v lese sama, i když jen několik dní, byla velmi zpochybnitelná. Rozhodla jsem se přemýšlení na toto téma zatím odložit, protože když už jednou Svatý Duch mluví a radí, pak se varianty řešení jakékoliv situace časem vždy najdou.

... Cesta skončila, a před námi se objevilo jezero nepopsatelné krásy, rozprostírající se do délky mnoha set metrů. Po okrajích lemované lesem, tiché a něžné, odrážející v sobě modré nebe s několika lehkými obláčky; bylo velkolepé ve svém hlubokém klidu. Sundali jsme batohy a přistoupili až na samý okraj vody.

— To je *místo síly* Velikána, — začal Vladimír. — Tady se velice dobře učí držet toto kouzelné jezero na svých dlaních lásky... Takže, protáhneme ruce vědomí do hloubky pod jezero a do dálky — až k jeho nejvzdálenějšímu okraji... Pocítíme v jezeře rybky, pohladíme jim bříška...

Když jsem to dělala, zatočila se mi dokonce trochu hlava. Napadlo mě, že je to zřejmě tím, že už jsem stihla vyhládnout, i když jsem zcela nedávno vydatně posvačila. Vzpomněla jsem si, jak jsme s Aňou v legraci zjistily, že jsme se obě «daly» na dietu, protože nám naše společné meditace nepoměrně zvyšovaly apetit...

A v té chvíli k nám připluli hosté, usilovně veslující nožkami, aby co možná nejrychleji dosáhli břehu, — dvě sympatické kachničky. Zaradovali jsme se, hned je nakrmili houskou a ještě dlouho je laskali svými rukama vědomí — rukama lásky.

Potom Vladimír začal vysvětlovat další možnosti meditační práce na tomhle místě:

— Pokud odejdeme pár metrů od břehu a postavíme se k němu bokem, pak je z takové pozice pohodlnější držet jezero jen na jedné dlani. Potom — to samé z druhého boku.

Šlo to skutečně lépe, pocity začaly být intenzivnější. Ale ted' už mě to začalo úplně «ukolébávat», jako bych stála na okraji srázu a foukal do mě vítr. Ale emoce strachu v tom nebyly. Pro všechny případy jsem si postěžovala Vladimírovi: co kdybych najednou něco dělala špatně. Ale on s jistotou odpověděl, že mě to tak kolébá — kvůli přítomnosti Velikána.

... Všechna osvojovaná cvičení jsem se musela snažit nejen si zapamatovat, ale i zapsat: abych dokázala pokračovat v trénincích doma.

Potom nám Vladimír navrhl, že bychom mohli poděkovat Velikánovi — a jít dále.

Obrátil se ke mně a řekl:

— Ted' jdeme k Božským Ženám. Čekají na tebe. Uvidíme, co ti tentokrát řeknou.

Z legrace jsem podotkla, že Božští Mužové na mě nebyli tak přísní, jako Božské Ženy. Mým vztahům se Svatými Duchy to dodávalo zvláštní něžně-žertovný «šarm».

Ano, jít k Božským Ženám — pro mě ted' už nebylo tak strašné: dobře jsem chápala, že pokud by mě třeba i hubovaly — bylo by to jenom v můj prospěch.

Poněvadž jsem se v tomto vtělení narodila v ženském těle, prosila jsem při minulé návštěvě Ladu, aby mě naučila stát se takovou, jako je Ona, abych v sobě vypěstovala všechny nejlepší ženské vlastnosti a ještě víc, než to...

... Brzy jsme došli na potřebné místo a začali sbírat dřevo na oheň.

A tady jsem si najednou všimla rozdílu v pocitech: ve srovnání s druhými Božskými *místy síly*, Něžnost a Láska zde byly znovu jiné, odlišovaly se sotva postřehnutelnými «ženskými» odstíny — na podkladě pro všechny Svaté Duchy obvyklé Božské zjemnělosti.

Už jsem začala pocítovat ten rozdíl v projevech individuality každého z Nich. Někdo dával Lásku a Něžnost — plamenné, přeplňující intenzitou. Někdo — tichý, hluboký Klid, jako vodní hladinu. A kupříkladu, Něžnost, Kterou jsem mohla pocítovat při kontaktech s Jamamutem, bylo možné srovnat s nejjemnější vůní rozkvetlých kvítků.

... Posilnili jsme se a zamířili dál od stezky — na nevelkou mýtinu mezi vysokými borovicemi. Na jejím okraji se dokonce nacházel příhodný pařez — jakoby speciálně na to, aby na něm bylo možné dělat vsedě poznámky do notesu.

— Je tady Elizabeth, — řekl Vladimír, když jsme se utábořili na mýtině. — Když jsme tu byli minule, bylo tu několik Božských Žen najednou, ale ted' je tu jen Elizabeth.

Hned jsem pochopila, že mluví o Elizabeth Haich.

— Podívejte — vidíme jakoby široký sloup Božského Světla — Božského Vědomí Elizabeth.

Nevím, jak to říci: jestli jsem *viděla*, nebo jen *pocít'ovala* ten sloup poloprůzračného Světla a jeho hranice.

Vešli jsme do toho sloupu.

Vladimír *naslouchal*...

— Líza říká, že je velice ráda, že jsi, díky našemu společnému úsilí, «našla tu správnou cestu». Ted' už o tobě nepochybuje! Nepochybuje ani o tom, že tohle tvoje vtělení bude pozitivní. Přijímá tě do skupiny *Duchovních Vůdců!*

Vladimír objasnil:

— Vůdce není ten, kdo se jen rozvíjí sám. Ale ten, kdo vede druhé.

Mlčeli jsme.

Tiše jsem se radovala: konečně — «nejsou už žádné pochybnosti!».

O tom, jak budu vést lidi, jsem ještě neměla ani ponětí. Ale nějaké komplikace nebo pochybnosti ze své strany jsem už víc nepocít'ovala.

Ale... «čas ukáže». Přesněji — ukáže to Bůh!

Začali jsme s meditacemi.

Na začátku bylo nezbytné sladit se s Elizabeth, pocítit Její Lásku.

Vladimír upozornil na to, že Láska Božských Mužů a Božských Žen se trochu liší.

Při této informaci jsem pocítila ulehčení, protože jsem takový rozdíl opravdu pocít'ovala, ale nebyla jsem si jistá tím, že jsou moje závěry správné.

Slad'ovat se s Elizabeth se mi dařilo velice lehce. Její Něžnost bylo možné srovnat s tím, jako by se duše dotýkalo lehounké papěří: velice laskavě, velice «vzdušně»!...

... Vladimír mě zanedlouho zase upozornil, abych pokračovala v očišť'ování svého těla od energetických nečistot. A doporučil, abych poprosila Elizabeth, aby mi v tom pomohla.

Pročišť'ovala jsem tělo rukama vědomí, nabírala všechno přebytečné, temné, co překáželo, do dlaní, a vyhazovala z těla ven. Začala jsem takovým způsobem pročišť'ovat i nohy, vstupovala jsem do nich chodidly.

— Můžeme rukama pročišť'ovat tělo, a přitom do něho vstupovat zespu: skrz chodidla...

Vida! — pomyslela jsem si. — Že bych už «chytala» Vladimírovy myšlenky dříve, nežli jeho slova? Nebo že by mně to napověděla Elizabeth?...

* * *

Odpočívali jsme, posilňovali se kávou a chleby s máslem a se sýrem — a znovu jsme pracovali.

Den byl slunečný, ale ještě jarně chladný. Vladimír si přesto sundal bundu a pracoval už «nalehko». Mě už tentokrát chladno tak nerušilo, jako předtím. Ale zato mi vadila neodbytnost hladových komárů.

— Přišel Adler, — řekl Vladimír. — Tady je, — ukázal kousek stranou od Elizabeth, — sloup Jeho Božského Světla.

Ztuhla jsem nadšením. Autobiografii Adlera jsem si přečetla několikrát po sobě — div ne s otevřenou pusou! Vždyť On stál u počátků stvoření naší planety, a On ji má na starosti! Chtěla bych se naučit přesně tak se objevovat a mizet mezi lidmi — v potřebný čas a na potřebném místě! Ale pro to je třeba stát se takovou, jako Adler.

Tak jako v případě, kdy jsem se ocitla na Jeho *místě síly* poprvé, jsem i teď pociťovala Jeho Ohromnost, Majestátnost a Nedožírnost. Jako bych stála u paty stopatrové budovy, a se zvednutou hlavou nedohlédala na okraj střechy za mraky!

Opatrně jsem natáhla ruce vědomí do sloupu Jeho Světla... Ukázalo se, že je to skvělé, neobyčejné!

Vladimír nám právě v téhle chvíli doporučil, abychom vešli do Adlera a vytáhli se nahoru uvnitř Jeho Mahádublu — abychom pocítili i sami sebe — právě tak velikými.

Jak obejmout Krišnu, když... jsem s Ním splynula?

Vydali jsme se na zpáteční cestu k vláčku, ale rozhodli jsme se zajít při cestě ještě na jedno *místo síly* Krišny, kde byl pociťován trochu jinak, ve srovnání s Jeho ostatními *pracovními prostranstvími*.

Když jsme tam došli, sundali jsme batohy, posilnili se, odpočinuli si. Zatím jsme si užívali sluníčka, Kát'a dokonce usnula.

Potom Vladimír doporučil, aby si každý všiml rozdílu v tom, jak Krišna projevuje Sám Sebe na Jeho různých *místech síly*:

— Krišna Se projevuje různě. Například, On může být vysoko nad povrchem Země, ale může zde být pociťován, kolem těla každého z nás — jako Božský Oheň. Nebo — na jiných Jeho místech — On učí silovému aspektu rozvoje vědomí.

Tady jsme Krišnu pociťovali vysoko nad borovicemi do vzdálenosti mnoha kilometrů. Vladimír mi žertem navrhl, abych se hned stala právě tak velkou, jako On. Ale když se zadíval na můj soustředěně tázavý výraz obličeje, rozesmál se.

— Sléváme se s Krišnou uvnitř Jeho Mahádublu — a ptáme se sami sebe: Kdo jsem? Kde jsem?>>...

A zkusíme se vypořádat s tím: jak je možné objímat a milovat Krišnu, jestliže i já jsem teď Krišna?...

... Vzpomněla jsem si, že jsem si kdysi podobnou otázku sama pokládala: jak mám obejmout Boha, když On je Všechno! Vladimír se tehdy na mě díval jasnoviděním a jenom se

vesele a povzbudivě usmíval. Pochopila jsem jeho myšlenky: počkej chvíli, brzy ti všechno bude jasné!

V pořádku. Ale to, co ve mně skutečně vyvolávalo roztrpčení a netrpělivost, byla neschopnost vidět a slyšet Boha. ... Krišna je Tváří podobný Ježíšovi, psal Vladimír... No ale, jak bych Ho mohla skutečně uvidět?!

Vladimír mi ukázal, kde se nachází střed Jeho Mahádublu, a já jsem v něm úzkostlivě chodila sem a tam, pokoušela se *uslyšet*... no alespoň něco!

Potom mě napadla myšlenka: bylo by možné, že bych něco *uslyšela*, kdybych se třeba na něco zeptala?

Začala jsem přemýšlet, na co se zeptat. Ale «vypadla» jsem kvůli tomu z meditace.

Konečně jsem začala slyšet jednotlivá slova, zaměřující moje úsilí... hned do hloubky, hned nahoru...

Běžela jsem k Aně s Larisou. Potvrdily mi, že zpočátku se to tak stává: jsou slyšet jenom jednotlivá slova. Ale mně jenom slova nestačila, chtěla jsem už také celé fráze! Napadlo mě, že to může být podobné tomu, jako když se děti učí číst: nejdřív slabiky, potom slova, a potom už i věty — tak se i já teď učím *slyšet*.

Ale brzy jsem se unavila a začala jsem vidět podivné obrazy a představy, které jsem zařadila mezi výplody své fantazie. Pochopila jsem, že přišel čas skončit a zamířila k našim batohům.

Ale hned jsem si začala uvědomovat, že se ve mně něco změnilo: já... jsem skoro letěla! Únava — jako by nikdy nebyla! Tělo bylo úplně lehké: jako by se zmenšila zemská přitažlivost! Necítila jsem už žádnou bolest ve svalech a kloubech po dlouhém přecházení. Dokonce jsem tělo skoro ani nepociťovala! Téměř se rozplynulo v prostoru! Bylo to tak skvělé!

A já jsem se nadšeně spojila s Krišnou...

* * *

Posadila jsem se na pařez a začala jsem zapisovat prožité pocity. Ale najednou jsem měla nepřekonatelné přání — lehnout si a prospat se! A tak jsem to udělala.

... Ještě jsem si ani neuvědomila, kde to jsem, když jsem skrz sladkou dřímotu najednou uslyšela Vladimírovův hlas. «Nastražila» jsem jedno ucho, ale byla jsem líná otevřít oči. Vladimír se mě ptal na můj názor: kdy se hodláme vrátit do města? Ale možná, že tu chci zůstat s Krišnou celou noc?...

Pootevřela jsem jedno oko. Zapřemýšlela jsem: «Jak to myslíš? A co pro to můžu udělat?». Znovu jsem oko zavřela. Byla jsem líná přemýšlet: vždyť bylo s Krišnou — tak výborně!

Ale bylo třeba, abych se někdy přece jenom «dala dohromady»... Zvedla jsem se. Dokonce i «blažená kočka» by mi musela závidět moje rozpoložení!

Rozhlédla jsem se kolem. Kát'a sladce spala... Výborně! To znamená, že si ještě můžu užívat! A hupla jsem nazpátek do Krišny...

Určitě uběhla ještě nejméně hodina, a Vladimír nás musel začít zvedat rázněji, abychom stihli poslední vlak.

Právě v takové blažené něze jsem dorazila až domů.

A v takovém rozpoložení byli všichni.

... Doma mi řekli, že zítra půjdeme na návštěvu k Bábadžimu.

A v noci se mi o Něm zdálo...

Bábadží: «Chci, abys Mě poznala!»

Zdalo se mi o Bábadžím se kterým dělali interview pro televizní vysílání.
Vyprávěl o nějakém Člověku, který dosáhl úžasných duchovních úspěchů! Ten Člověk se stal duchovním Mistrem, ale téměř nikdo o tom nevěděl.
Ostatně, téměř nikdo z lidí nevěděl ani o tom, Kým byl ve skutečnosti Bábadží.
Byl to velice živý sen! Zdál se mi právě předtím, než mě vzbudili.
Vyprávěla jsem o tom Aně s Larisou. Ale ony se zdržely konkrétních komentářů.
Ale později mi Vladimír sdělil, že Bábadží to ráno byl v tom bytě, kde jsme nocovali.

* * *

Takže, jdeme na návštěvu k Bábadžímu!
Bábadží je obdivuhodný! Má tolik dětí: duchovních dětí! Tolika Dosáhnuvším byl Učitelem!
I v současnosti pokračuje v pomoci všem toho hodným!
... Přišli jsme do borového lesa. Sluneční světlo, procházející skrz vysoké větve, vytvářelo sobě vlastní lesní pohodu, vonělo to tu svěžím chvojnám.
Zastavili jsme se u smrku a borovice, které rostly vedle sebe. Zvláštností těchto stromů bylo to, že pokud jsme se postavili mezi ně, pak... zmizelo pocíťování svého materiálního těla.
Doporučili mi, abych to sama vyzkoušela. Téměř tak se mi to i podařilo. Jen «vrchní bublina» přece jen trochu dávala o sobě vědět: vždyť jsem se snažila neztratit z dohledu ostatní a naslouchala jejich rozhovorům.

* * *

Jdeme dále po lesní stezce, opatrně přitom překračujeme mravenčí cestičky. Po sto metrech se Vladimír zastavil a otočil:
— Kdysi jsme pracovali nedaleko od *pracovního prostranství* Silvio Manuela. Nezbytné práce jsme tam udělali, a já jsem navrhl, abychom šli všichni teď rovnou k Němu. Všichni souhlasili — a tak jsme šli. Ale... On mě najednou zastavil v půli cesty Svou Rukou. Jeho Ruka nebyla materiální, ale... naprosto pocíťitelná. Jeho Dlaň před mojí hrudí se pro mě stala nepřekonatelnou překážkou.
— Vladimír si tehdy sedl na kládu a zamyslel se, — s úsměvem předvedla Larisa udiveného Vladimíra.
— Ano, názor Silvia spočíval v tom, že tehdy nebylo nezbytně nutné jít na to místo, ať bylo jakkoliv nádherné. A také nám byly prostřednictvím této epizody velice živě ukázány možnosti Boha řídit chování vtělených lidí.
Ušli jsme ještě několik metrů a Vladimír se znovu obrátil:
— Brzy začne *místo síly* Bábadžího. Blížíme se k Jeho Mahádublu. Velice silně tam Sebe zhušťuje — a to umožňuje snadno Ho vidět.
Ušli jsme ještě kousek, když se Vladimír obrátil potřetí... Sotva jsem stíhala schovávat a znovu vytahovat svůj notes... Ale to, co mi řekl tentokrát, jsem hned zapsat nedokázala.
— Bábadží ti říká: «Chci, abys Mě poznala!».
Vladimír se usmál a pokračoval v cestě. Ostatní šli za ním. Ale já jsem zůstala stát. Radost a zoufalství se smísily. To přece znamená, že jsme známí... Ale jak to, že si na to nevzpomínám?!

Vzrůstal ve mně neklid: jak jen si mám vzpomenout?! A jestliže si nevzpomenu? Ne! Dokud si nevzpomenu — neodejdu odsud, i kdybych tu měla stát do rána! Pro radost komárům!

... Vladimír ani v jedné ze svých knih neučil, jak vzpomínat na své minulé životy, na svoje tehdejší Učitele... Jenom Oni sami v tom mohli pomoci, napovědět nebo ukázat.

... Když Vladimír řekl, že Bábadží je tady tak zhuštěn, že je Ho možné výborně vidět, — vznikla ve mně kdoví proč strach nahánějící a přitom úchvatná myšlenka, že Ho uvidím... právě svýma materiálníma očima.

... Vladimír mě musel z toho «zcepenění» vyvést, připomenutím toho, že mě Bábadží přece nečeká tady, ale o kousek dál u toho smrku...

... Zastavili jsme se na křižovatce cest. Po několika krocích mělo začínat *místo síly* Bábadžího. Sundali jsme si batohy. Vladimír mi nabídl, abych šla první. Vysvětlil mi, kde by přibližně mělo začínat *místo síly*, a kde se na tom místě nachází zhuštěný Mahádubl Bábadžího...

Šla jsem. Po několika krocích se moje anáhata náhle rozšířila — a vzletěla nad lesem. Stala jsem se teď ohromným duchovním srdcem s rukama, které z něho vycházely, a kterými jsem mohla svrchu hladit a laskat vrcholky borovic a ptáky, zpívající v jejich korunách...

... Materializovaného Bábadžího v bílém oblečení jsem u smrku neviděla. Nezbude nic jiného, než se naučit uvidět Ho — očima duchovního srdce.

Portrét Bábadžího v Jeho oblíbené kápi jsem viděla mnohokrát, konkrétně, u sebe doma — každý den. Proto jsem se snažila nepoplést si opravdové *vidění* s fantaziemi mysli.

Kvůli napětí, rozrušení a náletům komárů jsem se nemohla uvolnit tak, abych se naplno ponořila do Jeho Lásky. Ale Jeho přítomnost jsem pociťovala velice intenzívně.

Abych se alespoň nějak zkoncentrovala a nerozptylovala svoji pozornost, začala jsem občas zavírat oči. Prosila jsem Bábadžího, aby mi pomohl si vzpomenout...

Před mýma očima se na zlomek sekundy mihnul obraz muže v dlouhém bílém oděvu, s dlouhými černými vlasy.

Vladimír se začal zajímat, jestli jsem si vzpomněla, jestli jsem něco uslyšela, nebo uviděla? Ale já jsem odpověděla záporně: to vidění bylo příliš prchavé a já jsem zapochybovala.

Udělalí jsme přestávku. V té době se k nám připojili další Božští Učitelé, o čemž Vladimír v té chvíli řekl:

— Přišly Růže a Lada... Říkají, aby ses naučila umývat se ranní rosou ze zelených listů trav... Připojil se Igor Vysotin. Dodává: a rosou — z rákosí na jezeře také.

— A teď můžeme obejmout Je Všechny, — pokračoval Vladimír.

Objímali jsme se, rozplývali se v blažených objetích...

... Brzy jsem se znovu vrátila k Mahádublu Bábadžího, i když jsem přitom stále poslouchala Vladimíra: přece jen jsem doufala v jakési Zjevení. Vladimír už chtěl, abychom se začali balit, abychom mohli přejít na druhé *místo síly* Bábadžího, ale rychle si to rozmyslel:

— Bábadží říká, že o nějakém odchodu z tohoto místa teď nemůže být ani řeč. Ty se musíš maximálně uvolnit, On sám všechno udělá... Aby bylo možné vidět Boha, je třeba být svobodným zjemnělým vědomím.

Ulehčeně jsem vydechla: odejít odsud, a přitom si nevzpomenout na to, o čem mluvil Bábadží, — to by bylo až příliš zarmucující. Uvolnila jsem se, «pustila z hlavy» myšlenky — a tak jsem chodila několik minut...

A vtom jsem znovu uviděla ten samý obraz: muž s dlouhými vlasy pod ramena a snědým obličejem. Silný! Krásný! Dívá se laskavě a vážně! Tato postava se objevuje a mizí, ale pokaždé se udržuje o něco déle. On natahuje ruku a dotýká se mojí anáhaty... A odtud — jako právě vytrysklý pramen — se začaly řinout emoce lásky nekonečné síly, něžné a oddané!... Byly stále silnější...

Velice zřetelně jsem pochopila, že si začínám na něco vzpomínat, a přitom konkrétně pocity, a ne obrazy z minulosti. Ale obsáhlost těchto vzpomínek byla natolik ohromná a v daném okamžiku nad mé síly, že se v mých očích začaly objevovat téměř hysterické slzy.

A tehdy mě On pustil... Vzápětí přišlo radostné ulehčení, jásot, a — já jsem si vzpomněla!

Byla jsem připravená vylétnout na oblohu a kroužit tam jako veselý bezstarostný pták!

Vrátila jsem se k ostatním a oznámila jim svůj úspěch. Zvláště zajímavé bylo to, že jsem viděla Bábadžího takového, jakým On byl v Jeho předposledním Vtělení, což už vylučovalo hru mojí mysli. (Toto Vtělení popisoval ve Své autobiografii Jógánanda).

Stáli jsme v těsném kruhu a radovali se. A v té chvíli jsem z rozhovoru pochopila, že oni viděli to samé, co jsem viděla já. A Aňa se ještě navíc přiznala, že den předtím, mně divže o Bábadžím neřekla, když jsem se začala vyptávat: «Když jsem byla Guru, kdo byl mým Učitelem v mém minulém vtělení?». Ale On Sám ji tehdy zastavil a řekl:

— Nepředbíhej Mě v srdcích Mých dětí!...

Objala jsem Bábadžího ze všech sil, prostě «jsem Mu visela na krku» — a bylo to tak přirozené, jako bych odjakživa nic jiného nedělala.

Vladimír se na mě díval a najednou řekl:

— Pociť Bábadžího ve svém těle: On se teď zhuští a vešel do něho. Mám takový dojem, že do něj chce kompletně vlézt... Nevejde se tam...

Zasmáli jsme se. Pociťovala jsem Ho uvnitř i kolem svého těla. Byl skoro o hlavu vyšší. Moje rozpoložení bylo soustředěné a blažené současně. Soustředěné — z toho, že bylo nutné se maximálně sladovat s Jeho zjemnělostí. Blažené — z toho, že je to můj milovaný Učitel z minulosti a teď v současnosti — Veliký Bábadží!

... Nakonec jsme my všichni pocítili, že nás «propouštějí», byl čas vydat se dále — do Bábadžího Údolí.

Když jsem zvedala batoh, uslyšela jsem najednou zřetelně jméno: «Láhirí Mahášaj!». A v té chvíli Aňa radostně oznamuje: «Jógánanda a Juktěšvar jsou tady!». Sdělila jsem jim to, co jsem sama uslyšela; zasmáli jsme se. Ted' s námi bylo mnoho Božských Přátel!

Jsi připravena účastnit se Veliké Duchovní Revoluce?

V Bábadžího Údolí jsme zapálili táborák a posilnili se. Vedle nás byla ohromná usmívající se Tvář Bábadžího: současná — z Jeho posledního Vtělení. Vladimír navrhl, abychom, až skončíme s jídlem, do Něho vešli nejen vědomím, ale i tělem.

Dokud jsme jedli, začal Vladimír znovu předávat Bábadžího slova, adresovaná mně:

— On říká, že tě velice silně miluje, tak jako i druzí Božští Učitelé.

Pomyslela jsem si, že je to přece přirozené, že Bůh všechny miluje. Jak by On mohl někoho nemilovat? A řekla jsem to Vladimírovi.

— Ne, ne všechny stejně. Někoho On může milovat méně. Například, zrádce Jeho díla.

Vladimír pokračoval:

— Bábadží ti pokládá otázku: jsi připravena pomáhat Veliké Duchovní Revoluci — Mahákranti?

Zlehka jsem pokrčila rameny:

— Samozřejmě! V čem je problém?!

Opravdu, nepředstavila jsem si, jak a v jakých rozměrech to může probíhat. Ale o tom, že je moje odpověď jednoznačná, nemůže být pochyb! Když už jsem se jednou vydala na tuto Cestu, pak o nudě a živoření nemohla být ani řeč. I když..., «Duchovní Revoluce» — to znělo už jaksí velice rozsáhle, «planetárně»...

Cítila jsem se ještě taková maličká, zranitelná... — zatím. Ale jestlipak, v takových rozměrech, o kterých mluvil Bábadží, na to budu vůbec «stačit»?

Žvýkala jsem dál chleba s máslem a přemýšlela... Ale celkově, pokud Bábadží byl mým Učitelem, pokud David byl... Ostatně, i kdyby nebyl... Vždyť i já sama jsem už byla Guru... a, určitě opravdový... — pak by se mi tedy něco, jak se zdá, mohlo povést... Skvěle!

— Ano, — odpovídám.

— Bábadží říká, že jenom samotný souhlas je málo. Musíš přezkoumat všechny komponenty svého bytí na Zemi — kvůli tomu, abys maximálně omezila ty vlivy, které by mohly překážet v uskutečňování Mahákranti.

Co je třeba *uchovat* z toho, co my děláme? Především — péči o tělo: aby bylo zdravé a v pořádku ve všech ostatních ohledech. Také je žádoucí mít bydlení a peníze.

A téměř všechno ostatní by mělo být ze života *odsunuto*.

At' ve výsledku zůstane pouze to, co je bezprostředně nutné pro sloužení Bohu, pro tvoji účast v Mahákranti.

— A práce?

—Tohle je práce!

Téměř všichni lidé jako «práci» chápou získávání peněz tím či oním způsobem. Ale z duchovního hlediska jsou prací všechny činnosti, které jsou skutečně věnované Evolučnímu Procesu.

To samé je možné vyjádřit i jinými slovy: ty či ony činnosti mohou být ve větší nebo menší míře vykonávány buď *pro sebe* — nebo *pro Boha*.

Pokud člověk koná výlučně nebo převážně *pro sebe* — pěstuje svůj egocentrismus. Ale pokud — *pro Boha*, a přitom Ho pociťuje a naslouchá Mu, — pak postupně přechází z egocentrismu na Bohocentrismus.

Pokud budeme konkretizovat právě tvoji situaci, pak ano, peníze jsou potřebné, bez nich se nikde na Zemi neobejdeš. Ano, v dohledné době budeš muset pokračovat ve svojí medicínské praxi, ale musíš se vynasnažit to dělat tak, aby obvyklá praxe lékaře terapeuta nepřekážela účasti v Mahákranti. Prudce měnit tuto situaci není třeba. At' všechno proběhne přirozeně.

... Vladimír se odmlčel, a potom, aby mi pomohl, začal vyprávět o analogické situaci z jeho minulosti:

— Co se týká mého života, zpočátku jsem byl ateista, potom jsem se postupně začal «převracet» «na stranu Boha»: začal jsem se duchovně probouzet. Pomáhat mi v tom neměl kdo: kolem nebyli vtělení lidé, kteří by měli duchovní znalosti vysoké úrovně. Pomáhal — Bůh.

Potom jsem začal žít tak, že jsem předával ty znalosti, které se mi podařilo shromáždit a zformovat z nich logický systém. Dostal název *systém psychické autoregulace*. Poněvadž se práce prováděla v sálech oficiálních institucí, kde se současně shromažďovaly stovky žáků a kde bylo nutné platit nájem a různé další náklady, — vybíraly se od účastníků těchto cvičení peníze. Z vybraných částek mi administrace vyplácela měsíční mzdu.

Potom, když byla masová výuka znemožněna z politických důvodů, jsem několik let získával prostředky k existenci z prodeje knih, které jsem napsal a vydal vlastním nákladem. Utržené peníze stačily nejen prostě «na živobytí», ale i na vydání dalších knih.

Když se vydávání mých nových knih v Rusku také stalo nemožným, — brzy nastoupil důchodový věk.

To je jedna z možností, jak se může vyvíjet materiální stránka života. Ale mohou se vyskytnout i mecenáši: podnikatelé, kteří by rádi věnovali peníze na společné dílo... Mohou být zainteresováni i nějaké fondy...

Ale zatím o tom nebudeme přemýšlet. Teď je třeba dávat důraz na tvoje osobní zdokonalování. Konkrétně — na získání stability v nových stavech vědomí.

Odolnost, věrnost Sloužení, láska k Bohu!

Zanedlouho jsme přišli ještě na jedno *pracovní prostranství* Bábadžího. Tentokrát jsem už nejen viděla rysy Jeho Tváře, ale pociťovala jsem objem a průzračnost celé Jeho Hlavy. Chodila jsem tělem *uvnitř*, naslouchala Jeho myšlenkám, slovům... Právě tak, jako u Krišny, jsem zpočátku slyšela jenom jednotlivá slova, spojená s každou konkrétní meditací.

... Každý den se mi teď dějí události rozsáhlého významu: včera mě skoro přijali mezi Duchovní Vůdce, dnes — za účastníka Duchovní Revoluce na celé Zemi. A o tom, kým a s Kým jsem byla v minulých životech, už ani nemluví... Jak se říká, hlava mi z toho jde kolem! Skutečně si potřebuji odpočinout!

Posadila jsem se na polštářek mechu pod borovicí. V rukou notes. Přemýšlím... Musím být odvážná, musím být silná, sebejistá!... Ale vtělení v ženském těle vypěstovalo... protikladné charakterové rysy: vždyť normální pozemští muži chtějí v ženě vidět křehkost na hranici bezmocnosti! (Ve skutečnosti kvůli jejich vlastnímu sebevědomí?) A jestliže jsem projevovала charakterovou odolnost a pevnost, a prakticky samostatně brala situaci do svých rukou, — muže to odpuzovalo. A já jsem se tak chtěla líbit!...

Nemohla jsem to tehdy vůbec pochopit: co je na mně jinak, nežli na ostatních? Před časem mi dokonce na zdi visela fotografie Einsteina a vedle ní jeho výrok, který jsem si nejvíce oblíbila: «Jedna věc mě v tomhle světě znepokojuje: zbláznil jsem se já, nebo ti ostatní?».

Už jsem se nechtěla dál namáhat a ponořila se do atmosféry klidu a tepla. A najednou slyším:

— Roztáhni křídla! Let' jako svobodný pták! Nes dobro lidem!

Nějakým způsobem jsem pochopila, že jsou to Jógánanda a Juktéšvar. Ale hned v té chvíli jsem zapochybovala: vždyť takovým stylem se i já sama ráda vyjadřuji. Obzvlášť — to drahocenné slovo *svoboda*: to mě doprovázelo skoro od dětství! Vždycky jsem toužila po svobodě, i když jsem si sama pořádně nedokázala představit, co se tím rozumí?!

Vrátila jsem se ke svým prožitkům a úvahám.

A najednou znovu:

— Let' nad malicherností, nad starostmi tohoto světa!... Odolnost je na duchovní Cestě to nejdůležitější!... Odolnost, věrnost Sloužení, láska k Bohu — tyto vlastnosti ti pomohou!

Zapisovala jsem, a tiše se přitom radovala.

Na návštěvě u Božských Súfiů

Když jsme opouštěli toto *místo síly*, uviděla jsem Podoby Bábadžího, Juktéšvara, Jógánandy, Láhirího Mahášaje. Mávali na mě Rukama:

— Let', Guru Nanaku!

... Odbočili jsme na druhou stezku, která znovu vedla borovým lesem. Tady jsem uviděla velice mnoho mravenišť, div ne na každých deseti metrech jedno. Opatrně jsme překračovali a přeskakovali mravenčí cestičky, které protínaly naši cestu. Vladimír řekl, že tu viděl některá mraveniště mnohem vyšší, nežli jeho tělo. A ještě jsem se od něho dozvěděla, že, jak se ukazuje, mravenci jedí klíšťata. Proto v těch místech, kde je mnoho velkých mravenců, klíšťata nebývají.

... Borový les vystřídal listnatý. Odbočili jsme ze stezky do houští. Na maličké mýtině, těsně obklopené břízami, se nacházelo jedno z *míst síly* Grand Mistra Súfizmu. Tady, jak vysvětlil Vladimír, On dává toho hodným stav Samádhi — Blaženost nejvyššího stupně, vznikající při pociťování Svatého Ducha uvnitř svého těla.

Sundali jsme si batohy. Divila jsem se tomu, že nikoho, kromě mě, daná perspektiva vůbec nezajímala. Ukázalo se, že je to proto, že Samádhi pro ně bylo... normálním, obvyklým stavem.

Kát'a si hned lehla na karimatku a zdřímla si, ostatní se rozběhli kolem: podívat se, jestli se tu neobjevily houby.

Ale já jsem si našla místo pod břízkou a s rozkoší jsem se opřela zády o její kmen.

Skrz březové lístečky laskavě svítilo slunce a všechno kolem mělo něžnou zlatavě zelenou barvu — tráva, keře, stromy. Ptáci se rozezpívali. Pociťovala jsem klid, do kterého se pozvolna vlévalo tiché jásání... Bylo stále intenzivnější, živější... Zaplňovalo prostor uvnitř a vytryskávalo na povrch z anáhaty... Rozplynula jsem se v Blaženosti...

V tomhle stavu jsem chtěla zůstat navždy...

Ale Vladimír volal, abychom šli dál.

A po několika metrech jsme už byli u *místa síly* Božského Imáma. Protože by bylo komplikované dojít až tam kvůli polomu, navrhl Vladimír, abychom se k němu otočili zády a vyli se z anáhaty dozadu, a tím způsobem se slili s Pánem tohoto místa.

Udělal jsem to skoro bez námahy.

Ostatně, na námahu mi už nezbývala síla.

— Podívej, jak lehce se ti už daří slévat se s Bohem, — řekl najednou Vladimír. — Raz! — a už jsme *Tam!*

Podivila jsem se sama sobě: «No tedy!...», pomyslela jsem si...

— Můžeš už skoro dostat titul bráhmana. Bůh dává tuto hodnost těm, kdo poznali Splynutí s Ním a naučili tomu druhé. Zbývá ti jenom najít někoho z důstojných — a naučit to jeho nebo ji.

«Ale jakýpak bych já byla Bráhman?! — načepýřila jsem se. — Vždyť Bráhman je Vševidoucí, Vševedoucí, moudrý Učitel... A já?...»

Přemýšlela jsem o tom, dokud jsme nepřišli na nové *místo síly*, opět mezi borovicemi a mraveništi. Tady byl Karas. Vladimír nám uložil, abychom uviděli Jeho Jméno, které On napsal tučným písmem v prostoru nahoře nad lesem.

— Jak zjišťovat, Kdo tu právě je ze Svatých Duchů? Někdy — můžeme vidět Tvář. Jindy — určujeme už dobře známého Učitele podle některých individuálních vlastností, které má jenom On nebo Ona. Nebo, například, Oni píšou svoje Jméno na pozadí oblohy. Podívej se, tady je napsáno: KARAS. Vidiš? — Vladimír ukazoval rukou.

Larisa se smála, všimla si, že Karas byl dříve umístěn trochu dál od tohoto místa, mezi břízami, a teď se najednou přemístil blíž k Vladimírovi.

Nevím: jestli jsem *uviděla*, nebo si představila Jeho Jméno tam, kam ukazoval Vladimír. Ale ať, v pořádku: vždyť Vladimír říkal, že mám ještě všechno před sebou!...

Sundali jsme batohy a posadili se k odpočinku.

Navzdory tomu, že jsem byla unavená, nestala se moje pociťování Božských Učitelů méně jasnými.

Karas nás zahalil Svoji intenzivní Láskou. Skoro jsem se z ní až zadýchala!...

Takové pocity z kontaktu se Svatými Duchy, ze stýkání s Nimi, je možné v normálním životě prožít pouze několikrát za celý život nebo je neprožít vůbec. A teď je jich tolik za jeden den!...

A jak silným dojmem působí taková setkání!

... Ale přišel čas, abychom i odsud odešli. I když teď — už s novými Přáteli, na Které jsem se teď mohla kdykoliv obrátit, v každé minutě, v jakékoliv chvíli svého života — a setkat se s odpovědí Jejich Lásky a Podpory!

... Šla jsem už trochu jako ve snu: podepisovaly se na mě dojmy dnešního dne. Prostě jsem šla v závěsu za tím, kdo byl vepředu a nedívala se do stran. Najednou jsem pociťovala Ruce Bábadžího. Podivila jsem se a napadlo mě: jak už je On s námi dlouho! Ale když jsem se rozhlédla kolem, zjistila jsem, že jsme právě procházeli kolem Jeho Mahádublu na prvním místě síly. Údivem jsem se až probudila!

Vladimír se zastavil a uložil nám novou meditaci:

— Je možné «obléci se do Těla Vědomí Bábadžího», pociťit Jeho Tvář, Ruce — jako svoje vlastní. Pociťujeme se teď Jím — s Jeho Energičností a Sílou!

Znovu jsem pociťovala Bábadžího, spojeného s mým tělem. Skvělé!

I já sama jsem se dříve velice chtěla stát právě takovou energickou a silnou! Někdy mě dokonce podobné «návaly síly» i postihly — ještě před seznámením s Vladimírovými knihami.

Pocívala jsem tehdy takovou sílu a rozjařenost, že jsem se mohla celé dny v jenom kuse honit v různých pracích — a neunavit se. Ale bohužel, takové epizody byly vždy krátké a z mojí strany neovlivnitelné.

Ale teď — v plně vědomém Splynutí s Bábadžím — bylo tak vynikající to pocívat!
Kompletně jsem se v Něm rozpustila, zůstalo jenom Jeho «Já», «já» jsem nebyla...

* * *

Když jsme se vracely domů, řekla mi Aňa:

— Až sem přijedeš v srpnu, bude tvým hlavním úkolem — neztratit z dohledu Vladimíra!

... Na zastávce mi Vladimír podal malý kousek papíru, napsaný rukou.

— To je Zjevení pro tebe, — řekl.

Byl tam text informačního oznámení:

«Kurzy psychické autoregulace pro lektory a studenty zdravotnických a pedagogických vysokých škol.

Regulace svých emocí a rozvoj duchovního srdce.

Provádí lékař. Organizační schůzka — tehdy a tehdy.

(Konkrétně — předvedeš filmy.

Cíl — zanechat duchovní "potomky", kterým je možné svěřit výuku.)»

To bylo to, čím se budu zabývat v dohledné budoucnosti.

Skok do propasti

Dnes jdeme na návštěvu k Ptahhotepovi a k Ježíšovi.

Vladimír se mě už podruhé zeptal, jestli se bojím «strašného soudu Kristova»?

Ale já jsem se zasmála: jak by bylo možné bát se Toho, Koho tak silně miluješ?

Popravdě jsem doufala, že mi On nebude nic vytýkat.

Začala jsem mít neuvěřitelnou radost: jakoby mě čekal svátek, velice milé setkání! Až jsem se podívala tomu nenadálému pocitu a podívala se po ostatních: nestalo se jim to samé? Ale ne: oni se klidně bavili, usmívali se, byli jako vždycky ve smířeném harmonickém rozpoložení.

Stále sílící radost mě zaplavovala «až po vrcholek hlavy».

Blížili jsme se k *pracovnímu prostranství* Ptahhotepa...

Meditace, kterou jsem si měla osvojit, se nazývala «Skok do propasti».

Na tom místě síly, speciálně určeném pro takovou práci, bylo třeba pocítit se stojící na kraji propasti, zády k ní. Poté z anáhaty «vypadnout» dozadu-dolů do Nesmírnosti Božského Světla, rozplynout se v Něm, stát se tím Světlem. A potom — vytvořit vědomím gigantickou antropomorfnost (lidskou podobu), a umístit svoje materiální tělo jakoby na podnose před sebou.

Vladimír vysvětlil ještě nějaké nuance meditace, a potom mi uložil, abych skočila do té propasti.

Skočila jsem...

Oceán Božského Ohně! — tam jsem se ocitla!

Ale tento Oheň nespaloval: vždyť On byl Láskou!

V Něm bylo možné se rozpouštět... Nebo — plavat, pohybovat se s pomocí rukou vědomí. Nedozírný Prostor, zaplněný Vědomím, které mělo barvu světlého plamene, mě obklopoval. Chtěla jsem se dostat až k Jeho hranicím — ale Jeho Rozlehlost neměla hranic!

Pak se mi chtělo jednoduše se rozplynout a zmizet.

Ale Vladimír, který dohlížel na to, co dělám, nedovolil:

— Výborně! Chlapík! Ale pokud ses neunavila, dělej meditaci «Podnos»!

Vytvořila jsem ohromnou lidskou podobu vzadu za svým materiálním tělíčkem, které se teď zdálo nicotně maličké — a umístila je na obraz stříbrného podnosu.

Zdařilo se. Ale zůstat v takovém stavu dlouho — se mi nezdálo zajímavé. A já jsem se znovu ponořila do Ohnivého Oceánu.

— Skvěle! — promluvil Vladimír, volal mě, abych se vrátila do světa hmoty. — Jediná připomínka a přání do budoucna — nikdy při vykonávání takových meditací nezavírej oči materiálního těla!

— Jednou, — začal vyprávět, — už velice dávno, když jsem ještě neměl dostatečnou zkušenost v rozpoznávání lidí podle jejich intelektuálních schopností, jsem se pokoušel naučit meditační techniku jednu mladou ženu, také biologa. Chodili jsme kvůli tomu na vzdálená místa síly po velmi úzké a přitom přetížené silnici. Ona v žádném případě nechtěla souhlasit s tím, že je třeba medítovat s otevřenými očima! A stalo se dvakrát či třikrát, že ji to najednou začalo táhnout pod nákladní auto, které se řítilo naproti... Pokaždé se mi podařilo ji strhnout zpátky... Ale ona se stejně nenaučila, o co jsem ji prosil.

Potom jednou onemocněla chřipkou — a oznámila mi, že ona... v době té nemoci trpěla... za všechny hříchy lidstva! Takhle podivně bývají formy růstu sebevědomí a povýšenosti!... Bylo nutné ji úplně vyřadit z naší práce...

Ještě jednou pohovořím o tom, proč je důležité se učit medítovat s otevřenými očima:

Za první, pokud zavíráme oči, pak se snadno «zapomínáme» a přepínáme na ádžnické fantazírování — místo na skutečně efektivní práci.

Za druhé, nikdy bychom neměli ztrácet svoji adekvátnost ve světě praktici, tj. hmoty. Vylíčil jsem to jenom na jednom příkladu. Ale podobných variant může být velice mnoho.

Když medituje, vykonáváme větší částí vědomí ty či ony činnosti v jemnějších prostorových dimenzích. Ale při tom musíme ponechat v materiálním těle tu část sebe, která je nezbytná pro plnocennou orientaci mezi materiálními předměty a zajištění bezpečí — jak svého těla, tak i těl přátel.

... Mně osobně, když jsem nezavírala oči, nedělalo problém kontrolovat současně obě situace: mohla jsem se nacházet v Oceánu Božského Vědomí — a v té samé chvíli zachytávat všechno, co se dělo kolem těla, včetně drnů a kamenů pod nohama.

... Vladimír navrhl, abych, pokud jsem se příliš neunavila, se v meditaci prošla až na nejbližší okraj místa síly, to znamená, ještě kolem sta metrů. Unavená jsem nebyla, a proto jsem s potěšením pokračovala v práci.

Šlo to snadno.

Viděla jsem a cítila, jak ze mě všichni mají radost.

Oni viděli to, co jsem viděla i já!

Vladimír radostně vykřikl:

— Kdysi, dlouho před tvým příchodem mezi nás, jsme sem přicházeli mnohokrát, abychom si úplně osvojili tuto meditaci! A tobě — to stačilo jednou!

«To znamená, jak to: stačilo? — přemýšlela jsem. — Proč: je to proto, že nemáme čas? Nebo je všechno opravdu tak výborné? Ale v čem je tedy příčina mých úspěchů? Vždyť nejsem lepší, nežli druzí!...». Tápala jsem v domněnkách.

— Proč mi to stačilo jednou? — zeptala jsem se skoro uraženě.

— Protože ty všechno tohle už umíš! Je to tvoje zkušenost z předchozích vtělení! — zasmál se Vladimír.

Všichni se také zasmáli. Ospravedlňovala jsem se, že se velice bojím, abych nezpychla.

— Správně! Ale stačí jenom najít a znát svoje opravdové místo v Evolučním Procesu, — vysvětlil mi Vladimír. — Pak nikdy nebudeš mít žádné pohnutky k tomu, abys zpyšněla. Ale toto moje doporučení je adekvátní právě konkrétně pro tebe — člověka, který už je duchovně vysoce rozvinutý a má dostatečně rozvinutou inteligenci.

Vladimír pokračoval v tématu rozhovoru, ale už z jiného výchozího bodu:

— Kdysi dávno jsme pociťovali sami sebe jakými? Takovými: nic jiného, nežli tělo... A dokonce i v hranicích těla jsme žili v té či oné čakře... To znamená, že jsme byli dokonce rozměrově mnohem menší, nežli naše těla...

A teď... — stali jsme se takovými, že svá těla skoro nemůžeme najít ze stavu rozplynutí v Oceánu Absolutna... Tak vypadají nicotně maličká — ve srovnání s rozměry vědomí.

Odhadněme: kolikrát je teď každý z nás větší, nežli jeho materiální tělo?... Tisíckrát, milionkrát, miliardkrát?...

Vždyť už teď žijeme větší částí sebe úplně venku z těl... Nemůžeme se do nich vejít!...

Tělo může zemřít, ale já — zůstávám!... Teď je plně možné existovat bez něho!...

A pokud materiální tělo mám, to znamená, pokud zůstávám vtělený, zabydluji netělesný svět uvnitř rozměrově nekonečného Absolutna...

Ale těla jsou pro nás ještě potřebná: budou se hodit pro další rozvoj! Vždyť rozvoj je prakticky nekonečný! Nikdo si o sobě nesmí namýšlet, že on nebo ona dosáhli úplné Dokonalosti! Uvažovat tak — by bylo hrubou chybou, založenou na nedostatečné filozofické kompetentnosti.

Tělo je «továrna» na výrobu té energie, ze které se formuje, roste duše, vědomí. Tuto energii získáváme z požívání normálního sattvického jídla. Jídlo se přeměňuje v energii, kterou je možné využívat právě pro růst vědomí, — v trávicím systému těla. Opakuji, že tělo je továrna energií pro růst vědomí, duše!

... Pro obyčejného člověka je smrt těla katastrofa! Vzniká bezradnost: jak já budu existovat bez něho?! Takový člověk může vcházet do svého těla, procházet skrz něj... Ale splynout, spojit se s ním — teď není možné. A není možné se do něho schovat!... U takové duše nastává panika!...

Ale my teď máme možnost natrénovat situaci smrti, připravit se zavčas na smrt svého těla.

Ještě bychom mohli zkusit «nacpat» se celí do svého těla ... Ale to už není možné: nevejdeme se do těla, které teď vypadá jako takové maličké!...

Tohle — je ta Svoboda, Osvobození od světa hmoty!

Ruce můžeme snadno přeměnit v křídla — a létat!... Ale to není to nejdůležitější. Je výborné — zalétat si s pocitem úplné svobody od materiálního světa! Ale náš cíl je jiný: splynout s Tvůrcem! A poté pomáhat lidem — z Něho!

... Přičemž, opakuji ještě jednou, během takových letů, a obecně během téměř všech meditací je třeba držet oči materiálního těla otevřené: abychom vždy vnímali všechny eony, v daném čase aktuální, včetně hmotné úrovně.

... Došli jsme na konec *místa síly*. Vladimír navrhl jinou meditaci. Konkrétně takovou: představit si svoje tělo zapuštěné do vnitřní stěny sopky, ve vrchní části jejího kuželu, zády k jícnu. A — skáčíme z anáhaty do hloubky vulkánu.

Vyzkoušela jsem to — a hned v té chvíli jsem si postěžovala, že je mi tam těsno. Vždyť v předchozích meditacích jsem se mohla rozšiřovat, jak jsem chtěla, ale teď mě omezoval jícen sopky. Vladimír tyto moje pocity pochválil.

Doteky Kimových Rukou

Vydali jsme se dále do hloubky lesa.

— A tady je Kim, — říká Vladimír. Vítá nás. Jeho výjimečnost je v tom, že natahuje vstříc množství Svých Rukou. Velice se raduje, když má příležitost darovat Svoji lásku. Říká, abych tě sem přiváděl ještě a ještě.

Pokoušela jsem se uvidět Jeho Ruce a, jak doporučil Vladimír, pociťit jejich doteky.

— Kim říká: Jsem tak rád, když sem přicházíte! Můžu se s vámi setkat v jakémkoliv bodu zemského povrchu, ale právě tady — mohou být vámi živě pocíťovány emoce ze Splynutí se Mnou! Jsem velice rád, že vám mohu pomáhat v rozvíjení takových emocionálních stavů!

Pocíťovala jsem radost a, buď jsem *viděla*, nebo jsem si představovala, jak jsou k mému tělu nataženy Jeho Ruce z bílého poloprůzračného Světla, jejichž doteky dávaly obdivuhodnou jemnou radost, zvláště když vstupovaly do mojí anáhaty.

* * *

Pokud jsme šli dále, rozhodl se Vladimír natrhat cestou mladé kopřivy: je z nich lahůdka, když se drobně pokrájí, trochu povaří, a potom se do nich zamíchá majonéza.

— Kopřiva je velice cenný léčivý prostředek, pomáhá především při nemocech z nachlazení, — vyprávěl, — ale je ji třeba trhat před začátkem kvetení, později získává silně dráždivé vlastnosti vzhledem k trávicí soustavě.

... Další bylo *místo síly* Jasina, kde nás Vladimír trénoval ve vnímání hranic *míst síly*. Tyto hranice, vysvětloval, mohou být buď úplně zřetelné, připomínající obal průzračné vzdušné koule, nebo široké s pozvolným přechodem, nebo jakoby mnohostupňové.

V Ježíšově Mahádublu

A tak jsme dorazili do jednoho z Vladimírových známých *míst síly* Ježíše.

Vladimír hned ukázal na Jeho Tvář, která se rozkládala nad vysokými břízami.

— Tady, — řekl, — je nejpříjemnější poznávat emoce Ježíšovy Lásky ve veškeré jejich Veliké Kráse — a poté, pokud jsme toho hodní, splynout s Ním právě v těchto emocích.

Téměř najednou našly Aňa a Larisa první houby: dva kozáky a lišky. Řekly, že je pro mě «vypěstoval» Ježíš jako dárek; takové dárky od Něho jsou obvyklé, když sem k Němu přicházíme.

S respektem jsem je okrájela a uložila do batohu.

Zapálili jsme táborák, a zanedlouho Vladimír každému z nás uložil, aby odešel do ústraní v hranicích Ježíšova Mahádublu — aby se s Ním mohl pocíťovat o samotě.

Strávila jsem tak jistě čtvrt hodiny, ale žádných zřetelných pocitů jsem si nevšimla. Rozhodla jsem, že je to kvůli dotěrným komárům: překážejí mi uvolnit se a slyšet nebo vidět Ježíše.

Odešla jsem dále — na širokou stezku. A tam jsem uslyšela opakující se frázi: «Pocíťuj — anáhatou!».

Znovu jsem se dlouho pokoušela naladit, ale potom jsem běžela k Aně: co najednou není v pořádku? Ale Aňa klidně vysvětlila, že kontakty s Bohem se vůbec nemusejí vždy projevat pocíťováním blaženosti. Bůh nám dává různé stavy a situace — v závislosti na Jím uložených úkolech každému z nás v dané chvíli. Je možné, že ses tentokrát měla prostě jen naučit vidět Ježíše, Jeho Tvář.

Trochu jsem se uklidnila a vrátila se k ohni. Možná, že mi Vladimír něco předá od Ježíše? Ale on začal vysvětlovat novou meditaci. Tentokrát byla zaměřena na rozvíjení mého dolního dantianu.

— Kdysi mi tuto meditaci daroval Ježíš, — vyprávěl Vladimír. — Tenkrát jsem během ní... usnul únavou, vleže na boku u ohně. Probudil jsem se tím, že mi začal doutnat vat'ák a v kapse začala hořet plastová vábnička na jeřábky. Tehdy jsem to pochopil — jako symbolické poučení od Boha: víc už nesmím nikoho *vábit* k Bohu!

... Tak tedy, musela jsem si lehnout na bok s odhaleným břichem, obráceným ke klidnému, rovnoměrně hořícímu ohni. Na břicho mi nastříkali prostředek proti komárům, pod hlavu dali batoh jako polštář, přikryli záda — abych neprochladla.

— Cílem této meditace je, — vysvětlil Vladimír, — sjednotit v jedinou bioenergostrukturu tři spodní čakry. Kritériem úspěchu bude schopnost svobodně *se dívat* z této vytvořené struktury, která se nazývá *hárá*.

— Můžeš usnout třeba na několik hodin, — dodal potom. Můžeš spát klidně, nikam nepospícháme.

... Začala jsem se dívat na oheň z břicha. Po několika pokusech se mi to podařilo.

Ale na moje tělo začali stále častěji lézt mravenci. A já jsem je už skoro rozzlobeně shazovala. A oni se stavěli na zadní nožky a předními na mě rozhořčeně mávali, prý, proč nám tady překážíš v chůzi!

Ale ani při takovém odvádění pozornosti moje koncentrace prakticky neopadávala.

A náhle... obraz táboráku se neočekávaně ocitl v mém břiše! Napjatě jsem se prohlédla. Skutečně! Od «sluneční pleteně» k začátkům boků jsem *neviděla* tělo: na tom místě hořel táborák, ale na rozdíl od opravdového, byl skoro bílý.

Začala jsem to jednoduše pozorovat. Zajímalo mě, jestli to *vidí* Vladimír?

Ale to ještě nebylo všechno. Brzy oheň zmizel, a zbyla jen samotná *průzračnost*.

Současně mi «došlo», že si teď můžu vyčistit svoje tělo. Vzápětí jsem vyplula do Světla.

Tam... jsem pocítila Ježíše. Pochopila jsem, že se On všeho zúčastňoval každou sekundu. Okamžitě jsme rukama vědomí začali čistit můj spodní dantian.

A v té chvíli Vladimír říká:

— Můžeme rukama vědomí čistit svoje tělo od znečištění.

Opět! Čí myšlenky to slyším?

A za nějaký čas Vladimír dodává, že se koncentruji převážně v manipulě. Podivila jsem se: vždyť jsem si toho ani nevšimla! Začala jsem se dívat na oheň i z ostatních čaker. Ale zřejmě jsem byla unavená. Šlo mi to špatně.

Vladimír přišel ke mně, prohlédl mě a upozornil, že v oblasti svádhisthány, blíže k pravému boku mám temné místo. Uhodil do něj několikrát dlaní ze strany zad. Uviděla jsem, jak se z uvedeného místa něco «vysypává» — jako hrsti písku.

Řekl také, že je moje tělo už celé mokré od potu, a meditace v takových podmínkách se očividně nepodaří!

Přikázal mi, abych si svlékla nadbytečné oblečení a uložil, abych pokračovala v práci.

Ale já jsem chápala, že se začínám nervovat a rozčilovat stále silněji. A že teď začnu prostě zbytečně ztrácet síly. Radši si to zopakuji doma. Prudce jsem se posadila.

Ale Vladimír byl neúnavný, stanovil si cíl — co možná nejdříve mě úplně zbavit stop toho zatmění ve svádhistháně. Navrhl «vyrazit» ho zvukem. To znamená, «ve stylu karate» udělat prudký pohyb pánví a současně rukou, a přitom vykřiknout.

Dívala jsem se na Vladimíra, a bylo mi jasné, že teď ze mě žádný Bruce Lee nebude. A dělat něco polovičatě se mi nechtělo. «Karate» jsem kategoricky odmítla.

Pak jsme se sbalili a vydali se na návštěvu k Jógaširovi.

Moje emoce rozzlobenosti mě velice znepokojily, a proto jsem se s tím obrátila na Larisu. Ale ona odpověděla, že si ničeho takového nevšimla. Pravděpodobně bylo moje rozzlobení «anáhatní».

Přecházeli jsme znovu přes *místo síly* Kima, a tam jsem říkala Aně, že jsem tak ráda, že mě Vladimír k Němu přivedl ještě jednou.

A Vladimír daleko vepředu se obrátil, počkal, až k němu dojdu, a říká zertovně:

— Řekni Kimovi: proč On k tobě natahuje Ruce nadarmo?! Popros, aby ti pomohl dočistit svádhisthánu.

«Jakpak to! — rozdurdila jsem se. — Sotva jsem se seznámili — a já už Mu budu říkat, «proč, prý, Ruce natahuješ nadarmo?»! Takhle já nemůžu... Vždyť na začátku je třeba se

několikrát sejít, poznat jeden druhého blíže — a až potom o něco prosit! A i to... je jaksi nevhodné...».

Ale přesto jsem velice zdvořile poprosila Kima, aby mi pomohl se dočistit. A čistili jsme moji svádhisthānu — nakolik jsme to byli schopni stihnout, dokud jsme šli po stezce.

Chrám

Znovu jdu za Vladimírem, a vtom se on otáčí a směje se:

—Jógašira žertuje. Říká: «Ejhle! Kdo to k nám přišel!»

Všichni jsme se rozesmáli.

A když jsem vešla na Jeho pracovní prostranství, tak jsem sebou přímo «plácla» do Něho — a rozplynula se.

A najednou jsem si rázem vzpomněla na Jamamutu: u Nich obou bylo zjevně cosi společného.

Chodila jsem dokola, stála, rozmlouvala s Ním, užívala si to... Byl to takový pocit, jako bych přišla na návštěvu ke svému velice dobrému příteli po dlouhé namáhavé cestě... Stěžovala jsem si Mu, a prostě jsem brblala, vyprávěla jsem mu o komárech, o tom, jak «mě unavili», o mravencích, kteří se «nade mnou» pohoršovali a mávali nožkami, o tom, že už ze mě nebude můj oblíbený Bruce Lee, a — vůbec!... A On poslouchal — a dobrácky se pochechtával. Nakonec jsem se vymluvila a uklidnila, a poprosila jsem Ho o dovolení tady, na tomto Jeho místě síly, ... si zaplavat. On mi to dovolil. A já jsem vyplula z anáhaty dozadu, a dlouho jsem plavala na zádech jako na povrchu moře...

Přišel Vladimír:

— Sprátelila ses s Jógaširou? Jak se ti líbí?

— Legrační! — odpověděla jsem bez přemýšlení.

— Mně nikdy Jógašira nepřipadal legrační, — poznamenala udiveně Kát'a. — Podle mého, je naopak, — velice seriózní.

Vladimír se usmíval.

— A teď se budeme učit meditaci «Chrám», začal. — Pocítíme za sebou kupoli Chrámu ohromných rozměrů — a zaplníme ji sebou.

A potom zaplníme samotný Chrám — pod kupolí. On je ještě mnohem větší. S pomocí rukou vědomí tam můžeme plavat... Ve výsledku sebou zaplnujeme celý Chrám.

Ale Chrám je ohromný! — pokračoval Vladimír. — Zaplnit jeho formu najednou se nám nemůže podařit. K této meditaci je třeba se vracet mnohokrát. A díky takovým úsilím se bude postupně zvětšovat «masa» vědomí. A to také je ta samá «krystalizace» vědomí, o které mluvil Gurdžijev. To znamená — přímý kvantitativní růst vědomí.

Ale při tom je třeba samozřejmě chápat, že «krystalizace» bude přinášet užitek pouze v tom případě, pokud se bude uskutečňovat v nejjemnějších eonech. V opačném případě, to znamená, na podkladě nezjemněných emocí, — vznikne z takových pokusů jenom škoda, grandiózní zničení svého osudu.

... Tak tedy, až se naučíme zaplňovat celý objem Chrámu, — vzniká možnost spustit se ještě hlouběji — do «Podchrámí».

Všechno tohle lze reálně uskutečnit pouze s pomocí rukou vědomí. Přemísťování v eonech mnohorozměrného Absolutna je třeba si osvojovat právě s pomocí rukou vědomí. Této technice je dokonce možné dát název: *brachiace*. Tak se v zoologii označuje způsob přemísťování některých opic v korunách stromů. Ony to téměř výlučně dělají s pomocí rukou.

Takže, pokud všechno správně děláme, pak se v «Podchrámí» ocitneme v ohnypodobném Božském Světle. Je to prvotní eon Svatého Ducha (Bráhmana). Když s Ním teď splyneme, můžeme si osvojovat Jeho Neohraničenost. Musíme se vynasnažit dosáhnout, aby se uvedený stav stal stabilním.

... Plavala jsem v bílém nejjemnějším Světle, trnula jsem Blažeností, pak jsem se znovu přemísťovala, a zase rozplývala...

Vladimír začal znovu něco říkat. Seděl nedaleko opřený o borovici a dohlížel na nás. Líně jsem «našpicovala» jedno ucho, abych si to vyslechla.

— ... můžeme píseň kosa zavést do svádhisthány, pocítovat ji tam...

A... kos zpívá... Rozhodla jsem se udělat to potom. A zatím jsem se kochala meditací s Chrámem. Vladimír znovu začal mluvit, jakoby mi speciálně nedával možnost se odpojit úplně. Tehdy jsem se k němu s obtížemi vrátila, ale přitom jsem částečně zůstávala v meditaci.

— Pro správný rozvoj hárá musí být síla zjemnělá, a ne hrubá.

Zauvažovala jsem, že je mi to všechno jasné, a zapíšu to potom. A znovu radostně splývám s Jógaširou.

V té chvíli se Vladimír usmál a říká mi:

— Jógašira tě chce rozesmát. Spouští Ruce z Chrámu do tvého těla. Chce, abys Ho — právě prostřednictvím toho — pocítovala.

Uviděla jsem, jak to On dělá a jak to vypadá ze strany, — a rozesmála jsem se.

— Vidíš, jak tě Bůh miluje?! — dodal Vladimír.

... Za nějaký čas začal mluvit znovu:

—Do budoucna si můžeme zapamatovat toto pokračování meditace: bereme takovýhle Chrám na každou dlaň a noříme se duchovním srdcem do hloubky mnohorozměrnosti mezi nimi.

... Meditovala jsem tak, jak se zdálo, nekonečně dlouho, dokud jsem nepocítila, že se mi podlamují nohy a nemůžou už dál udržet tělo. Kdyby tak bylo možné uložit se na vůz a odjet tak domů — bylo by to správné zakončení dne.

Ale naším «vozem» byla lokálka.

Staň se Mou kolegyní!

Dnes jdu na návštěvu k Assirisovi, Danish Lady a Manuelovi!

Když jsme přišli na první z *míst síly*, která jsme měli na dnešek naplánovaná, zjistil Vladimír, že Assiris a Danish Lady splynuli Vědomími. Předtím se rozkládali v určité vzdálenosti od sebe, a Vladimír se chystal mi uložit, abych vešla s každým z Nich do Splynutí odděleně. Vladimír se žertem rozčiloval, že mu, prý, zničili všechny plány!... Ale Oni se pak rozdělili a zaujali «každý svoje stanovené místo».

Vladimír nás zavedl k *pracovnímu prostranství* Assirise. Hned jsem uviděla velkou Ohnivou Kouli Jeho Vědomí vysoko mezi břízami. Vešla jsem do Něho — a rozplynula se v nejintenzívnější Božské Lásce — tak, že se mi zdálo, že se rozechvěla všechna svalová vlákna mého těla!...

... Po nějaké chvíli mě Vladimír s úsměvem vzal měkce za ruku a «vrátil na zemi»:

— Sestup! Nevyčerpávej se! Dnes nás ještě čeká velká práce.

— Pojd', — pokračoval, — teď se podíváme z druhé strany na tu Část Assirise, Která je prezentována na tomto místě síly. Je tvarem podobná obrovské houbě pýchavce. Z rozměrově nekonečného Assirisova «Slunce Boha» v *hlubinách* — vychází jakoby noha houby, a tady, nad touto lesní mýtinou, je vrchní část její «plodnice». Když ji zaplníme sebou, můžeme po «noze» této «Houby» přejít do «Podhoubí»...

Zatímco jsem se pokoušela prozkoumat Assirise v podobě houby, Vladimír najednou strnul a poté rychle odešel k bříze vzdálené asi dvacet metrů. A... přinesl odtamtud ohromnou úplně materiální houbu-křemenáč — bez jediné červivé dírky!

Assiris se silně smál...

Spokojený Vladimír se začal zabývat dalším hledáním hub, ale přitom nás nespouštěl z očí.

Začínala jsem už být unavená. Ještě k tomu jsem také chtěla uslyšet osobní instrukce od Assirise a... najít i «svoji» houbu. Ale nepodařilo se mi to.

Pocívala jsem, že se Assiris celý čas usmívá, ale na intenzivní blažené Splynutí mi už nezbývalo sil. Nejspíš to tak bylo zamýšleno.

Vladimír se mě zeptal, jestli jsem neuslyšela, co mi Assiris říkal? Smutně jsem zavrtěla hlavou. On se usmál:

— No to — o «povrchnosti života»...

... Vydali jsme se dále — k Danish Lady.

Už když jsme přicházeli k Jejímu Mahádublu, pocítila jsem, jak mě začínají naplňovat známé vůně: ranní svěžest, vůně různých bylin, vlhké země, trávy pokryté rosou... Byly to vůně mého dětství, času bezstarostného štěstí... Tehdy jsme často jezdili k babičce, u které přímo za okny šuměl svými ohromnými korunami les...

... Vyšli jsme na křižovatku cest — tady se nacházel její Mahádubl. Ona, jak mi předtím vysvětlili, poskytuje na tomto pracovním prostranství etalon (vzor) Božskosti vrchní «bubliny vnímání».

Pocívala jsem Ji velice zvláště: jemně, půvabně! Vznikly ve mně asociace s pohádkovou vílou z mých dětských snů.

Sladovat se s Ní bylo snadné, ale já jsem se znovu ze všech sil namáhala — abych Ji uslyšela!... Abych nemusela čekat, až mně předají Její slova pro mě, ale abych — už sama. Ale kdy to bude?!...

Přichází Vladimír, naslouchá Ji, a začíná se mnou mluvit, ale... «zeširoka»:

— Co musíme udělat, abychom sebou zaplnili Její Mahádubl? Musíme se na začátku «dostat» vědomím do Jejího Obličeje: zaplňovat Mahádubly Božských Učitelů je nejhodnější tak, že začneme od Obličeje každého z Nich.

Dále — my se do Mahádublu «navlékáme» — a pocítujeme jenom Jeho nebo Ji, ale ne sebe.

Tak se stáváme, v daném případě, Ji.

A potom můžeme porovnat naše hlavy: Její a moji. Díky tomu se stane snadno pochopitelným, jakými si Bůh přeje vidět naše hlavy, včetně jejich obsahu.

Vždyť naše ádžna je — obvykle — nejznečištěnější a nejhrubší čakrou. Je třeba ji vyčistit, zesvětlit, udělat ji právě takovou něžnou a průzračnou, jakou ji má Ona.

A až tehdy, když jsme tohle všechno provedli, můžeme snadno vnímat všechny Její myšlenky, jakož i myšlenky druhých nevtělených Božských Učitelů.

Konkrétně, Ona od tebe čeká naprosto «dospělé» vztahy k Ní. Ona chce s tebou vzájemně působit, ne jako s dítětem, ale jako s kolegyní. Ona je připravena s tebou spolupracovat, společně dělat obecně prospěšnou práci.

Ale na začátku tvého sloužení je třeba počkat, až se zformuje odpovídající situace. Pospíchat s tím by bylo nesprávné.

... Potom Vladimír pokračoval v této myšlence sám:

— Téměř všichni lidé, kteří v současnosti žijí na Zemi, jsou si jisti, že je pro ně Bůh nepoznatelný.

V současné době v Rusku... pokud začneme široce vykládat, že Bůh je poznatelný, že je možné se s Ním stýkat právě tak, jako s vtěleným člověkem, bude to posouzeno jako psychopatologie nebo ziskuchtivá lež!

Ale ve skutečnosti jsou Božští Učitelé daleko důstojnější Přátelé pro ty lidi, kteří žili a žijí v souhlase s Boží Vůlí! A Oni se stávají — pro Své důstojné žáky — právě tak skutečnými, jako vtělení lidí. A dokonce i mnohem skutečnějšími!

Přijela jsi sem už podruhé — a už ses setkala s možností přímo se kontaktovat s Bohem. Ale pro nás už je to úplně běžné...

* * *

Kolik já už mám Božských Učitelů-Pomocníků! Já se skutečně neztratím! A být «maličká» mě už i samotnou omrzelo!

Ve vlastních očích jsem až vyrostla!

Cítím se jako koníček před startem dostihů: netrpělivě a vzrušeně vyskakují — tak kdy už, kdy už mě pustí — a já vyrazím rychleji než vítr?!

... Aňa také našla velkého křemenáče.

Všichni teď svorně trhají kopřivy: aby je pak doma pojedli, a nasušili na zimu.

... Najednou Vladimír říká, že přišel Manuel a prosí nás, abychom se vydali k moři...

Verše Manuela a polibek Danish Lady

Po stezce jsme došli ke břehu.

Jak je to skvělé — svobodně se tady rozlévat duchovními srdci nad mořským prostorem!

Udělal jsem si přestávku a něco jsme zakousli, při cestě jsme poslouchali ptáky a učili se rozeznávat jejich hlasy. Zvláště udivoval svoji písni bukač: zvuky byly podobné houkání odjíždějícího parníku. Pokud je neznáš, nikdy bys nehádal, že tyhle zvuky vydává pták.

... Tady jsem se měla naučit zřetelně rozlišovat dvě «bubliny vnímání».

— Pociťujeme svoje veliké «svrchněbublinstvo», — začal vysvětlovat Vladimír. — Poté — svoje veliké «spodněbublinstvo»...

Potom rozpoznáváme hranici mezi nimi. Ta plocha prochází o něco níže pod našimi višuddhami, přičemž je nakloněná: její přední část je níže, zadní výše.

Moje «bubliny» už byly průzračné a já jsem je dobře vnímala. Proto jsem se přeorientovala na vnímání prostoru nad mořem a na Manuela.

Velice se mi ty prostory líbily! Obracela jsem se k moři hned obličejem, hned zády, kochala se pociťováním Svobody... — a Radostí a Něžností Manuela! Čím více jsem tak meditovala, tím silněji jsem Ho pociťovala!

... Postupně se všichni začali ukládat na trávu, sladovat se s krásou a harmonií na tomto pracovním prostranství Manuela...

Viděla jsem modrou oblohu, zelenou korunu břízy seshora, slyšela jsem, jak vítr šelestí v trávě. Ukolébaná tím vším jsem najednou začala «přemýšlet ve verších». Jak to? Nikdy se mi nic takového nestalo! Zaposlouchala jsem se — ticho. Znovu jsem se uvolnila a rozplynula v něže Manuela. A vtom — opět verše:

V Oceánu Věčné Lásky

Slyším Hlas, co volá mě.

«Miluji tě, — mi On říká. —

Přijď — a vlévej se do Mě!».

S radostí jsem čekala na pokračování, ale... přestalo se to dařit... Zkoušela jsem zvýšit úsilí, i uvolnit se, i «odpojit se» — ale se stejným výsledkem... Už jsem se chtěla rozesmutnit — ale... ani to se mi nedařilo!... Něžnost a Radost Manuela mě celou naplnily, byl to takový pocit, jako by se «přelévaly přes okraj».... Z radosti a něžnosti, které mě přepřelávaly, jsem velice chtěla nazvat Manuela zdobnějším mazlivým jménem. Ale protože jsem nevěděla, jak by bylo možné krásně upravit právě Jeho jméno, vzpomněla jsem si, že Ho v posledním vtělení jmenovali Alexandr, ... Sášenka! Začalo mi být úžasně veselo, ale nevěděla jsem, nakolik je to přijatelné a jestli by se to Manuelovi líbilo? A proto jsem si takové oslovení zakázala, a jenom jsem se usmívala «od ucha k uchu».

Zamířili jsme nazpátek k lokálce, a naše cesta znovu procházela přes *místo síly* Danish Lady. Všichni jsme se zastavili na křižovatce cest, a splývali s Láskou Svatého Ducha.

Ona byla ráda, že nás tu znovu vidí.

A v té chvíli Vladimír říká:

— Ona tě líbí...

— Velice něžně! — dodala Larisa.

Snažila jsem se Jí odpovědět tím samým.

Je třeba se přeměňovat v Lásku!

Když jsme seděli na peróně a čekali na vláček, Vladimír se najednou ke mně obrátil z druhého konce lavice a žertem povídá:

— Tebe ještě čeká tak mnoho nového poznat... Že ti až závidím!

Všichni se zasmáli.

Později v této myšlence pokračoval:

— Souhrn všech, usilujících o Dokonalost, můžeme znázornit ve formě obrazu pyramidy, rozdělené na patra.

Zabývat se duchovní prací může velice mnoho lidí. Ale dostat se v současné době až na vrchol — toho jsou schopni jenom jednotlivci z miliónů.

Někdo je schopný se jenom naučit žít v čakře anáhatě, dívat se na svět duchovním srdcem. Ale i tohle je už velice mnoho ve srovnání s původní úrovní. Přičemž zdaleka ne všem, kteří dosáhli tohoto stupně, se chce pokračovat dále: «pozemské» je odvádí.

Ale někomu se podaří naučit se také pociťovat a vidět bioenergetické kokony stromů, — potom — Formy Vědomí Svatých Duchů, stýkat se s Nimi...

Ještě je možné obdržet křest Svatým Duchem: při tom pociťujeme Boha ve svém těle, v čakře anáhatě. Samádhí! První Blaženost od tak živého pociťování Boha! A potom se tento stav stává běžným, obvyklým...

Ale jestliže pokračujeme dále — dochází postupně k rozvoji přímých vzájemných vztahů s Bohem! Stává se možným Ho vidět rozvinutým vědomím, svobodně s Ním diskutovat, objímat Ho, splývat s Ním, učit se přímo u Něho!

Ale pro to je také třeba se osvobodit od strachu, naháněného různými sektami. Především mám na mysli utvrzování v tom, že je pro člověka nemožné přímo se stýkat s Bohem, a dokonce Ho vůbec i milovat, a o «hříšnosti» takových «pokušení»...

Naopak! Musíme se právě stát naplno otevřenými pro vnímání Boha, pro výlevy své lásky k Němu — a pro přijetí Jeho Lásky jako odpovědi!

Ale pro to, pochopitelně, musíme chápat, co to Bůh je, že On není létající človíček a není ani strašidlo, trestající lidi. Ale On je Láska!

Abychom poznali Boha — musíme jít k Němu směle, a postupně se přeměňovat také v Lásku! A potom se nepolekat, když se setkáme s Jeho Láskou!

Existuje i sektářský názor, že láska k Bohu je «mámení», tj. «podlehnutí úkladům ďábla»... Prý nás ďábel provokuje k lásce k Bohu... Ale k čemu by mu to bylo?... Absurdita!

Měli bychom se vynasnažit zbavit lidi, zvláště děti, podobných sektářských špinavostí, této a jí podobných zhoubných lží.

V současné době úmysl Boha spočívá v tom, aby — naším prostřednictvím — dal lidem pravdivé znalosti o Bohu, o Cestě k Němu, o smyslu našich životů!

Zvlášť důležité je to ve vztahu k mládeži: k těm, kteří ještě nezničili svoje intelektuální schopnosti opilstvím a pojídáním mrtvol zvířat. Ale musíme to dělat velmi opatrně: vždyť žrecové takových sekt «jsou živi» ze svých oveček — a proto se stává, že si vedou velice agresivně.

... Vladimír se odmlčel, zřejmě si na něco vzpomínal.

— Ted', pokračoval, — jsem si vzpomněl na jednu epizodu... Kdysi, před spoustou let, mě na ulici zastavili televizní pracovníci, kteří dělali interview s kolemjdoucími. Jejich otázka byla taková: «Jak jste oslavil včerejší svátek?». (A byl to jakýsi důležitý den v pravoslaví). Odpověděl jsem, že nejsem sektář! A setkal jsem se s jejich naprostým nepochopením: jak to? Vždyť je to «vžité»!

Vždyť až příliš mnoho lidí v Rusku pod pojmem «oslavovat» chápe opíjení... Opíjení přijalo v naší zemi «náboženskou podobu»...

Ale cožpak si takovouhle «nábožnost» u nás Bůh přeje vidět?! Cožpak takováhle «oslavování» kalendářních dat — třeba jen v té nejmenší míře mohou svědčit o naší spravedlivosti před Ním?

Nebo je opíjení jedna z nejdůležitějších «náboženských» tradic, masově programující její přívržence do pekla?

Ale vždyť by bylo možné vykonávat Boží Učení...

* * *

Příští den jsem už musela odjet, ale ráno jsem měla volné.

Aňa mi navrhla setkání s Božským Apoštolem Ježíše Krista — Ondřejem, Který měl v tomto městě nejméně *dvě pracovní prostranství*.

S radostí jsem souhlasila.

Apoštol Ondřej: «Staň se Bezbřehou Láskou!»

Ticho, něžná vodní hladina, jasná obloha... Pociťuji Ondřeje, Jeho Hluboké Ticho...

Zvlášť ostře si najednou uvědomuji, a obracím se přitom v myšlenkách ke všem lidem na Zemi, že tohle, podívejte! jsou Oni — Veliké Božské Duše! Nikdo z Velikých — nezmizel! Oni všichni jsou Živí! — jsou tady, a teď!

Přepřelovalo mě štěstí a vděčnost Bohu za to, že teď *o tom vím*, že tu teď stojím na břehu řeky, a stýkám se s úplně skutečným Ježíšovým Apoštolem — Ondřejem!

... Začalo se mi trochu hůře dýchat a pocítila jsem neobvyklý stav v těle. Vidím... obraz muže, ponořeného do hlubokého klidu... Jeho tvář lemují světlé vousy, a oči mají nebesky modrou barvu! Jsou tak překrásné, tak bezbřehé, zářivé!... Pociťuji, že se už sama dívám Jeho Očima...

Přichází Aňa:

— Ondřej je teď sjednocen s tvým tělem. Chce, abys Ho pocítila.

S tichou radostí jsem jí oznámila, že se to právě děje...

Pokouším se zesílit Splynutí... Vidím sebe být Jím, jdoucím alejí mezi stromy.

Je pohroužen do *hlubin*, do Božského Světla. I Sám je ze Světla. Ne slovy, ale pocíty rozumím, co mi říká: «Ponoř se do tohoto Světla pokaždé, když tě začne ovládat marnost myšlenek!»

Ondřej ukazuje, jak to můžu udělat:

Pociťuji jakoby velký zvon, uvnitř kterého se nacházím, a hlavou se zevnitř opírám o jeho vrcholek. Když tento zvon zaplním sebou, musím se poté propadnout dolů, do *hlubiny*... Hned v té chvíli se potok myšlenek zastavuje, a začíná mě halit hluboký klid od nohou až k hlavě...

Uvnitř jsou pokojné a bezbřehé — nebesky modré Oči Ondřeje... Splynutí s Jeho nekonečným Duchovním Srdcem...

Znovu začínám slyšet veršované řádky. Ale to ráno se mi povedlo zapomenout notes, a Aňa si v tu chvíli sama něco zapisovala do svého vlastního zápisníku. Rozhoduji se, že se verše pokusím naučit, ale za okamžik je mi jasné, že se mi to nepodaří. A čtyřverší je velice krásné. Aňa ke mně zvedá oči. Přichází a podává mi zápisník:

— Mám takový pocit, že ho velice potřebuješ.

Kývla jsem a oznámila jí, že si potřebuji zapsat verše. Obě jsme se zasmály. Aňa byla nadšená:

— Něco takového se mi ještě nestalo!

Jak se později ukázalo, Ondřej diktoval nám oběma současně. Tohle je to, co jsem uslyšela já:

Láska ke všem je bezbřehá!

Hlubiny — pokojné! A radostný je let!

Ondřeje Prvozvaného — Apoštola Vytouženého

Národ podvedený, utrápený — k sobě zve.

Odnesou ho Ruce něžné —

Do Lásky Krále Nebeského

Od iluzorních snů...

Ale další jsem už, bohužel, neuslyšela. Chtěla jsem pak vrátit Aně zápisník, ale Aňa řekla, že Ondřej prosí, abych si ho zatím nechala u sebe. A já jsem tedy pochopila, že si musím zapsat meditaci a prožité pocity.

Později mi Aňa přečetla slova, která uslyšela od Ondřeje, a která byla směřována ke mně:

Slova jsou těsná: do nich se nevejde Moje Láska!

Láska — ta je bezbřehá a něžná!

A Já ti Ji dávám! Já jsem tady, s tebou!

Budu s tebou věčně!

Neboj se, že kolem — jen zloba panuje

**a
posměšky!**

Já tak jdu — už věky

Tmou — mezi dušemi lidskými zvrhlými

Mužskými i ženskými...

Ale ti, kdo Mě dokážou uslyšet a porozumět —

Budou se Mnou!

Ty dokážeš učit lidi Lásce!

Pojďme! Já — budu vedle tebe!

Návštěva 3

«My, Avatáři, tvoříme dějiny Země
Svémi životy. Pochop, že se to
může vztahovat i na tebe!».

David Copperfield

(z besedy)

Téte á téte s Mistrem

Moje třetí návštěva se konala v srpnu téhož roku. Prožila jsem celý měsíc ve společnosti lidí mně drahých, stále hlouběji se nořila do Boha, stále blíže — k úplnosti poznání «rubu světa hmoty».

Tak se stalo, že jsem první dva týdny musela prožít jenom s Vladimírem, ostatní museli nutně odjet. A jestliže zpočátku takováto perspektiva u mě vyvolávala určité napětí (vždyť se přece každý den nepoštestí žít s duchovním Mistrem), už za pár dní jsem se dokázala dokonale uvolnit. Život v lásce, harmonii, vzájemné péči jednoho o druhého — to je to, čemu Vladimír učil a učí dále každého, koho Bůh přivádí k němu do jeho opatrování.

Kterýkoliv náš prožitý den v sobě neobsahoval nic přebytného, práce byla harmonicky spojena s odpočinkem. Naši Učitelé byli s námi každý den nejen na *místech síly* v době meditací, ale také přicházeli k nám domů — jednou se jen mlčky usmívali a obdarovávali nás něžností, podruhé pomáhali radami.

S každým krokem, když jsem si denně osvojovala jednu nebo několik nových meditací, jsem stále silněji začínala pociťovat nejen hloubku a radost Splynutí s Božskými Učiteli, ale i tíhu odpovědnosti... Bezstarostnost je dovolena dítěti, ale ne dospělému! A — už opravdu ne duchovnímu vojínovi, který se od nynějška a navždy musí stát bezchybným!

Je naivní předpokládat, že se u tebe objeví jen stejně smýšlející lidé a nebudeš mít nepřátele, když se pokoušíš vstěpovat do myslí lidí nový světový názor, a jdeš proti ustálenému systému chápání koncepce náboženského života! To velice živě ilustrují Vladimírovy knihy ‘Духовное Сердце — Религия Единства’ (*Duchovní Srdce — Náboženství Jednoty*), a také ‘Классика духовной философии и современность’ (*Klasika duchovní filozofie a současnost*). Nemohla jsem si dovolit být neopatrná v jakémkoliv ohledu! Od nynějška jsem se musela učit být nedosažitelná pro lidi guny tamas, ale přitom zůstat dostupná pro hledající...

Božští Učitelé mi stále intenzivněji a živěji umožňovali pochopit významnost té role, která mi byla určena v tomto vtělení, v těch rozsáhlých změnách v Evoluci Země, kterým můžu napomáhat, pokud půjdu správnou Cestou.

Vtělení Guru Nanak-2 se ukázalo být nejen čímsi zajímavým, poutavým a libivým, ale velice vážným a důležitým stupněm v mém rozvoji. A o mém současném vtělení mi Adler řekl, že bude mým posledním.

A o tom všem teď budu vyprávět podrobněji.

Obraz Guru Nanaka-2

Prvních několik dní jsme věnovali městským *místům síly*. Přibližně hodinu cesty od Vladimírova domu se nacházelo *pracovní prostranství* Iгла. K Němu na návštěvu jsme se také vydali.

Zatímco jsme šli teplým klidným ránem, dotkl se Vladimír tématu růstu vědomí a adekvátnosti sebepocit'ování:

— Já jsem tam, kde sám sebe pocit'uji, — vysvětloval. Maličké individuální vědomí, které žije zatím jenom v těle nebo kolem něho, je ještě malé na to, aby s ním bylo možné udělat něco seriózního pro poznání Boha. Vědomí se musí stát ohromným prostřednictvím jeho rozvoje duchovním srdcem! Proto má mysl, aby se každý, kdo směřuje k Dokonalosti, učil rozšiřovat duchovním srdcem v tom jemném eonu, ve kterém se nachází.

Přemíst'ování do hloubky mnohorozměrnosti — z eonu do eonu — se uskutečňuje s pomocí rukou vědomí, vycházejících z rozvinutého duchovního srdce. Právě ruce lásky — přičemž převážně dlaněmi nahoru — umožňují rozšiřovat sebepocit'ování při přemíst'ování v prostoru a objímat ho sebou.

... Když jsem poslouchala Vladimíra, moje pocity nabývaly stále více a více živý odstín radosti na pomezí jásotu! Já jsem konečně! — unikla! Já jsem na svobodě! — i když jen na dobu meditací! A můžu se teď — alespoň na čas — zasvětit jen Bohu, Bohu a Bohu!

Vladimír byl jako vždy bdělý, ale přitom projevoval naprostý klid a uvolněnost:

—Nesmíme ztrácet orientaci v materiální úrovni, abychom se přinejmenším, například, nesrazili s druhým chodcem nebo s autem! Musíme být adekvátní ve světě hmoty, ale přitom na 90% nebo více — být vědomím v eonech potřebných v daný moment.

... Je zajímavé sledovat ve filmech o Satja Sái: jak On vtéká, když je to nutné, z vesmírných prostranství Části Sebe do Svého těla a začíná se dívat na svět hmoty. A potom — vytéká nazpátek a stává se znovu Vesmírným.

Bylo skvělé začít — pod Vladimírovým vedením — osvojovat si toto protékání! Právě se dívám očima na kmen břízy, soustředěně prohlížím strukturu její kůry. Potom — odcházím ze světa hmoty — a stávám se ohromnou, vesmírnou! Přitom je zajímavé sledovat cestu protékání sebe-vědomí skrz tělo: jakými strukturami prochází? Pokud začínáme ze strany světa hmoty, pak postupuji přes oči, čakru ádžňu, poté dolů do anáhaty — a dozadu. A tam jsou moje ohromné ruce vědomí, s jejich pomocí se rozpínám v prostoru! Potom — nazpět ke světu hmoty. A tak dále mnohokrát.

—Mimochodem, — zeptal se Vladimír, — jakou barvu má ten prostor, do kterého teď odcházíme za naše těla?

— V současné chvíli — bílou, bílé Živé Světlo!

Vladimír souhlasně přikývl:

— My přece můžeme takovým způsobem vcházet do různých eonů: «předzrcadlí», »zazrcadlí». K tomu mohou predisponovat ta či ona *místa síly*. Nebo si také my sami vybíráme ten či onen eon, jestliže jsme s ním už dobře obeznámeni. Ještě existuje jedna varianta — ve výběru eonu nás vedou naši Božští Učitelé.

Zatímco jsem přemýšlela o tom, co jsem slyšela, Vladimír náhle zpomalil krok.

— To je zajímavé, — říká, a se zájmem cosi pozoruje, — naši Učitelé ukazují tvoje minulé vtělení: obraz Guru Nanaka-2, podívej, tady stojíš... Můžeš se sama seznámit se svou minulostí: klášter v horách, mužské tělo v oranžovém oblečení...

Srdce se mi rozbušilo: můžu uvidět svoje minulé vtělení — no tedy! Vladimírův popis mi pomohl ten obraz přijmout smysly. Oranžové oblečení, podobné tomu, co ve filmech nosí

současní tibetští buddhističtí mniši. Zajímavé, a hlava je také vyholená, jako u nich? Ale hlavu a obličej se mi nepodařilo rozeznat, a ani jsem si nedokázala představit, jaká by byla moje reakce, kdybych zřetelně uviděla obličej, který jsem měla celý svůj minulý život...

Ale Vladimír navrhl se tím už víc nezdržovat. A vydali jsme se dále.

«Třetí patro»

Za patnáct minut jsme došli na silnici ubíhající do dálky. Bylo časně ráno volného dne. Zatím se neobjevovali lidé ani auta. Beze spěchu jsme pokračovali k cíli.

Na jednom úseku silnice, kde bylo příslušné *místo síly*, mě Vladimír seznámil s novou důležitou meditací: seznámení s vchodem do prvotního eonu Svatého Ducha, přičemž nahoře, vysoko nad povrchem Země. Tam bylo světlo, bylo možné vnímat podivuhodnou jemnou a zářící Božskou Čistotu, která se skládala, jak bylo cítit, z Živé Blaženosti...

— To je jakési «třetí patro», po jehož podlaze můžeme chodit, — vyprávěl Vladimír. — Co je to za podlahu? Je to takovýmto způsobem vnímaná hranice s eonem o trochu hmotnějším. Svoje materiální těla necháváme na zemi, a sami — chodíme po tom «podlaží» nahoře. Je nutné, aby tam u těla vědomí — byly hlava a ruce... Sami jdeme ve «třetím patře» — a odtud se díváme na svoje těla, jdoucí dole.

Ale tohle je «třetí patro». A mezi ním a materiální úrovní je «druhé patro». To je eon ráje. On je o trochu hmotnější, nežli «třetí patro».

Ale ještě máme i taková *místa síly* na vysokých kopcích, kde můžeme být na obou «patrech» — společně s našimi materiálními těly. Z tohoto hlediska jsou nejzajímavější *pracovní prostranství* Ngoma.

Když se nacházíme na tomto nebo druhém «patře», můžeme například studovat strukturu jeho podlahy: z čeho se skládá? Může být podobná dunám ze zlatavého písku nebo oblakům.

Podle mě jsou to oblaka, — odpovídám. Jsou měkká, nadýchaná, něžná, jako pěna do koupele, já se v nich koupu. A svrchu na mě prší zlatý jiskřící teplý deštěk — místo sprchy. A přitom jsou všichni — živí, skládají se z emocí Nečistší Božské Lásky, nadšení a požitku ze setkání!

— No tak tedy, teď — zabydluj «třetí patro», pokračoval Vladimír. — Jak vysvětloval Juan Matus Kastanedovi, pro to, abychom mohli dlouho pobývat v nějakém eonu, musíme v něm být v činnosti. Můžeme tam například vyletět — a plavat s pomocí ohromných rukou vědomí. Nebo — dělat psychofyzická cvičení. Nebo — kontaktovat se a rozmlouvat tam s Bohem.

Přinejmenším se k Němu obracet se slovy, naplněnými emocemi: «Já Tě miluji!»... Nebo — je taková meditace: já jsem čisté vědomí, které se velice lehce rozplývá v Bohu... Můžeme si zatrénovat: já se rozplývám v té Živé Blaženosti Svatého Ducha..., potom se znovu shromažďuji jako lehoulinký obláček... Opakujeme to mnohokrát...

... Tak jsme šli, zaplaveni světlem materiálního Slunce, i Světlem Božím... Svět hmoty pro mě postupně ztrácel právo nazývat se jedinou realitou, a Božský Svět stále více doširoka otevíral svoje Brány a vstřebával mě do Sebe...

Čtyři segmenty

Brzy jsme se přiblížili k dalšímu místu síly, kde Vladimír navrhl, abych si začala osvojovat principiálně novou etapu rozvoje.

— Předtím jsme pracovali na očisťování a zdokonalování svých čakr a dantianů, a také základních meridiánů. Ale naše organizmy mají ještě jedno strukturální rozdělení, o kterém jen velice málokdo ví. Jsou to vertikálně rozpoložené segmenty.

Jak tělo, tak i bioenergetický kokon každého z nás, jsou rozděleny na čtyři vertikální segmenty: dva pravé (přední a zadní) a, analogicky, dva levé. Mezi nimi existují přepážky. Je třeba prohlédnout a očistit od všech temných vměstků každý z těchto segmentů, a také přepážky mezi nimi. Předtím jsme se tímto tématem nezabývali. A žili jsme v iluzi, že jsme propracovali všechny hlavní struktury svých organizmů. Ale ukazuje se, že je to jenom jedna čtvrtina našich možností...

Vladimír udělal pauzu, abych stačila pochopit všechno, co bylo řečeno...

— Tedy, ukazuje se, že jsme působili pouze «v rámci kompetence» svých pravých (pokud jsme praváci) zadních segmentů!

Znovu udělal pauzu.

— Ale jestliže si osvojíme všechno, co ti je už známo, ne z jednoho, ale ze čtyř segmentů, pak se naše možnosti zvyšují čtyřikrát!

A navíc, některé naše tělesné indispozice mohou být odstraněny pouze za podmínek propracování všech čtyř segmentů.

Každý segment rozšiřuje svůj vliv nejen uvnitř sama sebe, ale na celé tělo, to znamená, konkrétně, na území ostatních segmentů. Ale z prostoru uvnitř jednoho segmentu není vidět to, co se nachází a probíhá uvnitř druhých segmentů.

Skutečností je to, že v některých případech je za bioenergetickou patologii uvnitř některého segmentu «odpovědný» úplně jiný segment. A léčení je třeba začínat právě z něho, a ne z toho segmentu, kde patologii pozorujeme.

A proto je možné se zbavit některých problémů se zdravím jenom v důsledku prohlídky a očistění všech segmentů, a také přepážek mezi nimi.

... Pomalu mi to docházelo: «Copak to znamená? Že všechno, co jsem dosud dělala, teď musím zopakovat ještě třikrát?! A všechny další meditace — musejí být také «ve čtyřech variantách?!»

Když Vladimír spatřil výraz mého obličej, rozesmál se.

— Je výborné, že těch segmentů není třeba sto, ale jen čtyři! — uzavřela jsem.

Ale on nevzrušeně pokračoval:

— Ted', na tomto *pracovním prostranství* Adlera, je hlavním úkolem — uvidět uvnitř svého těla a kokonu ty segmenty, a naučit se je prohlížet a očisťovat. Prohlídku začínáme konkrétně zezadu: tak je snadněji *uvidíme*. Nezapomínáme na hlavu a nohy.

Vyšla jsem z anáhaty dozadu a začala prohlížet svůj kokon. A skutečně: to jsou ony — ty segmenty a přepážky. Ačkoliv, pokud by mi to Vladimír nevysvětlil, sotva bych je někdy dokázala najít... a vůbec pochopit, o co se jedná.

Ale to ještě nebylo všechno. Poslouchala jsem pokračování jeho vysvětlování:

— Každá přepážka vypadá jakoby složená ze dvou polovin. A můžeme je roztáhnout. Ve výsledku se natáhnou souhlasně s kružnicí, pokud se podíváme svrchu v řezu. Vytvoří se tak jakýsi «nový střední meridián» — podle středu mezi všemi roztaženými přepážkami.

... Úkol, jak se dalo usoudit z vysvětlování, to byl nelehký. Ale ukázalo se, že nejdůležitější je intelektuálně správně pochopit popis segmentů a principy práce s nimi. Jakmile jsem to pochopila, začalo se mi najednou všechno dařit. I když v některých místech jsem musela vyvinout zvýšenou námahu, abych dosáhla potřebné čistoty: jako bych musela zvedat těžká zrezivělá vrata.

Vladimír mi napovídal, kde mám temná místa, pokud jsem je sama nedokázala hned zpozorovat.

Za nějakou chvíli jsem začala být unavená, hlava mi ztěžkla a začala bolet. Ale začatou práci jsem chtěla zakončit co nejdříve — a proto jsem si vymýšlela stále nové způsoby odstraňování

právě zjištěných zatemnění. Z těchto způsobů jsem upřednostnila působení obrazem ohně: pracovalo se mi s ním nejlépe ze všeho.

Vladimír zjevně sledoval moje myšlenky:

— Můžeme využít obraz ohně — konkrétně z meditace «Vulkán»...

Pečlivě jsem čistila všechno, čeho jsem si dokázala všimnout, když vtom Vladimír klidně oznámil:

— Podívej — Igl s velice soustředěným zájmem pozoruje to, co děláš... Přišel, aby nás pozval k Sobě — na Jeho *pracovní prostranství*.

Přišlo mi to najednou velice k smíchu, když jsem si představila, jak může vypadat soustředěný Obličej Igla — jednoho z největších Svatých Duchů, pozorujícího moji činnost. Dokonce z toho zmizela i moje únava.

... Když jsme šli, upozorňoval mě Vladimír na to, že teď takové meditace, jako «Skok do propasti» a «Vulkán», je možné dělat ze strany každého ze segmentů.

Setřela jsem si vyražený pot s čela. Tolik složitostí!...

Ale zato — jak zajímavé!

«Trepanace lebky»

Za patnáct minut jsme přišli k *místu síly* Igla.

Zastavili jsme se, a Vladimír oznámil, že se gigantický Obličej Igla nachází přímo před námi — a my do Něho můžeme přímo vejít těly.

Vladimír popsal rozlišovací zvláštnosti Iglova zevnějšku: vlasy vyčesané do účesu Čerokýz (čiro), s vetknutými péry — vždyť Igl je Božským Představitelem indiánské duchovní kultury.

— Igl navrhuje, abychom tu s Ním splynuli, počínaje Jeho obličejem, a konkrétně pocítili Jeho Ruce — jako svoje vlastní, — říká mi Vladimír. — Potom mi ukládá, abych se s Ním slila — ze strany všech segmentů.

Ale já jsem se tak zabrala do prohlížení Velikého Indiánského Božského Náčelníka, že jsem dokonce hned nepochopila to, co Vladimír říkal. Musila jsem se znovu zeptat:

— Současně zprava i zleva?

— Když to půjde. Nebo ze začátku vejít zprava, potom — zleva, potom — to samé s předními segmenty, potom — uvnitř «nového středního meridiánu».

Když budeš působit z předních segmentů — je třeba být tváří v tvář vzhledem ke svému tělu. Toho je možné dosáhnout jenom při úplném vyloučení «vrchněbublinosti». Sléváš se s Iglem — a díváš se Jeho Pohledem na vlastní tělo zepředu. Trénuješ takovým způsobem pohled Boha na materiální svět, představovaný v daném konkrétním případě — tvým vlastním tělem.

Můžeš soustředit pozornost na svoje oči — z hlediska zdokonalování jejich dalšího fungování. Ačkoliv pro oči existuje jiné cvičení, mnohem radikálnější. O něm ti povím potom... Ne, Igl říká: je třeba přímo teď!

Byla jsem úplně ve vytržení! Na jedné straně z toho «přímo teď». A na druhé, — z takového neobvyklého dialogu.

— Výborně, — souhlasil Vladimír. — Pak se tedy stáváš Mahádublem zprava zezadu vzhledem ke svému tělu. Jsi teď mnohem vyšší nežli tělo. A — děláš mu «trepanaci lebky»: sundáváš jeho bioenergetickou «stříšku» seshora. To ti umožní, abys rukama Mahádublu snadno sáhla do hlavy a vybrala z ní všechny temné energetické vměstky. Očišťuj především

oblast zrakových nervů, očníce a zraková centra mozku. Na začátku to děláme v pravém zadním segmentu, potom to všechno můžeme zopakovat v ostatních.

No co, snadné!

Začala jsem pilně pracovat. Jediným nepříjemným následkem byla zesilující se bolest hlavy. Pociťovala jsem hlavu jako přebytečnou část vlastního těla, moc se mi chtělo sundat ji s krku a odložit někam na poličku — ať už si odpočine! Ale... musela jsem se smířit s její existencí na místě, které jí určil Bůh...

— No podívej, — ohlásil po nějaké době Vladimír, — Igl ti tleská!

Co je ještě třeba ke štěstí, když už ti tleská Bůh?! Rozplynula jsem se v úsměvu!

Ale tu hlavu se mi chtělo, přece jen, odložit někam zvlášť...

— Únava ve spojení s takovými jakoby «prasklinami» v hlavě je po podobné práci zcela přirozená, — odpověděl na moje nářky Vladimír. Nejlepší způsob, jak se úplně tohoto stavu zbavit, je něco pojmít a prospat se.

Ještě je třeba mít na paměti, že při takové únavě mohou vznikat bioenergetická zatemnění v hlavě. Ale jakékoliv pokusy zbavit se jich meditačními technikami vedou jenom k ještě většímu zhoršování celkového stavu. Proto opakují, že jediným správným způsobem odstranění takové únavy je spánek, před kterým je třeba se posílit jídlem.

... Poněvadž jsme úkol naplánovaný na dnešní den splnili, poděkovali jsme Iglovi a vypravili se domů. Cestou se Vladimír znovu dotkl tématu přímého vnímání Boha:

— Když v podobných situacích dlouho pobýváme o samotě s Bohem, stává se pro nás odkrytou, dokonce jakoby dokořán otevřenou Realitou, a je snadné do Něho vstupovat a splývat s Ním. Když jsme byli na posledním místě a slévali se s Iglem — řekni: kdo byl pro tebe skutečnější: Vladimír nebo Igl?

— Igl... — odpověděla jsem, a vzpomněla si, jak jsem se hned nedokázala «vrátit na zem» z té meditace Splynutí.

— Chlapík! — zaradoval se nade mnou Vladimír. — Bůh se stal skutečnějším, nežli materiální předměty, než materiální tělo Vladimíra. Tohle je tvůj veliký úspěch!

Je výborné úplně znát Cestu!

— Můžeme tisíckrát zkrátit svoji cestu, pokud ji známe úplně, — pokračoval Vladimír ve své myšlence. — Jak vedli mě?... Co musíme udělat pro to, abychom mohli někomu ukázat něco dokonale podivného, nepochopitelného, ještě nikomu nevyprávěného, například — segmenty? Jak to může Bůh vysvětlit vtělenému člověku, pokud neexistuje to materiální tělo, prostřednictvím kterého by bylo možné o tom snadno mluvit? Nebo jak vysvětlit, že má smysl trénovat se v pobytu pod svým tělem? Vždyť lidé, se ve své duchovně nevědomé většině bojí toho, co je dole: je tam prý v zemi peklo, a Bůh je nahoře...

A co všechno jen museli naši Učitelé vymyslet pro to, aby přiblížili všechny takové věci mému pochopení?!

Vzpomínáš si na místo anáhaty u Bábadžího, kde On stojí jako Mahádubl vedle smrku? Jak jsem se dozvěděl o tom místě? Jednou jsem ve vlaku projížděl kolem, několik kilometrů od toho místa. A Bábadží mi ukázal Rukou Mahádublu, podívej, měl bys příště přijít sem! Já jsem si to zapamatoval, šel jsem tam — a našel to místo!

Vždyť jak jinak by bylo možné rázem zvětšit duchovní srdce na stovky metrů, jestliže se předtím... zatím jenom naučilo vysunovat se z těla?! — zadumaně říkal Vladimír, zahloubaný do vzpomínek. — Právě tak, s pomocí poznatků o *místech síly*, mně byly ukázány principiální směry rozvíjení sama sebe, které jsme my potom dále rozvíjeli. A podívej — kam jsme my všichni, ve výsledku, došli!

A znalosti o *místech síly* se nám podařilo načerpat z prací Carlose Castanedy — ze slov Juana Matuse. Podívejme, jaký veliký čin vykonal Castaneda tím, že zapsal a zveřejnil tyto znalosti!

I když málokdo začal úspěšně pracovat díky Castanedovým knihám... Mnozí se jenom stali narkomany...

Castaneda předal jak veliké pokušení, tak i příležitost k uskutečnění největších duchovních úspěchů. Bez těchto poznatků by se nic velkého nepodařilo ani mně, ani úměrně k tomu, vám všem.

Takhle složité je pro Boha dávat vtěleným lidem zasvěcení do nejvyššího vědění! A jak je skvělé, že teď spolu jdeme a pracujeme, a pracujeme!... Když se dívám z pozice Boha na tuto situaci... — vznikají ve mně emoce hlubokého a pokojného nadšení!...

... Mlčky jsem naslouchala, naplněná tím samým nadšením, a vstřebávala, jak houba, všechno, co říkal můj Mistr. Ta rychlost, se kterou mně předávali nové poznatky a dovednosti duchovního rozvoje, zatím předstihovala moji schopnost si správně uvědomit celý jejich soubor zároveň — tak jako i uvědomit si svou vlastní roli v tom, co se děje. A i když jsem už přestala být «maličká», přesto výsledný rozměr vlastního duchovního růstu za všechna předchozí vtělení ještě zdaleka nesouhlasil s tím, jak jsem sama sebe v daný moment vnímala. Vladimír všechno tohle viděl, Bůh to věděl, a já — ... jsem zatím do toho všeho jenom opatrně nahlížela — a vrávorala... Ale dokonce i moje nesmělé domněnky, jak se následně ukázalo, byly ještě daleko od reality.

— Tohle je tvůj stav, dosažený v minulém vtělení,... — promluvil náhle znovu Vladimír, který pochopil a pokračoval v mých myšlenkách, — duchovní srdce je rozsáhlé, snadno se naplňuje Božským Světlem-Ohněm. Je to tvůj obvyklý stav v dospělém věku tvého minulého vtělení. Je to neobyčejně mnoho, pokud se podíváme od počátku Cesty, od stavu těch duší, které žijí jenom ve svých tělech a jako těla se také pocitují. Ale je ještě velice mnoho toho, co je možné udělat. Tento Oheň je přece Bráhmanický Projev. Ale — ještě ne Příbytek Tvůrce...

O umění stýkat se s Bohem

S Vladimírem jsme hodně diskutovali, hlavně doma. A jedna ze situací, které jsem si nejvíce oblíbila, bylo zapojení našich známých Svatých Duchů do našeho rozhovoru. Vladimír Je slyšel a viděl natolik dobře, jako vtělené lidi. Někdy se u nás dokonce pořádala celá «konzilia», když jsme se zabrali do medicínské tematiky a posuzovali způsoby léčení něčích nemocí.

Zeptala jsem se:

— Jak je možné dosáhnout takového umění a možností kontaktování s Bohem?

— To přichází se zkušeností, podle míry osvojení všech toho hodných esů mnohorozměrnosti, — odpověděl.

Já jsem jenom zadumaně vražtila čelo: «Ale kdy jen si všechno tohle osvojím já?!»

Když Vladimír viděl moji soustředěnost, pokračoval:

— Je třeba pokládat Bohu otázky — abychom pracovali společně s Ním. Pokud je nepokládáš — znamená to, že nemáš zájem. Musíme se učit společně s Bohem řešit vznikající problémy! Musíme mít společnou kreativitu! To je naše «učení na Boha»!

... Ano, Vladimír už, například, «sestavil koncepci» z poznatků, které obdržel od Boha. A neexistuje už skoro žádná země, kde by jeho knihy nečetli. A dorůstající generace bude vyrůstat na těchto knihách!

Ano, od Boha není třeba očekávat příkazy. Plnit příkazy — to je úděl psů, koní, strojů... Pro nás je mnohem správnější — zachytávat myšlenky a záměry Svatých Duchů. «Uč se chytat každý šelest Mojí Mysli» — tak kdysi učil Bůh Vladimíra.

Můžeme se ptát na rady, přinášet své vlastní návrhy. Bůh může dávat souhlas, opravovat, napovídat, jak bude nejlepší postupovat: tak nebo jinak. Anebo, pokud budu trvat na svém, — pak to On dovolí udělat po mém: abych se sama přesvědčila, že jsem nebyla v právu. Ano, právě tak se, konkrétně, — získává vlastní životní zkušenost.

Měli bychom se nakonec naučit myslet jako Bůh.

... Jednou, když jsme se vrátili unavení domů a chystali se k odpočinku, Vladimír náhle řekl, že mě nechá samotnou v místnosti, protože mi Krišna chce něco říci o samotě. Skoro smutně jsem provázela Vladimíra pohledem: «Ale jak já dokážu uslyšet instrukce milovaného Krišny... bez Vladimíra?! Vždyť já to skoro neumím! A vždyť chci slyšet nutně všechno!».

Ale když jsem se zamyslela, rychle jsem se uklidnila: vždyť kdo jiný, nežli On, by měl vědět, co a kdy je vhodné říkat?

Posadila jsem se pohodlněji, maximálně jsem se uvolnila v rozšířené anáhatě, zakázala si jakékoliv «závany» vlastních myšlenek. Ale... nic se nedělo, kromě toho, že jsem velice intenzivně pociťovala Krišnu: Jeho přítomnost v mojí anáhatě.

Ale za nějakou chvíli jsem najednou pochopila, že právě teď, v dané etapě mého rozvoje, nemůžu slyšet Něčí hlas, ale že se teď Bůh pokouší se mnou mluvit prostřednictvím mých myšlenek. A ještě — že umění Mu rozumět je závislé na umění přebývat v pevném Splynutí s Ním, a že musím v tuto dobu «umožnit myslet» — jenom Jemu.

Až pak se mi to začalo dařit.

Pokládala jsem otázky. Někdy se k Jeho odpovědím připlély i moje vlastní myšlenky, vyhledávala jsem je a odháněla. Chápala jsem, že teď, když se teprve začínám učit tak komunikovat, jsou moje chyby zcela přiměřené.

Na závěr jsem si zapsala následující:

«Tvůj další růst vědomí se musí uskutečňovat prostřednictvím lásky. Ale Lásky — na Mojí Božské úrovni! Bud' — jako Já! A miluj — jako Já!

Hledej příležitosti darovat svoji lásku!

Rozdíl mezi námi je teď v tom, že Já zatím miluji tebe více, nežli ty Mě!

Usiluj vždycky ke Mně! Bud' mým Sluncem — ve světě hmoty, mezi lidmi!

Poznávej: jak Já miluji tebe, jak Já miluji ostatní...

Ať všechno jde svou cestou, nestrachuj se o nic! Já — budu pomáhat kráse ve tvém životě!

Spoléhej na Boha! Jednou se setkáme bez jakýchkoli "překážek"! Zed' mezi námi — zed' úrovní rozvoje vědomí — se rozpadne, a my půjdeme spolu "bílým světlem"! Realizuj!»

Byla jsem přeplněná štěstím a steskem zároveň!

Můj Bůh — On se mnou mluví — a já Ho slyším! Není-li to veliké štěstí?!

Ale stesk vycházel z toho, že jsem chtěla ještě víc! Chtěla jsem se úplně a «nezrušitelně» rozplynout v Něm! Rozplynout se — tak, aby se... dotyky, objetí, polibky ve světě hmoty staly jenom drobnostmi ve srovnání s novými pocity a prožitky... A celou svou bytostí jsem chápala, že je to — teď — možné! A že se to musí uskutečnit!

Když jsem se nacházela v takovém rozpoložení, najednou jsem Jim oznámila, že až se tam dostanu úplně, vrhnu se na Ně a — Každého zvlášť — budu líbat! Trochu jsem se smála vlastní myšlence, vyjádřené takovou představou. A hned v té chvíli jsem pociťovala, že se kolem mě začali také přátelsky smát. Bylo zřejmé, že to byli všichni Ti, Kterým jsem to slíbila.

Znovu jsem začala vzpomínat na celou cestu, kterou jsem prošla v tomto životě do současné chvíle: jak jsem zoufale hledala Lásku, a přitom dlouho nechápala, že po celý ten čas hledám Boha! A velice se mi chtělo věnovat Krišnovi verše — protože mě emoce lásky naplňovaly «až po okraj».

A poněvadž se mi báseň podařila velice rychle, pochopila jsem, že jsme ji skládali spolu:

«Čím je svět bez Tvého Světla?

Proč v něm žít, proč úsvit vítat,

Krásný, ale bez Tebe? Koho

Objímat?... Můj Milý, kde jsi?!»

A Ty v odpovědi k mým rtům
přilneš,

Zahališ Láskou a šeptneš:

«Snaž se! Hledej — najdeš!

V Mých Stopách do Příbytku
přijdeš!»

Paprsky Slunce mi polaskáš kůži,

A teplý vítr vpleteš do vlasů!

Můj Bože, než Ty mi nikdo není dražší,

Můj milý Tao, Íšvaro, Alláhu!

Později mi Vladimír dal na pomoc jedno ze Zjevení od Juana Matuse, směřované kdysi k Aně. Týkalo se také umění slyšet a vidět. A pomohlo mi ještě více si tuto schopnost osvojit. Zde je:

«Sílu obdržíte podle míry vaší bezchybnosti.

Vidění a slyšení přichází s růstem osobní síly.

"Lidská forma" je to, co brání přijímat osobní sílu.

Celý Oceán Božské Síly je tu s námi. Ale musíme úplně shodit obal "sama sebe": obal zbytků egocentrizmu.

Zbavit se "sama sebe" — znamená rozplynout se ve Mně a dívat se Mýma Očima, slyšet Mýma Ušima.

Já — vidím a slyším.

"Propust'" sama sebe, dovol Mi — být sebou, konkrétně, — ve tvém těle! A pak se naučíš plnocenně vidět a slyšet.

... Je třeba splynout s tou Sílou, stát se Jí. A to také bude znamenat "stát se Člověkem Poznání".

Máte velice málo času a vůbec žádný na hlouposti. Nikdo neví, kolik dokáže ujít po stezce Síly a Poznání. A nikomu nebude prominuto, pokud udělá méně, nežli by mohl.

Já jsem Nagual. Je nás mnoho. A My všichni jsme připraveni vám pomáhat! My jsme vedle vás! My jsme s vámi v každé sekundě vašich životů! Neztrácejte ty sekundy nadarmo!

Abyste se mohli dívat s úsměvem do tváře smrti — musíte být bezchybní!».

«Ztráta lidské formy a Bohocentrismus»

Když jsme odpočívali u ohně, poprosila jsem Vladimíra, aby podrobně vyprávěl o pojmu «lidské formy».

Na chvíli se odmlčel a shromažďoval myšlenky, potom začal mluvit:

— Termín «lidská forma» byl do duchovní vědy vnesen Carlosem Castanedou ze slov Juana Matuse. Těmito slovy se rozumí způsob myšlení a chování, charakteristický pro většinu lidí, který není podmíněný objektivní nutností a účelností, ale šablonami, vštípenými výchovou a napodobováním. Lidé, kteří mají «lidskou formu», myslí a jednají v podstatě podle principů «to je u nás zvykem», «všichni to tak dělají».

A «ztratit lidskou formu» — to znamená, v co největší míře přestat dělat všechno to, co není nutné, a dělat jenom to, co je nezbytné v rámci Evoluce Absolutna.

To poslední zahrnuje — jako složku sice ne základní, ale hodnou odpovídající pozornosti, — také i péči o udržení života a zdraví vlastních těl. Vždyť naše těla jsou naše dočasná obydlí. A jen dokud máme těla, můžeme se rozvíjet. A náš rozvoj — to je přece právě to, kvůli čemu bylo Tvůrcem stvořeno celé Jeho Stvoření.

«Lidská forma» je funkcí manasu, na rozdíl od činnosti rozvinuté buddhi. Jinými slovy, «lidská forma» «hnízdí» v čakře ádžně. A dokud si člověk neosvojil funkci duchovního srdce, nepřestěhoval se do něho, nestal se jím, nemá možnost přetvořit sama sebe v uvažovaném směru.

Proto, kupříkladu, různé «semináře» na «zničení lidské formy», pořádané adepty takzvané «současné psychologie», kde se ve vztahu k «žákům» (přesněji — obětem) používají metody urážení a ponižování, nemohou přinést žádné pozitivní výsledky. Jsou jenom projevem (jakoby na «vědeckých» a proto «zákonných» základech) odporlivých nízkých vlastností samotných těchto «učitelů». Já bych jejich činnost ohodnotil — jako zlomyslné chuligánství.

Pravá duchovní Cesta... — jejím základem, její «nosnou vlnou» je přeměnění sama sebe v harmonii a zjemnělou lásku. Ale hrubost a násilí jsou protikladnými vlastnostmi!

... Takže, existují směry myšlení a činnosti člověka, které nejen že nejsou nezbytné, ale překážejí pozitivní dynamice v rozvíjení duše. Nicméně životy většiny lidí jsou naplněny právě tím.

Všechny naše varianty myšlení a činnosti můžeme rozdělit na 3 skupiny:

1. Zaměřené na sloužení Evoluci Univerzálního Vědomí.
2. Nezbytné pro vlastní udržení života a zdraví ve světě hmoty.
3. Nepotřebné, tj. ne nezbytné.

Pro každého je účelné zachovat svoji aktivitu jenom v rámci prvních dvou bodů, s převahou prvního.

Ten, kdo žije a koná ne pro sebe, ale pro Boha, a zasvětil svůj život duchovnímu zdokonalování a sloužení Jemu prostřednictvím duchovního sloužení lidem, — jenom ten se může považovat za opravdového mnicha nebo mnišku. Příslušnost k nějaké konkrétní náboženské organizaci k tomu, pochopitelně, není nutná. Pro opravdové mnišství nejsou také nutná nová jména, ani nějaká uniforma, ani bydlení v kláštorech, a další vnější atributika.

Být mnichem nebo mniškou — je třeba před Bohem, a ne před lidmi.

Co se týká sociální aktivity, je třeba konkrétně *s láskou darovat* druhým to, čeho máme sami dostatek a o co mají nouzi ti druzí, kteří jsou hodni příslušných darů.

Ziskuchtivost, chamtivost, usilování přisvojovat si cizí — tyto vlastnosti jsou neslučitelné s duchovností v člověku. Nezbytně vedou k nahromadění špatné karmy.

Zištý — «právem» — je pouze Tvůrce. Vždyť On nestvořil celé Svoje Stvoření vůbec kvůli nám, ale výhradně kvůli Sobě: kvůli Svému dalšímu rozvoji. Pro každého z nás bude v této situaci správné — podřídit se Jeho Přání, spočívajícím v tom, abychom se všichni zdokonalovali v souhlase s Jeho Vůlí a aby nás On — na závěr — «pohltil», přijal nás do Sebe, až dorosteme k Dokonalosti.

Jestliže se vyhýbáme plnění této Jeho Vůle týkající se nás — je On donucen působit nám bolest. To je také jeden z projevů «zákona karmy».

A navíc, právě na nejvyšších stádiích zdokonalování by bylo pro duchovního praktikanta dobré, kdyby celkově vyloučil téměř všechna vlastní přání (pochopitelně ne v drobnostech). Vždyť pro úplnost Splynutí s Prvotním je nezbytné, aby ve vztazích s Ním existovala jen jedna Jeho Vůle: druhá — překáží. Ať takovému duchovnímu praktikantovi zůstanou pouze dvě přání — přičemž vášnivá! — Sloužení Jemu a poté Splynutí s Ním!

... Život málo rozvinutých duší může být řízen nejen reflexy a šablonami, ale i rozmary. To znamená následováním svých povrchních chtění kvůli oblažení primitivismu svého «nižšího já».

Protikladem k tomu je pak opravdu duchovní dobrá vlastnost, kterou nazývají *nenáročností*.

Známky *rozmarnosti* a *nenáročnosti* můžeme pozorovat u sebe i u druhých. U sebe — abychom se zbavili projevených neřestí. U druhých — abychom se u nich učili dobrému a vyzorovali u sebe to špatné, co vidíme u nich, — abychom to v sobě vymýtili.

Přítom, pyšnit se tím, že «já jsem lepší než ostatní!» — je nebezpečné!

Také i připouštění v sobě záporných emocí odsuzování ve vztahu k ostatním — je druhé nebezpečí!

Rozmarnost a *nenáročnost* se můžeme učit rozlišovat v jídle, oblečení, podmínkách vytvářených v příbytku, atd.

... Pokud jsme osvobodili svoje životy od spousty nepotřebných «konvencí» a od rozmarnosti v myšlení a chování — pak získáváme možnost zaměřit maximum své pozornosti a úsilí na zdokonalování sama sebe jako duše, vědomí. Když se na této Cestě dostatečně rozvineme, můžeme reálně přeměnit svůj světový názor: z egocentrismu, obvyklého pro většinu lidí — na Bohocentrismus.

Jinými slovy, mluvíme o záměně konání v souhlase se zvyklostmi a šablonami chování, vnucenými tradicemi a výchovou, a také rozmarů — těmi činnostmi, které jsou skutečně nutné v souhlase s objektivní nutností, tj. pokud se na tu situaci díváme z pozice Boha.

Pokud člověk vymění egocentrismus v sobě za Bohocentrismus — bude to znamenat úplnou «ztrátu lidské formy».

Ovládnout to není možné «uměle», donucením z něčí strany: vždyť pro uvažovanou přeměnu je třeba, aby člověk dosáhl především potřebné úrovně rozvoje intelektuální funkce vědomí — konkrétně funkce rozvinuté buddhi, ale ne manasu. Jiné možnosti pro realizaci daného úkolu neexistují!

Ale je možné pomoci evolučně připravenému člověku uvidět uvažovaný problém a konkrétní situace na toto téma, a připomenout mu tento směr duchovního rozvoje. To znamená, kupříkladu: chceš to dělat pro sebe — nebo pro Boha? Jak potřebuje Bůh, aby ses zachoval v dané situaci? Je správné to, co teď děláš, pokud se na to podíváš Očima Boha?

Všechno, co děláme, může být přezkoumáno z tohoto hlediska. Dělán-li něco právě tak, protože jsem si na to přivykl nebo přivykla, nebo proto, že mi to tak maminka nebo tatínek ukázali, nebo proto, že to všichni tak dělají, — nebo to tak dělám proto, že je to užitečné pro Boha, pro můj rozvoj v mé duchovní výuce, a pro pomoc druhým lidem?

Na úspěchy každého člověka v jeho duchovním rozvoji je také možné nahlížet, podle kritéria nahrazení egocentrismu v sobě — Bohocentriem.

* * *

— Ještě jedna myšlenka, — pokračoval Vladimír, — je těsně spojená s tím, o čem jsme zrovna mluvili, je to etika vzájemných vztahů s konkrétními lidmi. Existuje takzvané «zlaté pravidlo» etiky: «Nedělej druhému to, co si nepřeješ sám pro sebe!»

Ale k tomu je třeba přidat druhou velice důležitou polovinu daného tématu: «Dělej druhému jenom to, co je konkrétně pro něho nebo pro ni objektivně potřebné — a ne, co se mi zachce!». To znamená, že ve vzájemných vztazích musíme jednat v souhlase s objektivně existujícími zájmy partnera nebo partnerů, a ne podle svých osobních zájmů.

Dodržování tohoto pravidla nám umožní se nejlepším způsobem učit Bohocentrismu. Vždyť když vylučujeme osobní zájem ze vzájemných vztahů: učíme se jednat podle zájmů druhého člověka nebo druhých lidí! A tehdy je pak snadné přejít — když se dostaví kompletnost pochopení — k jednání v zájmu Boha, a ne podle svých vlastních zájmů!

Právě takovým způsobem se učíme pocitování zpětné vazby: zpočátku — s partnery-lidmi, potom — s partnerem-Bohem. Vždyť se tak po celý čas učíme vnímat: pokud dělám tohle?, líbí se to jemu, jí — nebo Jemu?

Proces osvojování Bohocentrismu zajišťuje nejen rychlé sblížení s Tvůrcem jako vědomí (duše), ale poskytuje i zjevné výhody ve světě hmoty.

Ať už je bouře, uragán, zima, vedro, bolest — všemu tomu je možné se naučit emočně nevzdorovat, a proto — také netrpět! Lidé v takových případech začínají obvykle myšlenkově a emocionálně vzdorovat: prý, takové je počasí hnusně odporné! — jak žertoval Arkadij Rajkin. Ale ve skutečnosti je třeba v takových situacích prostě pocítovat projevení Vůle Boha — jako nejnovější úkol pro mne, kvůli mému zdokonalování.

... V osvojování Bohocentrismu mohou pomoci příslušná *místa síly*, kde se skutečně pocítujeme naplno v Objetích Boha, až do ztráty pocitování sama sebe: «Je jenom On, já nejsem!»

Existují *místa síly*, které nás — při dlouhém pobytu na nich — konkrétně přivyknou na jejich stavy. Například — k rozevřenosti a nekonečnosti zjemnělého vědomí! Anebo — ke stavu mé úplně pohlcenosti Svatým Duchem nebo *Jednotným My* Tvůrce.

Vzpomínám si například, jak jsme se učili stavu Surji. Ale vždyť jsme si právě tehdy přivykli na Její stav! A v těch minutách se ukázalo, že my teď už vždy dokážeme být «Sluncem Boha» Surji!

Nebo — «Stěna» Sofie!

Ale teď, na tomhle *místě síly*, — ty stavy vůbec nejsou přirozené. Do nich je třeba speciálně vcházet. Zato se stal přirozeným stav právě *tohoto místa síly* — *pracovního prostanství* Sarkara.

... Budu vyprávět ve spojitosti s tím: ještě před desítkami let jsem toužil po vytvoření ášramu. Našel jsem nové *místo síly*, šokující svými velkými možnostmi — a snil jsem: tady by to chtělo vybudovat ášram! Potom jsem objevil další místo, stejně intenzivní a význačné — a toužil: tak tady!... A tohle se mi stalo, určitě, dvacetkrát!

Vždyť ášram je místo kompaktního pobytu stejně smýšlejících! A k tomu ještě — příznivé podmínky pro meditace!...

Ale představme si: pokud tady uděláme ášram, znamená to: postavit dům, zasadit zahradu, sad, zavést internet... Ale... za týden nebo více... se tu začneme nudit: objeví se potřeba větší dynamiky v práci, nových stavů... A tohle překrásné místo se stane «místem stagnace»...

Mohli bychom dosáhnout naší nynější úrovně rozvoje, pokud bychom žili trvale na jednom, třeba i nejlepším *místě síly*? Jsem si jistý, že ne...

A Adler mi jednou při takovém mém přemýšlení doporučil — celou Zemi považovat za svůj ášram! A v různých částech planety by bylo dobré vytvořit «miniášramy», kam by bylo možné v případě nutnosti jezdit nebo létat...

* * *

— Probereme ještě jedno téma v souvislosti s problematikou «lidské formy».

Téměř všichni obyvatelé naší planety věří v existenci Boha. Vždyť ateistů je jen málo. Ale čeho je zajímavé si povšimnout: téměř všichni «věřící» — věří... zbytečně! Protože oni — se

nemění k lepšímu! A vždyť přece právě změny k lepšímu, a vůbec ne naše poklony a modlitby, — od nás Bůh očekává!

Někdo, kdo se seznámil s Novým Zákonem, mi může namítnout: vždyť apoštolové prý kdysi říkali ostatním lidem, uvěřte — a spasíte se! Nic víc, prý, není třeba, kromě toho, aby uvěřili, že Ježíš je Kristus, kterého očekávali!

Ale... my musíme pochopit, jaké byly tenkrát časy: jak těžké bylo vstěpovat do pochopení lidí Velikost Ježíšovy Mise! Proto v té době, v té situaci — byla taková slova ospravedlnitelná.

Ale ve skutečnosti nestačí — jednoduše jen uvěřit! «I démoni věří...», — říkal Apoštol Jakub...

A co je tedy třeba? Je třeba — plnit Boží Učení!

Prostě jen «víra» — nepřináší skoro nic!

A aby bylo dostatečně snadné — plnit Učení, byla potřebná důkladně propracovaná a konkrétně vědecky zformovaná metodologie duchovního růstu.

Poznatky na toto téma — v historii Země — mnohokrát lidem dávali Avatáři a Mesiáši. O tom je možné se dočíst v naší knize 'Классика духовной философии и современность' ('Klasika duchovní filozofie a současnost').

Ale lidem je vlastní zapomínat to Poznání, které dává Bůh. A ještě navíc — překrucovat ho... A potom se hádat s těmi, kdo ho nepřekroutili tak jako my, ale jinak. A potom se ještě s nimi prát, zabíjet... Například, kolikrát v historii Země se lidé přeli kvůli jménům Boha: náš Bůh je takový, a vy máte takového, náš je pravý, váš — lživý!...

Ačkoliv Bůh je jednotný pro všechny lidi...

... V současnosti se objevuje příležitost obnovit poznání o Bohu a Cestě k Němu — s pomocí integrálních poznatků, které jsme shromáždili, a také velmi mnoha dokonale ověřených technik zdokonalování sama sebe. Jsou propracovány vyčerpávajícím způsobem, popsány a námi předvedeny v našich filmech.

* * *

— Mimochodem, Tao-Te-Ting — není jen nádherná historická kniha, ale je to učebnice pro každého z nás! Měli bychom ji nejen prostě číst — ale učit se žít podle této knihy!

Konkrétně Lao'c učil prostému životu!

Máme možnost: buď zaměřovat indrije pozornosti na Boha, usilovat o Jeho poznání, milovat Ho, vlít se do Něho, sloužit Mu — nebo pronikáme indrijemi do materiální úrovně, a snažíme se například zkrášlovat svoje těla, mlsat chutná jídla, která ale škodí zdraví...

A ještě velice cenná Boží rada: nepřát si od světa hmoty víc, nežli máš!

... Pokud jsme ovládli řízení svých indrijí, a velkou jejich část směřujeme z anáhaty dozadu, a ne dopředu — všechno tohle se stává velice snadno pochopitelným. Když se tak díváme na stranu Boha, postupně se naučíme Ho vidět. A — jestliže skutečně Boha milujeme a přímo Ho pozorujeme, posloucháme Ho, učíme se u Něho — Splynutí s Ním se stává prostým a přirozeným!

Jinými slovy, svoji lásku můžeme zaměřovat buď, například, na vybrané jídlo kvůli požitku z něho, — nebo na Boha. Ve které z těchto variant se podaří projít duchovní Cestu snadněji a rychleji?

Láska — to je přece mechanismus dosažení splynutí. Právě tak se sléváme: buď s «pokoušenými» materiálního života — nebo s Tvůrcem.

Takhle se tedy odlišují materialisté a prostě «věřící» — od opravdových mnichů, kteří poznali Boha a slouží Mu!

* * *

— Obyčejní lidé žijí s převládající koncentrací vědomí — v hlavě. Ale vnímat Boha z hlavy není možné!

Abychom vnímali Boha, musíme se naučit přecházet z hlavy do duchovního srdce, poté «se přestěhovat» do něho, dále — stát se jím a růst jím, a současně se postupně zjemňovat do zjemnělosti Tvůrce.

Pokoušet se vnímat Boha uvnitř svého těla je metodologicky nesprávný začátek. Ale správný je — v duchovním srdci, které se stalo nesrovnatelně větším, nežli tělo.

A poté, když jsme se naučili s Ním splývat a žít v tomto Splynutí, můžeme dát k dispozici svůj materiální obal — Jemu. To je úplná realizace Bohocentrizmu!

... My osobně žijeme v kruhu našich Božských nevtělených Přátel. Oni jsou pro nás dokonce skutečnější, nežli vtělení lidé. Můžeme — s Nimi v jedné partě — právě tak snadno komunikovat. Můžeme Je lehce všechny objímat — rukama vědomí, vycházejícíma z duchovních srdcí.

Jsou to naši nejlepší Přátelé!

* * *

Vladimír se odmlčel, a potom se zeptal:

— Tak co: stačí, co jsem řekl? Jdeme dále?

Jeho batoh, který stál po celý ten čas několik metrů od Vladimíra — najednou upadl a převrátil se naznak. Všichni se zasmáli:

— On jít nechce! Znamená to, že jsi ještě neřekl všechno, co je třeba!

— Ano, — smál se spolu se všemi Vladimír. — To je očividné *znamení!* Budu muset pokračovat.

... Chtěl bych upozornit na to, že vztah skoro všech adeptů masových náboženských směrů k náboženství také není ničím větším, nežli jejich «lidskou formou». To znamená, že pod pojmem «náboženství» chápou jenom pravidla o tom, jak je třeba se oblékat, jaké dělat «náboženské» tělesné pohyby... Ačkoliv k opravdové nábožnosti to nemá žádný vztah!

A uvědomme si, že právě rozdíly v «lidských formách» — jako šablonách primitivního myšlení a chování, — vedou častokrát k nenávisti a násilí ve vztahu k druhým lidem, kteří se nechovají podle «našeho» zvyku... Vidíme, jak se nenávist ve vztahu k celým národům stává «národními idejemi» v rozměrech celých států...

A nedá se nic dělat s tím, že celé tyhle masy takových lidí nejsou schopny rychle pochopit to poznání, které se liší od jejich současného přesvědčení!

A jako jejich protipól, se opravdoví, spravedliví revolucionáři-buřiči setkávali na náboženském poli se zuřivým odporem ze strany těchto lidských mas, pro které je náboženství jenom čistě vnějším, skládajícím se jen z atributů hmotné úrovně.

Takovými byli Pythagoras, Ježíš...

Právě proto je pro Boha tak těžké nám pomáhat!

A jenom jednotliví lidé, kteří vospěli a dozráli v koloběhu sansáry, se stávají schopnými pochopit Boha a přijmout Jeho Dary: poznatky o Něm a Jeho Samotného!

Ale všichni ostatní žijí ve světě iluzí — a to není možné nijak překonat! Takové možnosti téměř neexistují.

Jediné, co může pomoci ve velkých časových rozměrech, je rozšiřování obzoru mládeže — jako protiváha, aby nebyli vehnáni do pastí tupé jednosměrnosti a nenávisti ke všem jinak smýšlejícím...

... Naším konkrétním úkolem je zvěstovat pro ty lidi, kteří jsou schopni přijímat Pravdu.

To mohou být především ti, kteří jsou schopni neortodoxního myšlení. Mezi nimi může být větší procento lidí hodných duchovních zasvěcení, nežli v davech těch, kteří jsou přikováni k «pravidlům» a obřadům, a kteří žijí v emocích hněvu...

Při tom je třeba pochopit, že ne všichni neortodoxně smýšlející — smýšlejí správně. Není nutné, aby se stalo heslem — «přecházet na červenou!».

Dříve byla populární velice vtípná píseň, často ji vysílali v televizi. Byly tam sloky: «Není nic horšího, než být jako všichni! Jdu — v protisměru!». To je smělá fráze, výzva ke shazování «lidské formy»! Ale lidskou formu se můžeme pokoušet «shazovat» různě. Například, můžeme vyhlásit «úplnou svobodu konání» — a všichni najednou se nakazí venerickými chorobami... Nebo se stát narkomany... To jsou pokusy tupého uskutečnění pokusů o «zlámaní lidské formy».

Ale ve skutečnosti, — má smysl přeměňovat sama sebe z hlediska plnění *metodologie duchovního zdokonalování*! Jenom tehdy to bude mít pozitivní význam!

Bez umístění Boha na správném místě ve svém světovém názoru — všechna podobná «lámaní» svých šablon myšlení a chování povedou jenom k nedorozuměním a ztrátám!

Jenom pokud ustanovíme Bohocentrické vztahy mezi sebou a Jím, přičemž s přihlédnutím k mentalitě celé okolní společnosti, — jenom pak vznikne možnost správným směrem «lámat lidskou formu» a pomáhat v tom druhým, přičemž především, — svým příkladem, ale v žádném případě ne donucováním!

... Kladu důraz ještě na dvě důležité věci ve spojitosti s tématem «zničení lidské formy».

První z nich se týká estetiky. Je důležité chápat, že duchovní Cesta má na zřeteli vysokou estetičnost — jako jednu z jejích nejdůležitějších součástí. Vždyť Bůh — v Aspektech Prvotního vědomí a Svatého Ducha — jsou právě nejjemnější Složky Absolutna! Proto — ve směřování k Nim — musí různorodé estetické složky našeho bytí napomáhat právě zjemňování vědomí adeptů! Mohou to být díla různých druhů umění, i harmonické kontakty s přírodou, se zvířaty, s esteticky rozvinutými lidmi. Sattvická erotická složka je také velmi důležitá — jako efektivně zjemňující emocionální sféru! Také i jakékoliv vzájemné vztahy s druhými lidmi ať jsou maximálně přátelské, pokud možno — něžné a laskavé! Ale — bez přehánění a úlisnosti!

Naučení etických doporučení, dávaných nám Bohem, a osvojení techniky psychické autoregulace umožní s maximálním užitekem a bez pravděpodobných chyb používat dané techniky v pomoci sobě, i druhým.

Ale v současnosti je důležité ještě jednou zdůraznit neadekvátnost pokusů vštěpovat ideu «zničení lidské formy» prostřednictvím demonstrace neestetických, hrubých variant chování.

Druhý důraz se týká etiky vzájemných vztahů s okolními lidmi. Nepatří se vnučovat druhým to, co se jim nelíbí — ani pokud nejsou v právu! Pomáhat jim agresivním jednáním takového druhu není možné. Jejich reakce bude opačná!

A úmyslně provokovat druhé k negativním emocionálním stavům — nebude to činění zla těm lidem?

A zde je také vhodné připomenout názor, vyslovený na toto téma Ježíšem Kristem: běda tomu, skrze něhož pohoršení přichází!

Tak přece: David... je moje máma nebo...?

Tento den jsme s Vladimírem zamířili do lesa — «na návštěvu» k Davidu Copperfieldovi a Sarkarovi.

Radost a neklid se ve mně smísily: vždyť jsem na tohle setkání trpělivě čekala od té chvíle, kdy David oznámil, že jsem — v jakémsi smyslu — Jeho dcera...

Nechtěla jsem být dotěrná, ale když už On jednou něco takového řekl, pak moje «dotírání» bylo, myslím, pro všechny zcela očekávané, dokonce možná i vykalkulované (Jimi)...

... Jakmile jsme z osady došli k lesu, Vladimír mi oznámil, že nás David už vítá. I když k Jeho *místu síly* bylo ještě třeba jít kolem dvou kilometrů. Dál už jsme šli v Něm, v Jeho Vědomí, a užívali si Jeho Blaženosti.

A přibližně za půl hodiny jsme se ocitli... v Jeho Obličejí!

Toto *místo síly* bylo nevelké — ve srovnání s těmi ostatními, co jsme znali. Rozkládalo se na lesní cestičce, kterou právě v tom místě protínal potok.

Vladimír začal komentovat, jak se David raduje, usmívá, objímá mě. Ano, mě... prosycovala Jeho Něžnost!...

«Jak by bylo skvělé uvidět Ho tady tak, jak jsem Ho viděla v televizi!» — napadlo mě. A v té chvíli jsem *uviděla* Jeho téměř materiální podobu: vlnité černé vlasy, bílou košili, černé džínsy. Jako vždy se oslnivě usmíval!

Ale chápala jsem, že to ještě nebylo všechno, co bych mohla zažívat. Například mi Vladimír říkal, že prý právě teď David hladí moje tělo, — a nakolik živě prý to pocít'uji? Začala jsem chápat, že mým schopnostem *vidět a pocít'ovat* nehmotné — zatím ještě chybí praxe.

Zato se mi velice dobře dařilo *rozplývat* se v Něm!

— David říká, — začal Vladimír tlumočit Jeho slova, — že by tě rád nosil po celé Zemi na Svých Rukách... Ale přitom On chápe, že ty nejsi jen prostě Táňa, ale také i Guru Nanak-2: jeden z velice důstojných, i když ještě ne Božských Guru... A úplná realizace tvých možností se uskuteční prostřednictvím dekomprimace kundalíní a podle míry dalšího růstu silového potenciálu duše.

To znamená, že v započatých tendencích naší práce musíme pokračovat. Ale je třeba, aby ses zpočátku realizovala jako Guru Nanak-2, a až potom — jako Tat'ána.

Takže, teď bys měla pozvolna vejít do obrazu Nanaka, pocítit se jím. A pak, říká David, si vy budete skoro rovni s Ním.

... Při poslední frázi se mi zdálo, že jsem se dostala do pohádky. To je takový žert? Učitelé rádi žertují, to už znám! Ale... nějak jsem v těch intonacích žertovný tón nepocít'ovala.

Já koneckonců umím skvěle létat... ve snu. A dokonce jsem musela i nějak procházet zdí... — také ve snu. A ještě nás učil Satja Sáí — na jednom z Jeho *pracovních prostranství* — «propadávat skrz zemi» — v Jeho prostorové dimenzi... V tom blaženém Světle bylo možné snadno létat s pomocí rukou-křidel — a rozplývat se... Ale vždyť my teď mluvíme o možnostech ve světě praktičtě!

Vzpomněla jsem si, jak se David při Svých veřejných vystoupeních vyptával dívek: jestli ve snu nelétají — před tím, nežli je vzal do náruče a vznesl se v levitaci pod strop sálu.

Jaká škoda, že jsem tam nebyla!

Ale přece: být *skoro jako David* — to konkrétně, domnívám se, znamená ovládat právě takové schopnosti, jaké má On... Zeptala jsem se ještě jednou, jestli jsem se nepřeslechla:

— S Davidem? Skoro rovni — s Davidem!?

— Ano.

Vladimír byl nevzrušený, jako by se to podle něho rozumělo samo sebou. Také se radoval z toho, co uslyšel od Davida, ale... nedivil se. Ale pro mě to bylo srovnatelné s tím, jako říci koťátku, že je — lev!

— Mluvíme o té úrovni evolučního vývoje, — pokračoval Vladimír, — které jsi dosáhla ve svém minulém vtělení. Je to podle Boha velice úctyhodná úroveň rozvoje!

Proto se teď musíš snažit, aby ses naučila pocít'ovat se Nanakem...

Vladimír se zabral do pozorování mě v mém minulém vtělení:

— Měla jsi tělo «podsadité», dobře živené, ale ne tlusté, bez vystouplého břicha. Dominovalo ohromné duchovní srdce. Klid vědomí byl mocný a stabilní.

Když si na to dobře vzpomeneš a naučíš se žít v tomto stavu — bude to velkým krokem k úplnému Vítězství!

To znamená, bude třeba sloučit *tento* potenciál — s novými etapami rozvoje, které si teď osvojuješ.

... Mlčky jsem se divila, pokoušela jsem se obsáhnout myslí tuhle novou «ohromující» informaci.

Dokonce jsem ani nevěděla, čeho se na začátku «chytit» myšlenkami, na co se zeptat? A vtom jsem si vzpomněla na svou počáteční otázku, se kterou jsem se chtěla obrátit na Davida.

Zpočátku jsem se pokoušela zeptat se sama. Ale buď se mi nepodařilo uslyšet odpověď, nebo mi On neodpovídal, a naznačoval tím, že to, na co se ptám, není podstatné.

V té době začal Vladimír popisovat to, co *viděl*:

— David ukazuje rukou na tvůj střední meridián... kvůli čemu... Co tím myslíš, Davide? On říká: musíš se snažit udržovat střední meridián vždy otevřený, Aby Božští Učitelé do něho mohli s potěšením vcházet — až do tvého obličej, až do očí. Ještě říká, že teď máme jít dál. Na zpáteční cestě ještě budeme mít dost příležitosti s Ním podiskutovat. Ačkoliv On «půjde» s námi — a bude možné se s Ním cestou kontaktovat na jakémkoliv místě.

— A co když budu na Davida «dotírat» otázkami s pomocí Vladimíra: nebude to tak přece jen spolehlivější?

— Pojďme na to! Ačkoliv můžeš i sama.

— Ano, já... jsem se chtěla zeptat na všechno o «dceři»...

— To jsi přece už pochopila: není to *dčera* v materiálním smyslu, — odpověděl Vladimír. — Existují prostě lidé, kteří už došli na velice blízkou vzdálenost k Bohu — v kvalitě duše a pochopitelně i v rozměrech. Oni jsou Bohu tak drazí, že On vyjadřuje Svou Lásku právě takovými slovy.

Ty se ale přesto chceš ještě jednou přeptat, jestli jsi nebyla na fyzické úrovni Jeho dcerou?... Ale David neodpovídá, směje se — a objímá tě. Musíš pochopit, že materiální příbuznost — nemá význam.

— Ano, to chápu, — zrozpačitěla jsem. — Samozřejmě to není principiálně důležité. Prostě jsem jen zvědavá...

— Zvědavost je v dané situaci zcela přiměřená. Ale fyzické příbuzenství nemá skutečně žádný význam!

— Ano, samozřejmě... Ale já si stále vzpomínám na svoji emocionální reakci, když jsi mi předal ta Davidova slova...

Vždyť jakou podivuhodnou «souhrou náhod» bylo, že v těch letech, kdy jsem se poprvé dozvěděla o tom, Kým On ve skutečnosti je, On, už zakrátko — poprvé — přijel se Svým vystoupením do naší země! A mně se povedlo se tam dostat!

Škoda jen, že jsem se tehdy nerozhodla k Němu přijít, ačkoliv udělat to, jak mi říkali, bylo úplně snadné.

Potom se mi o Něm často zdálo...

— Ano, všechno tohle je velmi dobré, — pokračoval Vladimír. — Doplnilo to tvoji lásku k Němu.

Ale přílišnou zvědavost, zaměřenou na fyzická těla, a ne na to, co napomáhá našemu dalšímu vzestupu, není nutné v sobě podněcovat.

Pociťuj se prostě dcerou Boha — uvědomuj si: «já přistupuji k úplné Seberealizaci!»...

V souvislosti s tím: Ježíš o sobě také mluvil, jako o Synu Božím, ale tady měl na mysli něco jiného: Mesiáš, vycházející z Boha, jakoby zrozený Bohem Na Zemi.

Ale v našem rozhovoru teď používáme ten samý termín v trochu jiném významu: pro označení stavu «přiblíženosti ke Splynutí s Tvůrcem». Tuto etapu rozvoje je ještě možné nazvat *vrůstáním do Boha*. Ta u tebe teď začala: už umíš vcházet do splynutí jak se Svatými Duchy, tak i s Prvotním Vědomím v Jeho Příbytku, ale jsou to zatím jen krátké epizody. Ony se — podle míry vynaložení dalších úsilí — budou stávat stále snadnějšími a delšími. Právě tak se uskutečňuje postupné *vrůstání*.

Zároveň zdůrazňuji, že v žádném případě nelze chápat termíny *splynutí* a *vrůstání*, jako označující nějaké okamžité akty! Ale vždyť takový názor rozsévají někteří pseudoguru! Ne: nejsou to okamžité akty! Ale — dlouhotrvající proces postupné přeměny sama sebe. «Ztráta lidské formy» — to je jedna ze stránek procesu *vrůstání* do Boha. Přičemž — nezbytná!

Disponování správně zaměřenou a intenzívní snáživostí umožňuje postupovat dále na vyšších stupních duchovní Cesty! — pokračoval v úvaze Vladimír. Jestliže začneš relaxovat a řekneš si, že, totiž, já už jsem dosáhla všeho, čeho jsem mohla dosáhnout, a nic víc už nepotřebuji, — pak vznikne přerušování, které nevyhnutelně povede k pádu z výšek už dosažených...

Dokonalosti se dosahuje, jenom pokud ustavičně houževnatě a neoblomně postupuješ vpřed!

A pro to je potřebná, především, naše láska ke Konečnému Cíli! Pokud takovou lásku nemáme — k čemu tedy vynakládat úsilí? Radši si půjdu vypít pivo, podívám se na televizi a popovídám si s kamarády... o principech duchovního zdokonalování...

... Mlčela jsem a poslouchala. No co, když nejsem *dcera* — v přímém smyslu toho slova, znamená to, že to tak je. Skoro jsem se s tím smířila. Alespoň se teď nebudu trápit: jak mám sloučit dvě varianty vztahu k Němu: jako k mámě — a jako k Představiteli Tvůrce.

Jsem oblak Zlatého Světla

Ušli jsme ještě asi půl kilometru — když Vladimír oznámil:

— Jsme teď vedle hranice *místa síly* Sarkara. A — vstupujeme do Něho. Je to hodně velké území, měřitelné v kilometrech. V nebeském prostranství nad tímto místem můžeme dokonce *vidět* Jeho Jméno.

... V té chvíli jsem si vzpomněla, jak mě před mou nynější návštěvou znovu a znovu navštěvovali Sarkar a David v parku mého města, když jsem seděla na lavičce pod hustým smrkem. Učila jsem se tehdy *pocit'ovat* přítomnost Učitelů a rozlišovat: Kdo z Nich právě přišel?

Jméno Sarkara jsem tehdy také *viděla* napsané v prostoru — na nebi, na podkladu oblaků. I když v té době jsem ještě pochybovala o správnosti svého vnímání. Ale věděla jsem, že sotva si my na Někteřého z Božských Učitelů pomyslíme, — tak On nebo Ona hned v té chvíli přicházejí.

... Jak už jsem říkala, Láska každého z Božských Učitelů má svůj rozlišovací emocionální odstín, který se musíme snažit si zapamatovat a naučit se ho poznávat.

Ale právě tento odstín Lásky Sarkara mi připadal až bolestně známý! On byl velice podobný mým vlastním emocím, když jsem se ve své minulosti zamilovávala nebo snila o opravdové lásce: toužila jsem chodit jen tak, za ruku po parku s milovaným — a rozplývat se v něm... Nebo je možné, že to také byl pokaždé Sarkar?!... Odkud se vzaly tyto vzpomínky a chápání toho, že právě tak musí vypadat opravdová láska, — opravdu nevím, protože jsem se v tomto vtělení se seriózní vzájemnou láskou u vtělených lidí nikdy předtím nesetkala.

... Procházela jsem se tak se Sarkarem po cestičkách v parku, a tehdy jsem se *pocit'ovala* nekonečně ohromná a naplněná štěstím! Nic už mi nechybělo, snad kromě... zmaterializovaného Sarkara...

— Ale jak je možné nosit na rukách něčí vědomí? — obrátila jsem se k Vladimírovi, a přerušila tak krátké mlčení. Přiznala jsem si, že bych v daný moment dala přednost tomu, zůstat Táňou, a ne Guru Nanakem-2, — aby mě David mohl právě jako Táňu nosit na rukách. Vždyť nosit na rukách Nanaka by bylo tak nějak neromantické ...

Už od raného dětství jsem velice milovala, když mě nosili na rukách! Vzpomínám si, že mi maminka jednou dokonce musela povědět přímo, že jsem už vyrostla a stala se příliš těžkou na to, aby mě zvedala! Můžeš, prý, už chodit po vlastních nohách! Tenkrát jsem se na jedné straně urazila, že mě zbavili chvilkové radosti, která mi byla tak drahá... Ale současně jsem se pocítila hrdě: vždyť už můžu aspoň něco vykonávat samostatně, konkrétně, chodit.

— Pokud je vědomí shlukem, — odpovídal mi Vladimír, — pak je zcela možné nosit ho na rukách vědomí. Ale jestliže se rozplývá a slévá se s okolním vědomím, — pak už to není možné.

Tebe, konkrétně, právě při této návštěvě čeká osvojit si «totální recipocitu». A právě Guru Nanak-2 — tohle neuměl... Dále musíš pokračovat ve svém rozvoji právě v tomto směru. Stav rozplynutí vědomí, rozvinutého v potřebné míře, se nazývá *Nirodhi*. Znamená to — *zmizení individuality*, a tudíž — i všech jejích možných utrpení.

A teď vejdemo do středu Mahádublu Sarkara. Sarkar z toho má emoce radosti! *Pocit'uj!*

No tak — slévej se s Jeho Radostí, s Jeho Božskou Blažeností, s Jeho Božskou Svobodou — Svobodou od omezenosti materiální úrovní!

Není-li to pravda? — jaké by to bylo štěstí — vystoupit teď z těl a zůstat navěky v tom Blaženém Splnutí s Bohem! Představuješ si to?! To je ona — ta Svoboda vystoupení z těla!...

Ale udělat to — nemůžeme v žádném případě! Vždyť nás ještě čeká vykonat tolik dobré práce na Zemi — prostřednictvím těch našich hmotných těl!

A také z hlediska vlastního rozvoje — jak mnoho ještě zbývá každému z nás udělat! Nikdo — ani já, ani ty, ani nikdo jiný — se nesmí nikdy uspokojovat dosaženým! Ten, kdo se zastavil v rozvíjení na duchovní Cestě — nevyhnutelně začíná padat! Bůh nám dal tyto životy na Zemi pro to, abychom se zdokonalovali, a my jsme povinni to dělat do posledního dechu těchto našich materiálních těl, dokonce i jestli už smrt těla — je tady, a zbyly jen minuty nebo dokonce sekundy.

Ale chtěl bych zdůraznit, že ti, kteří prožili tyto své životy spravedlivě, to znamená, v souhlase s Vůlí Boha vůči nám: v něžné starostlivé lásce, ve sloužení Bohu prostřednictvím pomoci všem toho hodným, — ti se nemusejí bát smrti těla! Mluvím o tom jako ten, kdo už dvakrát poznal smrt tohoto svého materiálního těla! Život spravedlivě žijících na Zemi — pokračuje v nadpozemské blaženosti, přičemž už bez nutnosti překonávat množství různorodých těžkostí pozemské existence.

No a ty, kteří v sobě nevykořenili hrubost, násilnost, ochotu přivlastňovat si cizí, kteří se kochají nenávistí k druhým, špiněním druhých, kteří v sobě nerozvinuli schopnost pociťovat cizí bolest a dělají všechno možné, aby ji působili druhým, — právě je — perspektiva smrti a toho, co přichází po ní — ať straší! A ať je ten strach donutí, aby začali měnit sama sebe!

... Vladimír se už skoro přichystal vydat se dále, protože vzal v úvahu, že tohoto mého kontaktu se Sarkarem — pro tuhle chvíli — už bylo dost.

Ale mě se z radostných Božských Objektů Sarkara odcházet nechtělo.

Vladimír si už vzal na záda batoh, ale najednou se obrátil:

— Sarkar mi říká: «Počkej!»

V duchu jsem radostně zatleskala!

Rozhodli jsme se udělat si tady malou přestávku a posilnit se.

— Tady jde snadno sebe — jako duchovní srdce — rozšířit a pociťit, konkrétně, ve výšce, — vysvětloval mně dále Vladimír po tom, co jsme dojedli a trochu si odpočinuli. — Je třeba se stát jakoby ohromnou, skoro nekonečnou anáhatou nad tím místem — a právě z tohoto stavu se teď stýkat a splývat se Sarkarem...

A ještě ti Sarkar doporučuje, aby ses zkusila stát konkrétně *ohnivou anáhatou*: aby se anáhata — uvnitř — přeměnila v jazyky Božského Plamene. Pak budeš skoro jako On...

Zabrala jsem se do meditace a začala se pociťovat ohromnou a stále rostoucí, skoro průhlednou oranžově zlatavou ohnivou koulí. *Oheň* svítil klidně a radostně. Mohla jsem se z něho *dívat* také i do světa hmoty.

... Po této meditaci jsem si musela oddechnout. Potom jsem šla k Vladimírovi. Ale začal mluvit on sám:

— Musíš se poddat tomu, aby Sarkar postupně měnil tvůj stav vědomí. Musíš pokud možno úplně vzkřísit vzpomínky na tvoje minulé vtělení! Já jsem ti už vykreslil tvůj tehdejší obraz: mužské tělo, hluboký klid vědomí, odpoutanost od «pozemského», což umožňuje soustředit se na bytí v jiných eonech, na přeměnění sama sebe na Božský *Oheň* — jako u Sarkara. Je to oblak zlatého *Světla-Ohně*... — ne takový, jako kupovitá oblaka na obloze, ale jako oblaka vysoká — řasy (cirrus), i když také zakomponovaná v prostoru. Přičemž je možné se *dívat* ze dvou spodních «oblačných» dantianů — dopředu do dálky...

Nepovedlo se mi to udělat okamžitě. Vladimír mě musel několikrát napomínat, abych úplně vystoupila z vrchní «bubliny vnímání». Ukázalo se, že úplně vystoupit není jen tak jednoduché: každou chvíli jsem «vyskakovala» nahoru. Musela jsem vynaložit hodně úsilí, abych dokázala udržet potřebný stav co možná nejdéle. A když se mi to podařilo, skutečně jsem se cítila mužem v oranžovém oblečení, pevně stojícím na zemi, s jistým a klidným držením těla. Ale, co je nejzajímavější, — nepociťovala jsem svou hlavu a krk na svých obvyklých místech: Ony byly... vlité do duchovního srdce...

Znovu jsem si musela udělat přestávku na oddych. Během té doby mi Vladimír vysvětloval:

— Povšimni si: ty ses pocítovala Nanakem — jak v těle a kolem něho, tak i v úplném beztělesném stavu. To znamená, že v druhém případě mizí tělo z vnímání — a zůstává jenom vědomí v podobě toho něžného zlatavého Světla-Ohně...

Znovu jsem vešla do meditace, a pocítovala ohromnost a impozantnost tohoto svého stavu...

Někde, jako v mlze, jsem úryvkovitě slyšela Vladimírova slova:

— ... Aby ses Sarkarovi líbila — musíš se v Ném úplně rozplynout...

Chyba Guru Nanaka-2

Potom jsme navštívili ještě několik *míst síly*, ne tak rozměrově rozlehlých, ale důležitých pro rozšíření obzoru.

Konkrétně, díky zvláštnostem energetického «kokonu» jedné z nádherných borovic, které rostly na území *místa síly* Sarkara, bylo možné pocítovat svoji spodní «bublinu vnímání» nahoře, výše než vrchní «bublinu», ve výšce několika desítek metrů. To bylo významné pro začínající — pro uvědomování si možnosti přebývat strukturami dvou spodních dantianů — kdekoliv, včetně směru nahoru vůči tělu.

Nebo například, na jedné z lesních cestiček nedaleko od této borovice — bylo možné pocítit *bezednost* své spodní «bubliny vnímání». *Bezednost* — v přímém smyslu toho slova: nejen prostě «velmi hlubokou», ale konkrétně *nemající dna*. Ukázalo se, že právě tak je možné vystupovat ze své «bublinové ohraničenosti», což je nezbytné pro vcházení do stabilního Splynutí s Prvotním Vědomím v Jeho Příbytku!

Takovou zkušenost a takové znalosti jsem konkrétně potřebovala mít, jako budoucí učitel duchovních disciplín — abych mohla učit ty, kteří se poprvé setkávají s prací na stupních buddhijógy.

Velice se mi líbily takové budoucí perspektivy. Ale v dané chvíli mě naplňovalo tolik nespokojenosti s vlastním charakterem, že jsem se začala obracet na Sarkara s prosbami, aby mi pomohl vyřešit tyto rozpory. Stejně, On všechno vidí a slyší — něco skrývat nemá smysl! A já se přece chci velice upřímně zbavit svých nedostatků!

Zatímco jsem se přehrabovala ve vlastních prožitcích, Vladimír začal mluvit:

— Zůstaly ti v paměti stavy Guru Nanaka-2? Oba?

Přikývla jsem.

— Musíš si je uchovat v paměti pro to, — pokračoval, — aby se ti staly oporou v životě...

Vladimír se odmlčel a naslouchal Sarkarovi:

— V čem byla Nanakova chyba? — Sarkar začal nové téma, které plně zaujalo mou pozornost. — V tom, že mezi jeho žáky byli jenom muži!... To říká Sarkar... Byl to mužský klášter. A takové byly tradice, které tehdy existovaly v těch krajích...

Tím můžeme vysvětlit ty problémy, o kterých jsi kdysi mluvila: v tom svém vtělení sis zkazila karmu nesprávným vztahem k ženám! A teď už víš, co to znamená být ženou, o kterou se muž na duchovní Cestě nestará!

Nicméně, v současnosti se tvoje karmická situace jeví jako «odpracovaná» — a o tvém dalším osudu se rozhoduje optimálním způsobem.

To je ten všeobecný princip výchovy vtělených duší Bohem; lidé ho nazývají «zákonem karmy»: Ti, kteří mají agresivní vlastnosti, se sami stávají obětmi právě takových agresivních primitivů, pronásledovatelé homosexuálů se znovu sami vtělují s vrozenou homosexualitou...

No a s tebou Bůh postupoval něžněji... A teď musíš pochopit, že ten problém už pro tebe přestal být aktuální.

Ale já jsem cítila, že se «sesypu» studem... Nestarat se o ženy! Jak je možné, dosáhnout takových výšek, a přitom nepochopit, že nejen muži jsou schopni poznávat Boha?!

Kdybych nebyla tak unavená, chytla bych se rukama za hlavu. Ale takhle jsem si jen pro sebe opakovala: «Jak jen to bylo možné?! Jak jsem se mohl tenkrát tak zachovat?!».

Ano, rázem mi spousta mých problémů začala být pochopitelná. A je velice dobře, že už teď o tom vím!

Ale tím, že je tohle téma v mém osudu už skutečně «uzavřeno», jsem si nebyla úplně jistá. Nějaký nejasný pocit vzrůstající obavy napovídal, že tohle — ještě není všechno. A že mě čeká těžce a úporně napravovat tu svoji chybu: vždyť jsem přece, v podstatě, vyloučila ze sféry svojí duchovní podpory a pomoci — polovinu obyvatelstva!

Ale Vladimír mě «vytrhl» z těchto prožitků.

— Ted' začala být zjevně cítit blízká přítomnost Davida, — promluvil — jako vždy klidně a nevzrušeně. — Budeme se učit Ho poznávat. Například se zeptáš: «Kdo jsi?» A slyšíš odpověď: «David Copperfield!» — Vladimír se rozesmál, čímž vysvětlil, že žertuje.

Ušli jsme ještě kousek.

— ... Tak tady je David, stojí před námi v podobě Mahádublu. Můžeš Mu říkat: «Věřím v Tebe! Ty jsi pravý Bůh!», — znovu se zasmál, a zdůraznil tím hloupost proslavů tohoto druhu: vždyť Bůh od nás nepotřebuje, abychom věřili, ale abychom se zdokonalovali!

Díky Vladimírovým žertům jsem se uvolnila — a proto jsem už teď byla schopná se také usmívat.

— To je Jeho Světlo, to je Jeho Tvář, to je Jeho Úsměv, to jsou Jeho Objetí, Něžnost! Miluj Ho! Objímej! Slad'uj se s Ním! Vtiskni si do paměti! Staň se takovou — jako On!

... Kdysi dávno jsem dostal dopis, — vzpomněl si Vladimír na epizodu ze své minulosti. — Autor toho dopisu považoval za nutné mi «domluvit»: Vy prý, Vladimíre, říkáte, že se kontaktujete s Davidem, ale přece, když je v naší zemi den, je v Americe noc! A David — spí! Jak se tedy můžete spolu stýkat?!

Znovu jsme se rozesmáli.

— Ten člověk nechápal, — že Vědomí takových, jako je David, jsou rozměrově nesrovnatelně větší, nežli naše planeta! A když Jeho tělo spí, může On — jako Vědomí — zcela aktivně působit v mezích celé planety a více!

No podívej se, David se usmívá! Usmívá se — a objímá tě! Můžu se otočit, abych vás nepřiváděl do rozpaků! — znovu zažertoval Vladimír a demonstrativně se odvrátil. Všichni tři jsme se zasmáli.

... Najednou mě napadla taková smutná myšlenka, že přece odsud, z tohoto *místa síly*, budeme muset brzy odejít. A obrátila jsem se k Vladimírovi:

— Ted' jsem přemýšlela nad tím: co se stane, když odejdu z *místa síly*: potom se On objevuje jenom tehdy, když Ho přivolám?

— Ne nezbytně: David je naprosto nezávislý v přemíst'ování Vědomím. On navštěvuje koho si přeje a kdy si přeje.

— Mám takový pocit, že se loučíme...

— To je opodstatněné: dokonce i očekávané krátké odloučení od Milovaného může vyvolávat takové emoce. Ale my se raději loučit nebudeme, ale poděkujeme za setkání!

Naši Učitelé vytvářejí Svoje *pracovní prostranství* tam, kde mají nejlepší možnosti řídit naše zdokonalování, konkrétně, dávat nám metodiky na rozvíjení vědomí. Ale oni nás mohou navštěvovat a také nás navštěvují vždy a všude, kdekoliv jsme. A všechno, co se kolem nás a s námi děje, probíhá pod Jejich dohledem a kontrolou.

... Vzpomněla jsem si, že jsem úplně nepochopila doporučení o udržování otevřenosti středního meridiánu. Co to znamená?

— David tehdy říkal, že střední meridián musí být pořád otevřený. A v jakých případech se zavírá? — vyptávala jsem se.

— Otevřený střední meridián — to je, zaprvé, pozvání pro Svaté Duchy do svého těla. «Dveře jsou otevřené! Prosím, vstupte! Ved'te mě, vychovávejte mě!».

Zadruhé, jestliže neustále hlídáme stav otevřenosti tohoto meridiánu, máme nejlepší možnost všimnout si jakýchkoli jeho znečištění, vznikajících z různých příčin. A když je zjistíme — hned se jich zbavujeme. Přičemž to máme možnost udělat — ze strany každého ze čtyř segmentů.

A navíc, už jsme mluvili o tom meditačním postupu, kdy je možné střední meridián otevírat dokořán zezadu: ve vnímání zůstává jenom přední stěna těla, všechno ostatní je shodné s Bráhmanickou prvoeónností, jinak řečeno — s Átmanem. A potom se stává snadným převést i

přední stěnu těla do toho samého stavu. Je to velice účinná technika pro samoléčbu, i prostě jen pro harmonizaci energetiky. Všechno, co je uvnitř těla, se pak velice snadno srovnává a čistí! A jedním z výsledků takové práce se stává postupné Zbožštění veškeré hmoty těla.

Vrátíme-li se znovu k tématu kontaktu s Bohem ve formě rozhovoru, pak zdůrazňuji, že naše otázky musejí být jmenovitě položené! Položené — Božským Učitelům! Jeden z principů kontaktování Boha se vtělenými lidmi je následující: Bůh zpravidla neodpovídá na otázky, které Mu nebyly položeny.

Ale znuděné obtěžování při pokládání otázek je také nepřipustné. Teď, například, by bylo nesprávné se znovu ptát na tvé další sloužení: vždyť už jsme tyhle otázky pokládali.

Vždyť znuděnost nemiluje nikdo. Lidská znuděnost je protivná, konkrétně i Bohu!

Například, když lidé bez konce stále opakují «Smiluj se! Smiluj se!» nebo «Požehnej nám! Požehnej!», — oni tím spíš Boha od sebe odvracejí, nežli přitahují...

Bůh slyší každou myšlenku každého z nás. Ale někteří lidé mají tendenci obracet se k Bohu tak, že nahlas pronášejí slova. A vždyť přece Bůh slyší naše myšlenky dokonce lépe, nežli slova... Slova jsou materiální. Ale Bůh je přece nemateriální (v Aspektech Tvůrce nebo Svatého Ducha). Proto On vnímá především naše myšlenky a emoce.

Ještě dodám, že Božští Učitelé rádi žertují — tak jako všichni dobří a současně i moudří vtělení lidé. Takže, pokud my něco tvrdošíjně chápeme nesprávně, — mohou si Oni z toho dělat legraci — pro naše poučení...

... Náš rozhovor přerušili blížící se lidé, kteří přišli do lesa na jahody. Chvíli jsme ještě zůstali v Objektích Davida, potom jsme Mu poděkovali a vypravili se k vláčku.

Přátelé navěky!

U většiny lidí, zpravidla, volný čas po práci a dalších materiálních činnostech připadá na večer a noc. A víkendové dny mají na to, aby se mohli dospat.

Právě takový život jsem dříve vedla i já: ráno jsem skoro nezahlédla, dne jsem si stěžila povšimla skrz okenní skla, a odpočinku jsem se věnovala po setmění, «rozplývala jsem se» ve světlech nočního města.

Vzpomínám si, jak se mi jednou, dlouho před setkáním s Vladimírem, podařilo přivítat ráno na břehu řeky u lesa. Samozřejmě jsem už i dříve viděla východy slunce. Ale tentokrát na mě ta podívaná obzvláště zapůsobila! Zapůsobila — svojí krásou a vznešeností, které «uchvacovaly ducha»! Ohromný sluneční kotouč zaléval svým zlatem nejen oblohu, ale i les a trávu na louce přede mnou! Neviděla jsem nic, kromě toho roztaveného hořícího zlata... Kolem nebyly žádné jiné barvy: zelená, modrá! Jenom — roztavené zlato slunečního ohně! A pouze podle lehkého pohybu trávy ve větru jsem chápala, že se nacházím na překrásné louce a přede mnou je les.

Pokud jsem odvrátila oči stranou — všechno nabývalo své obvyklé podoby. Znovu jsem se obrátila ke Slunci — a celé prostranství se nanovo zaplavovalo zlatým světlem!

Ale radost a potěšení byly vystřídány steskem: pokoušela jsem se na něco si vzpomenout, ale nechápala jsem — na co vlastně?!

A teprve teď, díky Vladimírovi, jsem vyměnila noc — za ráno, a temnotu — za světlo ve všech významech toho slova!

... Každé ráno jsme se znovu vydávali na cestu: do lesa, na *pracovní prostranství* Božských Učitelů, neztráceli jsme dny, ani minuty! V každém okamžiku — jenom vpřed!

A přece můžeme tak často slyšet od ostatních lidí, kteří nevědí, proč žijí na Zemi, frázi: «Čím bychom se jen zabavili, abychom zabili čas?»...

Tentokrát jsme šli k *místu síly* Suliji a Grand-Mistra súfizmu. Museli jsme se prodírat skrz houštiny, protože stezka za poslední roky silně zarostla. Ukázalo se, že stromy také zarostlo i samotné *pracovní prostranství* Suliji, obloha nad námi byla skoro schovaná za korunami vysokých bříz. Pracovat tady na osvojování nových meditací — už nebylo možné: energetická pole stromů «překrývala» a «přehlušovala» zjemnělost tohoto *místa síly*.

Ale kontaktu se Sulijou stromy nepřekážely.

Vladimír si sedl na kmen břízy, poražené větrem, a já jsem zůstala stát. Přímo přede mnou byl Obličej Božské Suliji...

Vladimír Ji popsal jako velmi energickou, intenzívně darující Svoji Lásku.

— To jsou Její Rty, nabízené k polibku, — řekl.

... Klopýtla jsem: Svatý Duch je Žena nebo Muž — měl by tedy nutně existovat «rozdíl ve vztazích»? Ale hned v té chvíli jsem pochopila, že tato otázka pochází od méjí «lidské formy»: v důsledku vytvořených stereotypů myšlení.

Vladimír, který postřehl můj zmatek, pokračoval:

— Pro Boha není důležité, koho miluješ: muže nebo ženu. Hlavní je naučit se milovat!

Podívej se: vždyť Sulija miluje tebe, i mě — stejně!...

... Když jsem dál přemýšlela o té, pro mě nové skutečnosti, nepocítila jsem žádné rozpory. A — objímala jsem se a splývala se Sulijou právě tak, jako s Ostatními.

— Vždyť s pomocí ženského těla, — rozhodl se pokračovat Vladimír, je snadnější se naučit milovat. A... Sulija mi zakrývá ústa Rukou.

Udiveně jsem na něho zírала. Ale Vladimír se klidně usmíval:

— Ano, Sulija mi Svoji Ruku položila na rty a nedovolí mi pokračovat... Říká, že o tom — teď ne...

... Po včerejším Zjevení, týkajícím se negativní stránky mého minulého vtělení — můj emocionální stav získával tu a tam smutný nádech. Přemýšlela jsem, že jenom znalost chyb, ještě nenapravuje jejich následky. Usilování k Dokonalosti mi nedovolilo, abych se uklidnila! Chtěla jsem bez meškání všechno napravit! Vždyť se musím stát — bezchybnou!

Pokoušela jsem se obrátit se svými problémy na Suliju, ale žádným způsobem jsem nedokázala zformulovat dokonce jen samotnou otázku. Nakonec jsem to vzdala a rozhodla se, že si také přisednu na kládu.

— Sulija říká, že ses Jí chtěla na něco zeptat... Můžeš se ptát. Předám ti Její odpověď, pokud ji sama neuslyšíš.

Vladimír mi začal předávat Její odpověď ještě předtím, nežli jsem přišla na to, jak otázku zformulovat:

— Existuje několik jakýchsi vrstev v každodenním životě, které je nutné porovnávat — a vybírat z nich tu, která je nejvíce aktuální v určitý moment. Je to, například, — bezprostřední podporování Evoluce Univerzálního Vědomí, kontakt s přáteli, různorodá pomoc vtěleným bytostem, zabezpečení existence vlastního těla atd. Ale pokud si pro realizaci vybereš jednu určitou «vrstvu», nesmíš přitom zapomínat přihlížet i ke všem ostatním «vrstvám».

Obyčejní lidé žijí instinkty a reflexy. Přičemž velice mnozí z lidí — podle kvality duší — hůře, nežli průměrná zvířata.

Strategie duchovního vojína má na zřeteli prohlížení všech takových vrstev zároveň. A právě na tom základě probíhá výběr nejaktuálnější činnosti na každý den, na každou hodinu, na každou minutu svého života na Zemi!

Za půl minuty Vladimír pokračoval:

— Sulija doporučuje konkrétně si na papíře zobrazit vyznačené «vrstvy» vlastního života, poněvadž papír umožní si pro sebe zobjektivizovat úroveň aktuálnosti těch či oněch témat. To umožňuje lépe si uspořádat vlastní myšlenky a skutky.

Byla jsem připravena poslouchat dále, ale Vladimír mlčel. Pochopila jsem, že je to zatím všechno.

Ale nebyly mi zcela jasné pojmy «vrstev», a proto jsem se ještě přeptala.

K mému údivu mi Vladimír odpověděl, že si na to nepamatuje a vůbec nechápe, o čem mluvím. A když viděl němou otázku v mých očích, hned mi vysvětlil, že když Svatý Duch mluví

přes něj, tak si zdaleka ne vždy tu informaci zapamatuje, pokud pro něho není aktuální: vždyť otázku nepokládal on, a odpověď také nebyla jím zformulována.

— Ted' je s námi Sulija a Grand-Mistr súfizmu... přepnul na jiné téma Vladimír. — Oni říkají, že tě budou provázet během celého tvého vtělení i po něm. Říkají: přijmi Nás za Přátele — navěky!

Jak je to skvělé! Rozplývala jsem se ve společné radosti, a ted' jsem pocit'ovala Grand-Mistra nově: intenzívněji, pokud to srovnám s naším minulým setkáním na Jeho *místě Samádhi*.

— Grand-Mistr říká, že by tě nosil na Rukách po vesmíru už dříve, ale ty sama ses tomu bránila.

Kdypak jsem já zvládla ubránit se takové nabídce?! Vždyť přece — já nejsem proti! Možná že se tehdy bránil Guru Nanak-2!

— Grand-Mistr říká, — pokračoval Vladimír, — až zítra, časně zrána, vstaneš — spatří nový zářící den tvého nového života: života s Námi, v Nás! Vejdi! A když vejdeš, — budeš žít Naším životem! A pak — velice mnoho problémů materiální úrovně odejde.

Přijímám tě — jako důstojného člena Rodiny Svatých Duchů!

Ale tento status — status Bráhmana — je třeba stvrdit odevzdáváním druhým lidem toho duchovního potenciálu, kterým tě My naplnujeme!

... S Vladimírem jsme ještě chvíli poseděli v Jejich Objetích — rozplývali jsme se, užívali si. Vladimír mě upozornil, že Grand-Mistr obvykle nevyjadřuje Svoji přítomnost příliš intenzívně. Podivila jsem se tomu, protože z mého pohledu byl On pocit'ován dost značně...

Je možné, že se tak projevil ještě jeden z odstínů odlišností mezi Svatými Duchy — Muži a Ženami?

Vždyť já vůbec nejsem proti tomu, aby mě Oni všichni nosili na Rukách po vesmíru!

Chůze po kupoli stanu a cestování k centru Země

Znovu jsme se vydali na cestu. Čekalo nás ještě navštívit *místo síly* Ptahhotepa, ale už jiné — s odlišnými vlastnostmi a novými meditačními možnostmi.

Prodírali jsme se skrz lesní houští. Dřívější cesty zarostly a museli jsme razit cestu nanovo. Zato jsme úplně vedle místa síly narazili na divoké porosty černého rybízu. Právě dozrával. Vladimír žertoval, že je to dárek pro nás od Ptahhotepa. A jestliže ho všechen nesníme, — urazíme Ho.

A bylo to chutné!... Pochutnali jsme si!...

Slunce se zvedalo stále výše, prohřívalo vzduch, zahřívalo a postupně dokonce přehřívalo naše těla. V tu dobu, kdy jsme dorazili na dotyčné místo, začalo být doopravdy vedro.

S potěšením jsme sundali batohy a svlékli svrchní oblečení.

Vedle protékala nevelká řeka, asi pět metrů široká, zarostlá po obou březích trávou.

Utábořili jsme se na sotva postřehnutelné pěšince, která se táhla podél břehu. Před námi se rozprostírala lužní louka s vysokou trávou.

Nejnovější meditace, kterou jsem se musela naučit, se nazývala «Stan». Takovou formu tady vytvářel Ptahhotep.

První úkol pro Jeho žáky na tomto *místě síly* spočíval v tom, aby naplnili sebou tento ohromný «Stan», vysoký i široký stovky metrů, a poté vylezli na jeho střechu a chodili po kupoli jako vlastní Mahádubly. Přičemž Mahádubly bylo možné vytvářet ze všech segmentů.

— Druhou vlastností tohoto místa síly je, — vysvětloval dále Vladimír, — že se tady snadno poznává také prostor uvnitř naší planety, až do jejího ohnivého jádra. A zcela reálně je možné pocítit toto jádro v hlubině planety a dokonce se pokusit proniknout do něho vědomím. Přičemž

se to podaří udělat, jenom jestliže k němu přistoupíme zezadu — pokud ho dáme do vzájemného vztahu s polohou svého těla.

Vzadu za zády každého z nás je pro normální zrak neviditelná vertikálně stojící plocha, která má pokračování napravo, nalevo, nahoru, a, což je zvláště důležité, — dolů. Jestliže tu plochu prozkoumáme směrem dolů, zpozorujeme, že prochází skrz jádro planety, dělí ho na poloviny.

Vchod do jádra nacházíme zezadu, to znamená vzadu za tou plochou.

Můžeme se rozmístit uvnitř planety — jak zepředu od této plochy, tak i zezadu.

A všechno tohle můžeme zopakovat ze čtyř segmentů!

... Slunce stálo v zenitu, předvádělo plnou sílu léta. Připadalo mi, že se mi žářem «taví» hlava. Tělo se unavilo a potřebovalo odpočinek. Nohy se podlamovaly.

Ale já jsem nechtěla něco nechávat «na potom». Přála jsem si maximálně všechno procítit přímo teď.

Vladimír trval na tom, že na *místech síly* je téměř vždy potřebné se přemísťovat tělem: tak práce probíhá efektivněji. Přemáhala jsem únavu a chodila po stezce, a otáčela jsem a otáčela vědomí, abych lépe pocítila výstupy z každého segmentu...

... Vladimír se najednou pozorně a vážně podíval do mého těla. Zkoumal jeho pravou stranu.

— Elizabeth Haich je tady. Ukazuje prstem na tmavé místo v pravé mléčné žláze... Právě tímhle se musíš také nutně zabývat...

Strnula jsem. Mně... rázem začalo být všechno jasné! To je vyvíjející se nádor, budoucí rakovina prsu...

Vladimír mi o tom řekl až mnohem později, vybral si k tomu příhodnější čas. Ale já jsem ho momentálně pochopila už v tuhle chvíli!

To je tedy ono: příčina té nejasné obavy, toho svírajícího pocitu strachu, který se ve mně zabydlel od té doby, co jsem se dozvěděla o chybách svého minulého vtělení!

Jako lékařka jsem si dovedla výborně představit, co rakovina prsu znamená. Viděla jsem ty nešťastné nemocné ženy, které prodělaly operaci a podstupovaly ozařování... Naplňovala mě hrůza při pomyslení, že to může čekat v budoucnosti i mě!

Začalo mě naplňovat zoufalství. Moje síly se prudce podlomily, už jsem dál nechtěla žádné meditace! Přála jsem si, jenom se prostě svalit do trávy a usnout, zapomenout!...

Vladimír mi už dlouho navrhoval, abych si oddechla a něco pojedla — a já jsem konečně souhlasila.

Rozprostřeli jsme karimatky a poobědvali jsme. Potom jsem se hned uložila k spánku, bez ohledu na nebezpečí být pokousaná travními blechami. Takové maličkosti mě už nevzrušovaly.

... Ležela jsem na zádech a měla jsem zavřené oči. Vladimír několikrát něco říkal, je možné, že se dokonce na něco vyptával, ale já jsem neměla sílu ho poslouchat.

Já jsem se jenom propadla do Ohně Božského Slunce, vytvořeného tady, na tomto *místě síly*, Ptahhotepem. Bylo něžné, lehké... V Něm se rozplynuly a zmizely všechny moje prožitky...

Lebedila jsem si v Něm, a svoje tělo jsem opustila tak naplno, že jsem neměla sílu pohnout ani jediným jeho svalem.

Chtěla jsem zůstat v tom stavu navždy, odejít z hmotného světa a přestěhovat se do Objektů Boha — přímo od téhle chvíle!...

Nevím, kolik uběhlo času... Ale strach odstoupil. Pochopila jsem, že mě vracejí do těla a že mi Bůh dává možnost napravit svoje chyby a, v souladu s tím, zvítězit nad očekávanou nemocí...

Nakonec jsem se úplně probudila.

Měla jsem takový pocit, že jsem se vrátila očividně dospělejší.

«Totální reciprocita»

Ale tím naše práce na daném *místě síly* Ptahhotepa ještě neskončila. Čekalo mě začít si osvojovat meditaci «totální reciprocita» — tu, kterou jsem neovládala ve svém minulém vtělení.

Začali jsme tím, že jsme si sedli jeden proti druhému. Vladimír mi uložil, abych obešla vědomím jeho tělo, a až se ocitnu za ním, umístila svůj obličej jemu do hrudníku tak — abych se dívala z jeho anáhaty na své tělo. On současně prováděl to samé.

Na tuto meditaci jsem nemusela vynaložit ani nejmenší úsilí. Na toto dívání se jeden na druhého jsme určitě neztratili více než dvě minuty, a už Vladimír vykřikl:

— Chlapík! Zvládla jsi to výborně!

Následující úkol spočíval v tom, abych se ze stavu rozšířeného vědomí — jako duchovního srdce — dokázala dívat na svoje tělo současně ze všech stran.

Ale z únavy jsem už špatně zachycovala a chápala Vladimírova slova. A proto se mi dařilo dívat se na svoje tělo jenom z jedné určité strany.

Tehdy mi Vladimír pozval na pomoc... duchy, žijící zde, v nivě této maličké řeky ...

Znenadání jsem pocítila napětí, vycítila jsem, že nás někdo obklopil. Vzpomněla jsem si na Castanedovy «olli»...

Ale Vladimír mě uklidnil a vysvětlil mi, že jsou to čistí duchové, kteří nám přišli pomáhat. Ukázal rukou, jak duchové na jeho prosbu kolem nás vytvořili kruh, a rozmístili se přibližně ve vzdálenosti pěti metrů od našich těl.

A já jsem se musela... naučit dívat na svoje tělo... z jejich anáhat!

Zeptala jsem se, kolik jich je a jak vypadají? Vladimír jich napočítal dvanáct, a řekl, že přišli všichni! A jak vypadají... jsou podobní sloupům skoro průhledného světla, velkým přibližně jako naše těla.

Chtěla jsem namítnout, že jsou průhlední úplně, poněvadž jsem je nedokázala uvidět vůbec. Ale ovládla jsem se.

Jenom podle pocitů jsem chápala, že kolem mě někdo je. Musela jsem se orientovat na ta místa v husté trávě, na která ukázal Vladimír. Natáhla jsem do nich dlaně...

... Jak Vladimír na závěr vyhodnotil, celkově se mi to moc nepovedlo. Ale v současnosti bylo hlavním úkolem pochopit samotný princip, aby potom už bylo možné kdykoliv jednoduše pracovat s touto meditací.

... Dosáhnout v tom úplného úspěchu se mi podařilo za pár týdnů, když jsem se jako obvykle rozplývala ve Svatém Duchu, a o principech «totální reciprocit» naprosto nepřemýšlela.

Proběhlo to v té době, kdy David velice intenzívně vešel do mého života a už mě neopouštěl ani na minutu, dokonce ani, když jsem přicházela na návštěvu k druhým Božským Učitelům. Ale o tom až později...

... Když jsme uviděli, že obloha začíná tmavnout bouřkovými mraky, začali jsme se chystat domů.

A co se týče «totální reciprocit» — pracovali jsme s ní potom ještě velice mnoho, postupně jsme rozšiřovali obsáhnutí stále větších objemů prostoru svým «nejá». Ukázalo se, že Vladimír má pro tento účel celý soubor *míst síly*, což umožnilo postupně přecházet «ze stupínku na stupínek»: od jednoduchých technik — ke stále více a více složitým.

V Objetích Chuanita

Každou následnou etapu práce se mnou a každou cestu plánoval Vladimír současně s Bohem.

Dnes jsme se chystali navštívit *místo síly* Chuanita — to samé, kde už se uskutečnilo moje první setkání s Ním.

Ale tohle naše setkání bylo naplněno, mimo vzájemné něžnosti, i mým smutkem... Ještě stále jsem se obávala svojí možné hrozně budoucnosti a prosila Chuanita, aby mi odpustil takovéhle mé rozpoložení.

Stála jsem na uzounké pěšince, lemované kvetoucími planými růžemi. Ty něžné růžové kvítky se na mě radostně usmívaly, naplňovaly mě svou vůní. Vzadu za mým tělem rostly ty nejkrásnější borovice. A vpředu se rozprostíralo moře, od kterého byly čas od času slyšet hlasy racků.

Vladimír odešel a nechal mě o samotě s Chuanitem, řekl, abych Ho poprosila o pomoc při čištění mojí mléčné žlázy.

Ohromný Obličej Chuanita se nacházel za mým tělem — nad borovicemi. Vyšla jsem dozadu z anáhaty a mlčky se k Němu přitiskla zády vědomí, zachumlala se v Jeho Objetích, ponořila se do Jeho hésychie... Nechtělo se mi mluvit.

Stála jsem tak určitě dvacet minut, uklidňovala se a hledala sílu vrátit se do harmonického stavu.

Ale nakonec přišel čas začít práci.

Použila jsem všechny meditace na očišť'ování energetiky těla, které jsem v té době znala, jako základ jsem používala naše společné ruce, sjednocené s Chuanitovými.

Brzy přišel Vladimír a s radostí mě pochválil, ale dodal, že kromě očištění od nečistot, je ještě třeba tu část těla «oživit», aby se v ní «rozproudila» energie!

Zamyslela jsem se nad tím, jaký způsob bych pro to mohla použít, — a hned jsem dostala odpověď: květy! Něžně růžové okvětní lístky růží! Vložila jsem do mléčné žlázy obrazy pupat a představovala si, jak se začínají rozvíjet, a postupně naplňují vůní nemocné místo, a poté i celé moje tělo. Brzy jsem se úplně naplnila něžností těchto květů — květů, které mi daroval Chuanito!

A energie se rozproudila! Cítila jsem, že mě tíha postupně opouští — a že se mi dokonce i lépe dýchá!

A záhy mi Vladimír tlumočil, že na pokračování práce je načase jít k Božským Lorencům: Oni nás zvou. Jejich *místo síly* se rozkládalo o kousek dál podél břehu.

Omlazující Božský Vítř Lorenze Byrona

Toto *místo síly* se rozkládalo u samého okraje vody.

Byl odliv. Stáli jsme písku, dosud mokřím, a vpředu se rozprostíralo nekonečné modré moře...

Vladimír oznámil, že je teď s námi Lorenz Byron, a o něco později dodal, že se připojil i Konrád Lorenz. Oni mají stejná jména, a protože nás ještě k tomu i vítali na stejném *místě síly*, Vladimír je pro jednoduchost nazýval prostě Lorencové.

Uložili mi, abych se zpočátku stala Mahádublem — a potom pokračovala v očišť'ování těla Rukou Mahádublu.

Začala jsem to dělat — když najednou slyším komentář přicházejícího Vladimíra:

— To zatmění je už na jiném místě... Pohybuje se... Je to bésík!

Ještěže mě pevně držel Svýma Rukama Lorenz Byron, jinak bych určitě na místě upadla — ve všech významech toho slova!

Ale nedovolili mi vrátit se do včerejšího emočního stavu.

Vzpomněla jsem si na informaci z Vladimírových knih, kdo jsou to běsové: že to jsou duše malých zvířat, jsou zcela živí, a proto je s nimi možné rozmlouvat v řeči myšlenek, a dokonce je poprosit, aby opustili tělo a přestěhovali se na jiné místo.

Právě to samé, ihned vzápětí za těmi mými myšlenkami, zopakoval i Vladimír.

Neztrácela jsem čas zbytečným přemýšlením, obrátila jsem se ke svému «přivtělenci», a navrhla mu, aby se přestěhoval na sympatický trs rákosí, který jsem uviděla v moři padesát metrů od břehu. Mluvila jsem s ním laskavě, vždyť mi ho poslal Bůh! Ale na konci monologu jsem ho přece jenom varovala, že ho nenechám na pokoji a budu ho bez konce zaplavovat Světlem, až mu z toho bude nepříjemně...

— Ó! Chlapík! — slyším najednou. To mluvil Vladimír. — Běsík utekl!

Jaké ohromné ulehčení jsem zažívala! Z duše mi spadla ohromná tíha! A srdce se znovu začalo plnit světlem a radostí!

— Lorenz Byron navrhuje, abys Ho pocítila jako Omlazující Božský Vítr, naplnila se jím, dovolila Mu vanout skrz tělo, a očist'ovat!

Zavřela jsem oči a vystavila jsem se Mu, rozpráhla jsem ruce těla, i duše! Nejnovější maličké vítězství!

A živý Božský Vítr mi vál do tváře, procházel skrz tělo, hrál si s vlasy, líbal na rty!

— Lorenz Byron říká, že ses teď stala hodnou toho, aby ses umyla tím Jeho Větrem-Světlem! — tlumočil Vladimír.

Když se na mě podíval za nějaký čas, znovu se usmál a dodal, že se můj obličej *také* každý den přeměňuje, získává stále větší něžnost, — v důsledku takových vztahů s Božskými Muži!

Tenhle Vítr jsem si zapamatovala. Ještě nejednou prolétal skrze mě, zaplňoval mě ranní svěžestí a Sílou: Sílou — velice cílevědomou, Sílou — Svobody! Někdy dokonce, když jsem byla doma ve svém pokoji, jsem začínala slyšet svištění tohoto větru ve svých uších...

... Ale čekal nás už Manuel na Jeho *místě síly* — na tom samém, na kterém jsem už byla minulého jara. Momentálně se teď připojil k Lorencům, a připomínal, že je čas vydat se k Němu.

Beseda s Božskými Indiány a Manuelem

Když jsme šli k Manuelovi, Vladimír najednou ukázal na tlustou kládu, vyplavenou příbojem, která ležela na písku asi dvacet metrů od nás.

— Podívej: tam sedí don Juan, Chenaro a... Chuanito... Zřejmě nám chtějí něco povědět. Musíme se k nim připojit.

Posadili jsme se na tu kládu, a sladili se s Nimi. Vladimír začal předávat Jejich slova, adresovaná mně:

— Ty teď zcela zaručeně víš, že My jsme živí!

Ztratit tělo — to vůbec není «holé neštěstí»! Důležitější je něco jiného: důstojně prožít všechno to, co se patří prožít za života v tomto těle! Prožít je to třeba tak, aby nám pak nebylo «nesnesitelně bolestně kvůli bezcílne prožitým rokům»...

Ale teď — o něčem jiném...

Vladimír přepnul svou pozornost na mě:

— Oni chtějí něco povědět tobě osobně, bez mojí účasti. Tak tedy — poslouvej! Nechám tě s Nimi o samotě!

Vstal z klády a odešel stranou.

... Zpočátku jsem trochu ztratila hlavu, ale pak jsem popadla notes a propisovačku. Zaposlouchávala jsem se, přeptávala, a nakonec jsem dokázala něco zapsat.

— V kritických situacích se vždy obracej k Nám o pomoc!

A zapamatuj si Naše přikázání pro tebe:

Neklesat na mysl! Nebýt v depresi! Ne... — Někdo z Nich dořekl slovo takovým způsobem — že se Všichni rozchechtali. Pochopila jsem, že to byl Chenaro, a že řekl něco směšného, ale nedokázala jsem posoudit — co konkrétně. Nicméně jsem se také zasmála — «z úcty», nebo čeho?...

— Musíš vždy spoléhat na příznivé východisko! — pokračovali, když se přestali smát. — Žij — životem druhých, to znamená — kvůli druhým! Miluj lidi tak, jako je milujeme My!

A pak se kochej blaženým letem v Našem světě, s Námi, v Nás!

Ale tím spíš je třeba si vždy pamatovat: jestřáb vidí bystře do dálky, je pozorný a cílevědomý!

Paprsek tvé pozornosti ať je zaměřen přímo do duchovního srdce každého, koho k tobě přivedeme! Vždyť tam — v *Hlubinách* — je Oceán Mojí Lásky, který musíš oceňovat v každém, kdo k tobě přijde a je připraven upřímně vnímat tvoje slova!

To má význam v každé etapě tvého rozvoje, tvého života s Námi a v Nás!

A nejlepší z lidí — miluj ještě silněji!

A ty sama si užívej života v Nás, splývej s Námi!

Amen.

... Přišel Vladimír, sedl si vedle a pokračoval už sám:

— Co musíme udělat pro to, abychom se stali takovými, jako Oni? Toto téma je osnovou pro vytvoření strategie vlastního života!

Ještě je možné toto téma označit takto: žít životem duchovního vojína!

A obecný závěr toho, o čem jsme teď mluvili, je takový: důležitá není smrt, ale to, jak prožiješ život!

* * *

Bylo mi lehce! Skákala jsem radostí!

Sluníčko hřálo, vál lehký větřík, a nálada se mi každou minutu zlepšovala!

Jenom v tílku a kalhotách s maximálně vyhrnutými nohavicemi jsem se vesele procházela po *místě síly* Manuela, slad'ovala se, splývala s Ním v Lásce!

A bylo vidět, že se Manuel ze mě také radoval!

Ale přikázal mi, abych nezapomínala ani na práci. Kromě opakování meditace s plochou za tělem, jsem měla znovu zezadu otevřít střední meridián až k jeho zátylkové části — abych vyrovnala všechny energie v zátylku, poněvadž tam ještě byla tmavá místa.

Vladimír v tu dobu studoval jízdní řád vlaku. Navrhl, abychom se na zastávku vypravili přibližně za půl hodiny.

Ale když jsem asi za půl hodiny přišla, on najednou zjistil, že se na jízdní řád špatně podíval, a že jsme plánovanou lokálku už zmeškali. A do příští je půldruhé hodiny času!

Vladimír vysvětlil, že ho takovým způsobem ovlivnil Manuel: On chtěl být o něco déle se mnou.

Smála jsem se z celé duše: Bůh je Všemocný!

Zjevení Apoštola Ondřeje

Seděli jsme v pokoji a probírali poslední události, včetně příčiny mojí neuskutečněné rakoviny.

Vladimír řekl:

— Příčinou jakýchkoliv nádorů jsou přece lokální genetické poruchy v buňkách toho či onoho orgánu. Jinak řečeno — genetické chyby.

Ale co je může vyvolávat?

Mohou to být zvláštní viry, radioaktivní záření, genetické anomálie, obdržené ještě od rodičů, a řada jiných faktorů. Ale jedním z nejčastějších mechanismů je působení duchů-přivtělenců, jinak řečeno — bésů. Takový duch, když se zabydlí v těle oběti, začíná si pro sebe stavět jakési obydlí, pro něj obvyklé — v soulase s jeho předchozím vtělením, představuje «podle svého gusta» genotyp buněk vybraného orgánu.

Samozřejmě nesmíme nikdy zapomínat, že se tohle všechno děje před očima Boha a v soulase s karmou konkrétního člověka.

To znamená, je třeba vždy hledat konkrétní karmickou příčinu nemoci a snažit se pochopit a napravit v sobě svoje chyby.

Ale co se týče tebe, myslím si, že nemoc mohla být naplánována Bohem s tím cílem, aby tě nějakým způsobem «zahnal» ke mně, kdybys začala pochybovat, otálet... Ale ty jsi přijala správná řešení — a proto ta strašná perspektiva byla zrušena.

A přes to všechno jsi také sama mnohé pochopila a mnohému se naučila.

... Vladimír se odmlčel, přeplnul pozornost na Boha a oznámil, že se k nám připojil Apoštol Ondřej.

Ondřej začal mluvit, a Vladimír mi přikázal všechno podrobně zapisovat:

— Guru Nanak-2 nahromadil negativní prvky osudu kvůli tomu, že pociťoval vlastní «vyvolenost» a převahu nad druhými. Ženy, děti, staré lidi — vnímal jako jakousi «zbytečnou lidskou masu».

On sám byl majestátním mužem se silnou stavbou těla. A nebral na vědomí postupné rozvíjení duší — z vtělení do vtělení v různých tělech.

Nyní, v tomto pozemském životě, ses ty s tím musela vypořádávat sama, když jsi prožívala obtížná negativa karmy, to znamená na podkladě vlastních utrpení. Ale Vladimír všechno tohle — jedním rázem — vyřešil, když vzal tvoji karmu na sebe.

... Vladimír se rozesmál a vysvětlil, že v posledních slovech Ondřej žertuje.

Kim: staň se znovu Nanakem

!

Tentokrát nás Kair, Božský Učitel, který měl na starosti Vladimírovo bydliště ve městě, vedl na Svoje lesní *místo síly*. Mě osobně tam čekalo, že od Něho obdržím Zjevení, jak On předem oznámil.

Od rána přelo, a my jsme se zahalili do plášt'ů.

Po vystoupení z teplého vláčku bylo chladno, a vlhkost o sobě dávala vědět skrz promoklé kecky. Je dobře, že mě Vladimír naučil chodit bez ponožek, dala se tak mnohem lépe snášet mokrá chodidla, prakticky si jich nevšímát!

— Mnohem horší je, když je tělo přehřáté zbytečným oblečením, — usmíval se Vladimír v odpovědi na ty moje myšlenky. — Pak tělo začíná ztrácet svoji energii zbytečným vyzařováním tepla do chladnějšího okolního prostředí, a rychle nastupuje únava.

... Šli jsme a cestou jsme jedli lesní maliny. Teprve teď jsem se začala úplně dobře cítit v tom deštivém počasí. Teprve teď... teplý déšť a vůně jehličí... — dýchaly pohodlím!

Spokojeně jsme šli po stezce, když Vladimír oznámil, že se k nám připojil Kim. Vladimír mi hned uložil, abych zapisovala to, co nám Kim předá:

— Kim říká, že se ti bude mnohem lépe procházet tímto pozemským životem, pokud se budeš cítit ovat Nanakem — pochopitelně bez těch negativních vlastností, které jsme posuzovali.

Pro to se musíš snažit maximálně zapomenout ty pocity, které ti byly vnuceny tímto ženským vtělením. On má na mysli především sebecit'ování maličké dívenky, která potom dospívala — a tak těžce si vybojovávala místo mezi lidmi na Zemi...

Všech takových pocitů je nejlepší se zbavit přímo teď — kvůli tomu, abys pocit'ovala svoji duchovní důstojnost: důstojnost velkého duchovního učitele, vůdce lidí!

A právě z takové pozice má od nynějška smysl se učit dívat na rozvíjející se situaci sociálně psychologického řádu. Z této pozice — potom, co ještě nashromáždíš znalosti a sebedůvěru, — budeš muset začít vést lidi za sebou!

Kim říká, že se pod těmi zapsanými slovy osobně podepisuje, ale že takový je názor i všech Božských Učitelů!

On říká, že právě proto, aby ti o tom řekl, nás sem, spolu s Kairem, přivedl v tom dešti! Právě proto, abys všechno tohle uslyšela oddělená od všech ostatních lidí, od činností v materiálním světě a od nadějí, že by ses v něm ještě obšťastnila...

Potřebovala jsi uslyšet tu skutečnou pravdu o sobě samé — aby ses stala znovu obnoveným Guru Nanakem!

Kim říká: ať budeš kdekoliv, já tě budu vždy doprovázet, a ty se nauč pocit'ovat Moje Ruce Lásky! Ony se odlišují od Rukou druhých Svatých Duchů. Speciálně jsem je udělal jiné, nežli mají ostatní Božští Učitelé, abys je konkrétně i napoprvé dokázala snadno pocit'ovat!

Kim ještě říká, že tvůj osud...

Ne, to už mluví Kair: to, co říkal Kim, je částí toho, co plánoval říci i On. To znamená, že tvým osudem je udělat samu sebe takovou, abys také uměla napravovat osudy lidí na Zemi tak, jako to dělám Já a My všichni!

Pro to se musíš stát Božským Dušiznalcem! A Vladimír je tvůj nejbližší přítel-pomocník v tomto díle. Musíte v tomto životě všim procházet spolu! A ty musíš od něho přijmout všechno, co ti on může darovat!

... V prvních minutách přijímání tohoto Zjevení jsem všechno poslouchala tak, jako by se to na mě úplně nevztahovalo. Nebyla jsem připravená k takovému serióznímu rozhovoru o sobě, a tak jsem pokračovala v myšlenkovém přehrabování podrobností, týkajících se očišť'ování mého těla a zbavování se dalších nedostatků.

Až po uplynutí několika měsíců, když jsem si přečetla svoje zápisky, jsem najednou zjistila, že jsem tehdy ani náhodou úplně nepochopila to, co jsem ten den uslyšela.

Probíhalo to všechno příliš rychle, a nebylo možné najednou tolik obsáhnout!

... A v tu chvíli, kdy Božští Učitelé skončili rozhovor, se mi přece jen chtělo — ze zvyku — udělat velké udivené oči, pokrčit rameny, a zeptat se: jakýpak bude ze mě, současné — Božský Dušiznalec?!...

Ale Vladimír mi tlumočil Jejich odpověď:

— Přijde čas — a dozvíš se všechno!

Petrovo Duchovní Srdce

Při cestě k *pracovnímu prostranství* Kaira se nacházelo *místo síly* Petra.

Vladimír mě s Ním seznámil:

— Tohle je Duchovní Srdce Božského Petra. On se teď rozšířil — tak, že není možné najít hranice. On to tak dříve pro nás nikdy nedělal. To znamená, že je to u příležitosti toho, že jsi přišla.

A podívej, co je ještě zajímavé: tam dále — vidíš? — roste velká osika. Má mohutný bioenergetický kokon — s velmi zjemnělou energetikou. Ale přesto kontrastuje s Petrovou Božskou Energií.

Když jsme rozvíjeli svoje schopnosti k vidění Božských Vědomí, to místo se nám velice hodilo.

Tahle osika, přestože je to nepochybně překrásná rostlina, ale je hrubší svojí energetikou nežli Svatý Duch.

Kvůli čemu to zdůrazňuji? — abych ukázal, že pro ty, kteří hodlají postupovat na duchovní Cestě, je výhodné jít se zpočátku sladovat s rostlinami, aby se vzdálili od hrubosti, která je vlastní většině lidí. Ale potom — podle míry zjemnění vědomí — nám už rostliny začínají vadit. Ale — vůbec ne proto, že jsou «špatné», ale proto, že Tvůrce a Svatí Duchové jsou více zjemnělí, nežli ony, ať už by byly jakkoliv dobré!

Takže, my splýváme s Petrem, vcházíme do Něho vědomími, potom — odcházíme po Tělu Jeho Vědomí stále hlouběji a hlouběji... A tohle už je i «Slunce Boha»!...

Petr tě objímá... Můžeš se s Ním potěšit déle. Můžeš tady s Ním a v NĚm pobýt — dvacet minut. A potom půjdeme dále, ke Kairovi.

Chodila jsem po stezce, výborně jsem pocítovala Petra a pokoušela jsem se naučit se Ho slyšet. Pokládala jsem Mu krátké a přesné otázky, aby bylo snadnější chápat odpovědi.

Například jsem si vzpomněla na svoji nedávnou sklíčenou náladu. Rozhodla jsem se na to zeptat:

— V čem spočívá mechanismus vzniku takových stavů?

— Manas.

— A jak nad ním zvítězit?

— Relaxací mysli.

Upozorňuji: tak se projevují zbytky egocentrizmu! Prostuduj na tomto zdařilém příkladu mechanismus tohoto jevu: ohnisko egocentrizmu hnízdí v hlavě, v čakře ádžně!

Takové stavy — u postupujících po duchovní Cestě — vznikají při silné únavě: když nezbyvá síl rozšířit se duchovním srdcem a obejmout láskou všechny duše, kterým chceš pomáhat! Nemluv už o možnosti Splynutí s Bohem!

Podle míry dalšího upevnění vědomí se takové epizody opakovat nebudou.

... Byla jsem spokojená s tím, co jsem uslyšela: všechno z tohoto tématu teď «zapadlo na svoje místo».

Pokračovala jsem v čištění svého těla, a — s Petrovou pomocí — jsem se zbavila posledních tmavých míst ve své svádhistháně.

A pak — už v takovém obnoveném těle — jsem šla ke Kairovi, abych udělala ještě jeden krok kupředu!

— Tam, kde ve městě bydlíme, — říkal mi cestou Vladimír, — to místo se také nachází v Mahádublu Kaira. On má minimálně dva Mahádubly. I když je možné, že i více. Ale my víme jenom o dvou.

Proto, když jsme doma, je Kair obvykle náš první Společník.

Ale tady má také velice významné *místo síly*.

... Začalo poprchávat. Schovali jsme se pod ohromný smrk a pojedli jsme.

Ale potom, podle mého názoru, přišel čas vyjít z úkrytu — ale pršet stále nepřestávalo.

Vladimír se začal žertem rozhořčovat:

— Co je to, Kaire! Proč nás tak vítáš?!

Podívej — dokonce i Satja Sái přišel!... Utěšuje nás...

... Zasmála jsem se — a v té chvíli jsem ucítila něžné a starostlivé Objetí Satja Sái...
— On říká: jak moc bych k vám chtěl přivést Moje milované děti! Mám nedostatek vtělených rukou — rukou důstojných vtělených lidí! Vy jste Moji praví následovníci!...
Poděkuj Mu ze všech sil! — dodal za sebe Vladimír. — Tato slova si musíš velice nutně zapamatovat! Satja Sái se bude napříště trvale s tebou stýkat. Vždyť On je jeden z největších Božských Učitelů v historii naší planety!
... Vyhlédlí jsme zpod smrku — déšť už ustal.

Rozhovor s Kairem

Přišli jsme k místu, kde se na pozadí oblohy černaly dráty vedení vysokého napětí. Vladimír vysvětlil, že právě tady je ohromný Mahádubl Kaira.

— Prozkoumáme strukturu tohoto *místa síly*, — začal vysvětlovat Vladimír. — Ted' jsme vešli do jakési Kupole rozměrově nekonečného Božského chrámu. Ale ted' nepůjdeme dolů do hloubky. Naopak: zaplníme sebou Kupoli, která se skládá z téměř průhledného bílého nejjemnějšího Světla Vědomí Kaira, — a potom se z Něho podíváme na dráty.

Černé dráty jsou vidět jako ostrý kontrast — ve srovnání s Božským Světlem.

Čím je tohle místo pro nás konkrétně důležité? Nejen tím, že je tady snadné stát se tím vším Světlem, ale i tím, že je možné natolik ostře a zřetelně pozorovat projevy různých vrstev mnohorozměrnosti. Z prostranství Božského Světla — náhle — vidíš hrubé černé materiální dráty! Kontrast! Na jednom a tom samém místě je možné natolik ostře a krásně pozorovat rozdíl mezi eony!

... A ted' si můžeš poslechnout Kaira. On ti tu dnes řekne všechno, co chtěl... Vyříd' si to s Ním sama, já vás opustím: «třetí je přebytečný», — usmíval se Vladimír. — Kair ted' stojí vedle tebe, ztuhl se do rozměrů lidského těla. Je oblečený... do hnědé bundy..., něco na způsob cestovního obleku. Položil ti Ruku na ramena... A na moji stranu — mává: prý, jdi, jdi, my si to tady spolu sami vyřídíme!

... Rozesmála jsem se, rázem jsem vyšla ze své koncentrace. Stále častěji se pro mě Svatý Duch projevoval ... zcela «lidsky», a krok za krokem stíral iluzorní oddělenost člověka — od Boha a lživé dogma o nedosažitelnosti Boha člověkem.

Vladimír mi předtím doma uložil, abych svoje otázky pro Kaira zapsala do notesu: aby bylo možné na přesné otázky obdržet co možná nejpřesnější odpovědi.

— Tak, tady máš — Kaira, a tady — jsou tvoje otázky, na které musíš odpovědi získat sama, — řekl Vladimír. — Opustím vás přibližně na půl hodiny.

... Rozhodla jsem se zapisovat všechno, co uslyším, dokonce i pokud se to bude zdát zpočátku nesrozumitelné.

Takhle se mi to povedlo:

— «Lidská forma» je vytvořena manasem.

«Lidská forma» je strašná svou zklidňující přitažlivostí. Ale tu poslední — tu také produkuje manas.

Ty můžeš dosáhnout Dokonalosti — v Mém Těle Vědomí!

Bud' opatrná s lidmi, kteří nejsou tvého typu!

Musíš být s Vladimírem. Ale odpovědnost za přijatá řešení leží i na tobě.

Bud' Mnou — a rozhostí se klid duše v Příbytku Tvůrce!

Světlo z Našich Otevřených Dveří ukazuje Vchod do Tvůrce! Říkám ti: vejdi do Mne, bud' Mnou, a Já — budu tebou! My budeme v Tvůrci — spolu!

Bud' vždy spolu s Bohem, nerozlučně, nerozdělitelně! Neodtrhuj se!

Když budeš přebývat ve Mně, dokážeš naučit lidi lásce!

Vzpomínky na minulost — zavrhni! Ve prospěch sobectví — nemá cenu se bít!
... Když jsem vycítila, že Kair řekl všechno, co chtěl, vydala jsem se k Vladimírovi.
On se usmál a zeptal se Kaira: jestli se Mu podařilo všechno mi povědět?
— Všechno je perfektní! — odpověděl Kair.

Osvojení «Zazrcadlí»

Znovu pracujeme ve městě. Dnešním hlavním úkolem je příprava na zvednutí kundalíní. Jdeme kvůli tomu na odpovídající *místa síly*.

Ale při cestě mě Vladimír seznamuje ještě se dvěma eony — protoprakriti a protopuruši, a také... s peklem.

— Tady je *místo síly* protoprakriti, — Vladimír se zastavil na vyasfaltované cestě v tiché městské postranní uličce. — Pokusíme se vycítit jeho hranici... Přejdeme... Je třeba vyjít zezadu spodní části anáhaty dozadu a trochu dolů... Tento eon postrádá intenzivní svítivost. Stav v něm je podobný tiché jižní noci... Blažený klid pod hvězdami... My skutečně vidíme nemateriální součást hvězd... Roztahujeme ruce — a plaveme mezi hvězdami..., a potom i galaxiemi...

Pokud nám stačí síly, můžeme to dělat s výstupem z různých segmentů.

Tento eon je vhodný pro «krystalizaci» vědomí, to znamená, pro jeho množstevní růst. Proč? — proto, že v něm máme objekty, které jsou pro nás orientačními body v prostoru, — na rozdíl od jednoduše stejného Světla, kde je zpočátku těžké složit účty sami před sebou: nezdá se mi to — že se skutečně rozšiřují?

Ale jestliže vidíme, například, hvězdy a můžeme se k nim přibližovat, a oddalovat se od nich, — pak můžeme s jistotou říci sami sobě, že teď máme rozměry galaktické!

Příčemž se takové přemístování v daném eonu neuskutečňuje jinak, nežli s pomocí rukou vědomí, vycházejících z rozvinutého duchovního srdce.

V zoologii existuje takový termín: brachiace, tak se nazývá způsob přemístování pouze s pomocí rukou po větvích stromů některých druhů opic, které tráví téměř celý svůj život v korunách stromů.

My musíme v eonech, které zabydlujeme také používat tuto «opičí» techniku.

... Užívala jsem si blaženosti v novém eonu! Kdo se umí kochat hvězdami na obloze, ten pochopí nadšení duše, která se ocitne mezi nimi!

Bylo možné sledovat dokonce jakási koryta širokých mezihvězdných řek, a přemísťovat se podle nich... A samy hvězdy byly velké i malé, ony se skutečně zvětšovaly při přibližování k nim... V tom podivuhodném prostoru bylo možné odplouvat stále hlouběji a hlouběji... Hvězdy se mihotaly, zdálo se, že se dokonce i usmívají a pomrkvávají na mě, a přitom mě naplňovaly klidem a tichem...

— To je tvoje první seznámení s tímto zajímavým eonem, — promluvil znovu Vladimír. — Ale spolu s tím je třeba chápat, že on není vhodný pro život v něm. O tom také mluvil i Juan Matus.

— Ale tady je tak pokojně... — ozvala jsem se, když jsem se jen částečně «vysunula» z eonu, abych udržela dialog.

— Ano... Don Juan říkal, že jsou světy, nemající projevenou svítivost, které jsou velice zajímavé, okouzlující, ale nejsou vhodné pro život v nich... jestliže v nich «uvízneme» — budeme trpět nesnesitelným osaměním... Proto bychom etapou osvojování práce v eonu protoprakriti měli projít, ale nezdržovat se v něm zbytečně dlouho.

... Okamžitě jsem «vyskočila»: osamělost mě vůbec nepřitahovala!

— Završení Cesty, — pokračoval Vladimír, — není v tomto eonu, a dokonce ne ani ve «Slunci Boha»: vždyť «Slunce Boha» je Bráhmnický Projev. Ale až poznáme všechno tohle,

musíme si ještě osvojit i Příbytek *Jednotného My*. To je závěrečná etapa. Nicméně to opět ještě není konec vývoje.

Bude třeba se naučit nejen vcházet do eonu Tvůrce a žít v něm, ale i vycházet z něho — už v Božské kvalitě!...

V Příbytku Tvůrce jsou všichni jeho Obyvatelé identičtí v Jejich mezní zjemnělosti. Také tam neexistuje žádná hierarchie, vzájemná podřízenost. Naopak, Všichni tvoří Jeden Celek, přebývají ve stavu Vzájemného Splynutí, Vzájemného Rozplynutí. Děje se to tak proto, že Každý a Každá, kteří se *tam* ocitnou, jsou Dokonalou Láskou.

Právě tento stav Dokonalé Lásky znamená Sjednocení, Splynutí Dokonalých Duší!

Ale když Oni vycházejí z tohoto Společného Příbytku Dokonalých, přece jen se odlišují svými schopnostmi. A ty jsou závislé na velikosti, a přiměřeně i na síle každé z takových Duší.

Jinak řečeno — na tom Vlastním Vkladu, který Oni přinesli, když vešli do Příbytku Prvotního Vědomí.

Příčemž možnost růstu individuálních vědomí je prakticky nekonečná!

... A teď začne místo, kde je možné pracovat s protopurušou, — vytrhl mě Vladimír ze zamyšlení, když jsme se přiblížili k parku. — Vzpomínáš si na schéma výzkumu stavby Absolutna a co je to «Zrcadlo»? — to je energetická přepážka mezi vchody do eonů, které nacházíme vepředu — nebo vzadu za našimi těly. «Zrcadlem» byla nazvána proto, že obyčejné skleněné zrcadlo má přední stranu (pokud je osvětlena) — světlou, a zadní je vždy tmavá. Eon protoprakrití právě nemá svítivost — v protikladu k osvětlené prakriti.

Ale «Zrcadlo» má pokračování dolů. A pokud sklouzneme po jeho zadní straně dolů, pak se dostaneme do světlejšího eonu, pocitově podobnému něžnému ránu. Pozorujeme tu cosi jako lehký opar mlhy — a to je protopuruša.

Jestliže se podaří «propadnout» ještě hlouběji pod «Zrcadlo», pak tam je ten eon, ze kterého je možné vcházet do Příbytku Prvotního Vědomí.

«Zrcadlo», mimochodem, končí právě v něm, a přitom ponechává volný průchod do předního — vzhledem k «Zrcadlu» — eonu.

Když jsme si všechno tohle osvojili «zprava», můžeme si to také osvojit «zleva». A potom se můžeme ponořit i *mezi* nimi.

... Protopuruša byla také zajímavá. Tu si není možné splést s jiným eonem. Ale nedokázala jsem vymyslet, co tam dělat, čím se zabývat, a proto jsem dočasně tento eon ponechala mimo pole svojí pozornosti.

Seznámení s peklem

— Na peklo můžeme pohlížet jako na to, co je vyvrženo za hranice Boha — Boha v Aspektu Absolutna. Peklo — to je «smetiště» Evolučního Procesu.

... Ocitli jsme se vedle onkologického dispenzáře. Rázem jsem se «schoulila», nebyla jsem nadšená představou bližšího seznámení s ním.

— Když jsme dříve pracovali za hranicemi svých těl, pokračoval Vladimír, — vycházeli jsme z anáhaty dozadu — a tam jsme se snažili stát se ohromnými. Ale teď budeme postupovat jinak: vyjdeme se «spodní bubliny vnímání» nahoru. Protože se nacházíme na tomto nepříjemném negativním *místě síly*, snadno tu objevíme blízkou vrstvu černé hrubosti. Ale vcházet do ní není v žádném případě třeba: «nalepí se nečistota» tohoto eonu, a potom se budeme muset dlouho «drhnout»!

Tak jak? — pocit'uješ tam něco velice nepříjemného?

... Ale já jsem se zatím jen nedůvěřivě dívala na tu stranu, a odhadovala jsem: jak bych tam tak mohla nahlédnout, abych k sobě nepřitáhla pozornost obyvatel toho eonu?

— Nu co? — peklo podle tebe neexistuje, nebo co?! — zeptal se vážně Vladimír, když zpozoroval moji váhavost.

— Já už jsem se předtím dost vynadávala na obsah tohoto eonu ve svých «astrálních dobrodružstvích», — vzpomněla jsem si na svá «dobrodružství», na ta samá, kvůli kterým jsem se kdysi poprvé obrátila na Vladimíra. Nebyly to sny: zcela reálně jsem se propadávala do těch vrstev hrubosti se strašnými skutečnostmi, ze kterých «krev stydla v žilách». Ale já jsem o tom nikomu nevyprávěla.

— Poznání pekla — i když bez proniknutí do něho je principiálně důležité pro další osvojování tvojí cesty, — říkal v té době Vladimír. — To znamená, že si můžeme pro sebe vybudovat «vektor škály mnohorozměrnosti»: od pekla — do Příbytku Tvůrce, do kterého se vchod nachází na protilehlé straně od pekla, jakoby na protilehlém pólu.

Nakonec jsem se osmělila — a mlčky jsem se «přitáhla» k peklu.

— Vcházet tam není třeba! — okamžitě vykřikl Vladimír. — Je třeba jenom pocítit hranici s peklem! Pronikat do něho není třeba v žádném případě! Pro nás je nutné jenom vědět, co je to peklo, abychom ho uměli rozpoznávat a vyhnuli se mu.

... Opatrně jsem se dotýkala vrstvy pekla, pocitově její hrubost. Ale neděsila mě, jenom vyvolávala nepohodlí. Bylo to nesrovnatelné s tou mystickou hrůzou, co jsem zažívala v těch dávných «astrálních výstupech»!

— Podívej se, jaká ještě vznikla zajímavá situace, — pokračoval Vladimír. — Castaneda popisoval nějakou «černou úroveň», která je jakoby jediná, která vládne *silou*. Pochopitelně mu to Juan Matus vůbec neříkal o peklu.

Vždyť jsou i druhé eony bez ostré svítivosti, které někdo může také nazvat «černými». Mezi několik z nich patří už tobě známý eon protoprakriti. Ve výsledku tak vznikla velice nebezpečná motanice. A já jsem se jednou setkal s mužem, který sám sebe nazýval «osvíceným» jenom na základě toho, že poznal peklo...

Ale vždyť slovo *osvícení* označuje zcela konkrétní, vůbec ne jenom symbolické, přeměnění individuálního vědomí ve Světlo!

Takové bývají kauzy mezi pseudoduchovními nevzdělanci!

Co se týče rozpoznávání černého eonu pekla — a eonů bez silné svítivosti, vždyť přece, když například zhasneme světlo ve svém pokoji ve tmavé části dne, tak tam nenastává peklo, ale je tam jednoduše nedostatek osvětlení.

Zvednutí kundalíní

Přešli jsme dřevěný most, a ocitli jsme se ve velice krásném rozlehlém parku. Vladimír mě upozornil na to, jak ostře se mění energetika prostranství.

— Pozorujeme, — řekl, — jak se podle míry našeho vzestupu začíná zvedat z hlubin nějaký výstupek falické formy... Vychází z kundalíní. Nazývají ho *šivalingam*. Dostává se do múladháry a postupně vchází do těla.

Úkolem je — umožnit mu vejít do těla až do hlavy a výše — a upevnit se zde. Šivalingam slouží pro připevnění veškerého rezervoáru kundalíní — bezprostředně k tělu.

A dále, v tom samém parku, se nachází *místo síly*, kde je možné reálně uskutečnit vzestup kundalíní a její vstoupení do těla. Můžeme tu energii, zaplňující tělo, konkrétně uvidět.

... Viděla jsem všechno právě tak, jak to Vladimír popisoval. Zbývalo mi jen sledovat to, co se bude dít.

— Potom ještě bude následovat zajímavé *pracovní prostranství* Igla, zasvěcené pokračování této práce, — pokračoval Vladimír. — Všichni Největší Božští Učitelé tím kdysi prošli! Protože je to nezbytné pro dosažení dalších etap rozvoje!

Upozorňuji, že existují techniky duchovního zdokonalování, které můžeme shrnout do skupiny informativních. Musíme je prostě jednou pochopit — a úplně to stačí. Ale existují techniky, které musíme opakovat a opakovat, protože prostřednictvím toho probíhá růst vědomí v té či jiné variantě.

S kundalíní budeme pracovat a pracovat, protože se zde mohou projevat stále nové možnosti pro růst vědomí.

A mimochodem, když je šivalingam upevněn nad hlavou, vznikají nad hlavou energetické útvary, připomínající paroží jelena.

... Zpočátku se mi uvidět ty «jelení paroží» příliš nedařilo, jejich forma se měnila souhlasně s letem mojí fantazie. Abych se lépe zorientovala, musela jsem se zeptat na jejich velikost a délku. Dozvěděla jsem se, že mají kolem půl metru na délku, a na každé straně je po jednom «parohu». Musela jsem se tím na čas uspokojit.

— A právě tady znovu začíná vzestup energie zespoda k tělu, ale to už není šivalingam. Ale zvedá se samotná kundalíní. Právě vchází do těla...

... Zespodu, z prostoru podobného kosmickým prostranstvím, se k mému tělu zvedal široký sloup něžně bílého intenzivního Světla. Spodní část tohoto sloupu byla vidět daleko v hlubinách, ale nebylo vidět, kde končí. Když Světlo kundalíní došlo k múladháře, pomalu a plavně se vlilo do mého těla — jakoby po cestě vybudované šivalingamem.

— A to také je zvednutí kundalíní, jeho začátek... Kundalíní je teď sjednocena s tělem... Šivalingam položil cestu a stal se spojujícím článkem.

Podívej: už můžeš kundalíní vidět nad hlavou.

Prověřila jsem to: ano, Světlo prošlo skrz hlavu, a dál vyplouvalo nahoru. Měla jsem nové, neobyčejné pocity. Zvědavě jsem sledovala jejich vývoj.

Vladimír pokračoval:

— Kundalíní — to je zásoba všeho nejlepšího, co bylo nahromaděno za celou historii všech vtělení. Ale musíme chápat, že kundalíní nemají zdaleka všichni, ale jenom ty duše, které mají pozitivní minulost, které rostly — a přitom se zjemňovaly...

Takováhle je opravdová práce s kundalíní, přesněji — její začátek! Všechno ostatní je ještě před námi. To znamená, že musíme veškerou kundalíní odkomprimovat, a ty jí máš... — velmi velkou! — poznamenal Vladimír, když zkontroloval její délku. A potom to samé bude nutné zopakovat ze strany všech čtyř segmentů!

Chytila jsem se za hlavu: takováhle práce mě čeká!

Přičemž, jak se ukázalo, dokonce ani sám Vladimír svoji kundalíní ze všech segmentů dosud ještě neodkomprimoval.

Ale ta práce byla velice příjemná. Doma mi uložil, abych si lehla na postel obličejem nahoru, a maximálně se uvolnila. A poté jsem musela rukou vědomí projít skrz múladháru do rezervoáru kundalíní — a zlehka ji «načechrat». Tím se kundalíní okamžitě uvedla do pohybu a začala se zvedat.

Při této činnosti jsem proležela víc než hodinu, ale nebylo vidět konce. Musela jsem jen zaměřovat potoky kundalíní po základních meridiánech těla a po dalších strukturách.

Vladimír čas od času přicházel do pokoje, a komentoval moje úspěchy. Moje «paroží» velice rychle značně vyrostly, a tělo se naplnilo podivuhodným něžným a zároveň pohyblivým Světlem, vládnoucím silou.

Ale s čím by bylo možné srovnat ty pocity? Jaká slova vymyslet pro popsání té nové formy Blaženosti, která mě naplňovala?

Bylo to podobné objetím a laskání milovaného člověka, který daroval něžnost nejen povrchu těla, ale i jakoby uvnitř...

Přitom jsem pocítovala Blaženost nejen jako vědomí, ale i moje tělo zažívalo opravdové «rajské» potěšení!

V takovém stavu jsem hluboce usnula...

Vypuštěné vlastní Mahádubly, Filip, Ježíš a Ohnivá Pyramida Karla Rossi

Já a Vladimír jsme znovu navštívili ten samý park. Pomalu jsme kráčeli po asfaltové cestičce, a Vladimír mi otevíral nové aspekty *rubu světa hmoty*.

— Zatímco teď jdeme, můžeme se zabývat studiem rozdílů v energetice pod našima nohama — ve velkých objemech prostoru.

Prostor uvnitř naší planety nedaleko jejího povrchu může být světlejší nebo méně světlý. Ale je možné uvidět i intenzivní Světlo. To jsou Svátí Duchové.

... Po malém můstku jsme přešli potok. Vladimír ukázal nalevo, směrem k louce a sdělil, že se tam nachází jeho vlastní Mahádubl... On Ho kdysi dávno sám vytvořil a nechal na tom místě.

Se zájmem jsem poslouchala pokračování jeho vysvětlování: vždyť on mluvil o možnostech nejen vytvářet vlastní Mahádubly, ale i kontaktovat se s nimi sám, a přitom být vtělený!

— Velice zajímavý, úžasný fenomén je vytváření vlastních Mahádublů! Vždyť Ony jsou skutečně spojeny s Prvotním Vědomím! Ony z Prvotního Vědomí vycházejí! A každý takový Mahádubl působí jako samostatný Božský Učitel, a pomáhá druhým vtěleným!

Kdysi jsme tento jev speciálně studovali. A nadělali jsme tehdy několik Mahádublů, které potom bylo možné pozorovat na těch samých místech v průběhu několika let. Ale některé Mahádubly se bez našeho vědomí přemístily. Vždyť Je teď už vede Bůh.

... Vladimír se už přeorientoval na jiné téma, ale moje zvědavost se právě rozhořela. Jak to, že jeho vlastní Mahádubl už působí jako samostatný Božský Učitel?!

Pak si Vladimír vzpomněl, že jeho Mahádubl kdysi přišel k bývalému známému, rozmlouval s ním a učil ho. Sám Vladimír o tom nevěděl, a dokonce, jak jsem pochopila, — o takovou činnost ztratil dávno zájem. Přičemž je tu důležité i to, že ten známý, žijící stovky kilometrů daleko, obdržel informaci, identickou té, kterou disponoval jenom Vladimír.

Poněvadž mě toto téma mimořádně zajímalo, obrátila jsem se s takovými otázkami později na Aňu. Jak je možné takový jev vysvětlit? A ještě: vědí Sami Avatáři, kteří vytvořili Svoje Mahádubly, o tom, koho jejich Mahádubly učí?!

Aňa si vzpomněla na poznámku na internetu, ve které se vyprávělo o člověku, s jehož tělem se mohl spojovat Satja Sái a jeho prostřednictvím mluvit. Ten člověk si sám na to později nevzpomínal.

Nebo byl například případ, že k Satja Sái přišel žák, kterého vyučoval Mahádubl Satja Sái, a vyprávěl Mu o tom. Satja Sái si tehdy dokázal vzpomenout.

Napadla mě legrační myšlenka: pokud bych se setkala se vtěleným Davidem — co bych Mu řekla, jak bych vysvětlila, čím jsme se s Ním zabývali? Řekla bych mu: «Nazdar, Davide! Já jsem pracovala takhle a takhle s Tvým Mahádublem!»? Ale On, určitě, nezná ani takové slovo!

Okamžitě jsem dostala silný záchvat smíchu a pocítila jsem, že se David směje spolu se mnou přímo v mém těle! A následně, pokaždé když jsem se v myšlenkách vracela k tomuto tématu, okamžitě jsem pocítovala, jak se David směje: zřejmě On dobře věděl, jak by On Sám — vtělený — zareagoval.

... Ušli jsme ještě několik metrů, a Vladimír ukázal dopředu a oznámil, že se teď blížíme k Mahádublu Apoštola Filipa!

— To je Filip! Prosím, seznam se! Má na hlavě černé kudrlinky. Usmívá se!... To jsou Jeho Ruce Lásky! On Je natahuje do našich anáhat, chce nám darovat Svoji Blaženost... On je také sám Božským Učitelem a také je trošku jiný v individuálních vlastnostech Vědomí!

A jestli si připomeneme odstíny zvláštností Ostatních Učitelů — tak to je právě Ona — Božská Láska v Jejích různých Projevech!

A Filipa můžeme objímat, zavádět ruce dovnitř Jeho Těla Vědomí, vlévat se do Něho celkově, splývat s Ním, stávat se Jím!

A Blaženost, kterou On daruje, je přece také unikátní! Vždyť přece tak, jako On, už nikdo milovat neumí!

A teď už jsme blízko hranice mezi Filipem a Ježíšem, — pokračoval Vladimír. — Můžeme Ježíše nejen vidět, nejen pocítovat sebe v Něm, ale můžeme se podívat na to, jak On tady vychází ze společného Příbytku všech Božských Učitelů.

A ještě zajímavý detail: Ježíš zde stojí — jako na ohromném Piedestalu ze Světla!

A to je Ježíšův Úsměv!... My jsme v Něm! Ach! Blaženost!...

... Ale Vladimír neplánoval se tady dlouho zdržovat. Pomalu jsme šli po těchto pozoruhodných *místech síly*, a naplňovali se Radostí a Blažeností našich Učitelů. Ale náš hlavní cíl na dnešek byl jiný: práce s *Pyramidou*.

Tu *Pyramidu* vytvořil Karl Rossi. Ona má velice efektivní vlastnosti na čištění energetiky. A mě dnes také čekalo seznámení s Božským Učitelem, který byl pro mě nový!

— Ted' už budeme u Rossiho... Zavčas se musíme naladit na to, že uvidíme *Pyramidu*, skládající se z Jeho Světla-Ohně. Musíme do ní vejít a stát se jejím Božským Ohněm, ve Který zde přeměňuje část Sebe Rossi.

I Elizabeth Haich o Sobě vyprávěla, že se v jedné z meditací stala *Pyramidou*, vzpomínáš si?

— Ano.

... Došli jsme k stavbě, kdysi postavené podle Rossiho projektu. Tady bylo *místo síly* o průměru několika desítek metrů. Chvíli jsme po něm chodili, abychom se naučili pociťovat jeho hranice.

— To je hranice *místa síly*, — vysvětloval Vladimír. — Můžeme pocítit kontrast stavů: za jeho hranicemi není ten Oheň, darující Blaženost.

... Zaplnili jsme *Pyramidu* sebou.

— Můžeme pocítit rukama vědomí, — pokračoval Vladimír, — spodek té *Pyramidy*, zvednout jeden okraj, a naklonit Ji. Co se stane? Dojde k mohutnému vyvržení Božského Ohně spod jejích základů!

Skutečně, stačilo nadzvednout okraj *Pyramidy* a už vychrlil Ohnivý Potok. Do tohoto Potoka bylo možné umístit svoje tělo — aby z něho «vyhořelo» všechno přebytečné, ne Božské.

... Na to místo jsem se potom nejednou vracela samostatně. Dokonce jsem si zvykla nazývat Rossiho kdožvíproč Generálem. Nevím, kde jsem to vzala, ale nám oběma se to líbilo.

Zamilovat si Tvůrce není možné, pokud se předtím nenaučíš milovat Jeho Stvoření

Když jsme se vraceli, Vladimír se dotkl ještě jednoho vážného tématu:

— Existuje jedna formulace, ale nepamatuji si, Kdo z Božských Učitelů ji pronesl: «V celém Vesmíru není mrtvé látky!».

Co to znamená?

Mluvíme ted' o Bohu v Aspektu Absolutna. Bůh projevil Sám Sebe také ve formě hmotné látky, která se nazývá materií. Proto je ona také Bůh! Všechno je Bůh!

Z toho plynou dva důsledky:

Za prvé: musíme se chovat šetrně a s láskou také i ke všemu materiálnímu.

A kupříkladu, rozvinout v sobě lásku k Tvůrci není možné bez toho, že se zpočátku naučíme lásce k Jeho Stvoření!

Za druhé: nesmíme prožívat negativní emoce vzhledem k čemukoliv nebo komukoliv v mezích Absolutna! Smířená moudrost a pokora k projevům Vůle Boha vzhledem ke mně — to je jeden z důležitých principů pro úspěšný postup po duchovní Cestě.

Nemluvíme ted' o tom, že bychom neměli vzdorovat destruktivním silám v mezích Absolutna, ale naše vzdorování se nesmí negativně odrážet na naší emocionální sféře, to znamená ve formě hněvu, odporu, nevraživosti, rozzlobenosti atd.

Jenom pokud budeme následovat tyto principy, můžeme se doopravdy přeměnit v Lásku!

A ještě jednou odpovím na otázku: k čemu je to zapotřebí?

Je to třeba k tomu, abychom se stále blíže a blíže přibližovali ke stavu Prvotního Vědomí. Završením se musí stát Vlívání do Něho, Splynutí a Srůstání s Ním!

Guny a duchovní růst

Po tom, co jsme přišli domů a poobědvali, se u nás pořádala ještě jedna zajímavá beseda.

Pojď, posoudíme, — začal Vladimír, — co si musí osvojit člověk dostatečně rozvinutý v intelektuálním i etickém směru, aby získal úplnou Dokonalost?

Musí se stát opravdu velikou — rozměrově — duší a musí umět splývat s Tvůrcem. A navíc se musí naučit v takovém Splynutí také žít. A ještě víc než to — musí si potom osvojit schopnost vycházet z Příbytku Prvotního — do Stvoření, aby mohl plnohodnotně pomáhat vtěleným bytostem. Právě to poslední korunuje úplnou Seberealizaci.

Nejživější příklad ovládnutí takové schopnosti nám v současné době demonstruje Satja Sái: ačkoliv je vtělený, On s lehkostí pomáhá duchovním praktikantům, kteří se nacházejí tisíce kilometrů od Jeho těla! Před Ním tu samou schopnost projevoval relativně nedávno Bábadží z Haidakhanu.

Aby se duchovní praktikant přiblížil k získání této nejvyšší úrovně rozvoje, musí umět trvale žít ve zjemnělosti Tvůrce a Svatých Duchů, vycházejících z Jeho Příbytku.

Připravovat se předběžně k tomu, abychom se naučili vcházet do Příbytku Prvotního, můžeme tak, že se učíme Splynutí s konkrétními Božskými Učiteli — Svatými Duchy. Rozvíjení v daném směru musíme přivést až k umění přeměňovat se ve «Slunce Boha» a poté — ve dvě nebo dokonce čtyři «Slunce Boha» současně. To umožní dokončit konkrétně proces zbožštění hmoty vlastního těla. Ale, což je neporovnatelně důležitější, — umožní nám vcházet do Pokojů Tvůrce. Neboť vcházení do nich si můžeme nejjistěji osvojit právě mezi dvěma «Slunci Boha».

Současně zdůrazňuji, že si nikdo nemůže osvojit to, co bylo řečeno, jenom ze své vůle a samostatně. Ale dosahují toho jen toho hodní — a ne jinak, nežli s pomocí konkrétních Svatých Duchů.

Nu, a všechno, co musí předcházet uvedeným stupňům zdokonalování, už je pro tebe dostatečně přehledné. Je to — jak neschopnost přebývat v hrubých stavech vědomí, tak i postupný přímý kvantitativní růst vědomí.

Tvoje úspěchy mě neobyčejně těší! Ale musíme také pochopit, že můj úkol spočíval a bude spočívat jen, zaprvé, v tom, ukazovat ti meditační techniky, umožňující všechno tohle postupně realizovat, a zadruhé, varovat tě před možnými chybami a upozorňovat tě na ně, pokud se jich dopustíš. Všechno ostatní musíš uskutečnit jen ty sama. Jsou to — jak meditační tréninky, tak i sebekontrola v tom, co se týká emocionálních stavů. Vždyť naše emoce jsou stavy nás (jako vědomí). Emoce jsou právě konkrétní stavy vědomí, a ne výraz obličeje nebo elektrické procesy v mozku; to jsou jenom vnější vyjádření nebo projevy emocí!

Také si každý musí osvojit způsobilost ke správnému (to znamená, bezchybnému) stýkání s druhými lidmi, založenému na chápání nejen ontogenetické, ale i psychogenetické úrovně rozvoje každého člověka. A ještě k tomu — na základě analýzy těch duševních vlastností, které ti lidé v sobě rozvinuli: vlastností správných — a nemorálních.

Ještě je třeba se naučit žít v neustálém pamatování na účast Boha (představovaného Svatými Duchy) v každé situaci, ve které se nalézáš. Vždyť jsou to přece učební situace pro tebe, tak jako i pro každého z vtělených lidí.

... Někdy se setkáváme s dospělými lidmi s už rozvinutými — v mezích těla — duchovními srdci. Obvykle jsou to ženy, které poznaly šťastné, harmonické manželství, včetně mateřství.

... Ano, to je značná výhoda žen ve srovnání s muži: v ženském těle s jeho erogenitou a příslušnými hormony je mnohem jednodušší ovládat emoce lásky, anahátnost.

A jenom zřídka potkáváme anahatní muže. Většina z nich rozvinula tuto vlastnost ještě v minulých vtěleních — možná, že v ženských tělech. Nebo se speciálně učili v příslušných duchovních školách nebo skupinách, vedených psychology.

... Vybavuji si zajímavý fakt. Kdysi jsem daroval — přes společného známého — jednu ze svých prvních knížek prezidentu Jelcinovi. V ní byly — v naší zemi poprvé — popsány čakry s jejich funkcemi a metody práce s nimi. Jelcin, soudě podle následků tohoto mého skutku, předal můj dárek kremelským psychologům. A potom jsem měl možnost pozorovat výsledky používání těch metodik — na příkladu samotného Jelcina a dvou následujících prezidentů. Jelcinovi «vytvořili» schopnost používat komplex tří spodních čaker (hárá) — a to mu dalo tu osobní sílu, kterou jsme pozorovali v jeho vystoupeních, dokud... se neopil. Ostatní dva prezidenty ti psychologové naučili dívat se a mluvit z čakry anáhaty. Právě to jim umožnilo vypadat natolik *srdeční*.

... Ale je pochopitelné, že jakkoliv je v evoluci duše důležité rozvíjení duchovního srdce, jenom tohle pro získání evoluční Dokonalosti nestačí. Neboť jsou také nezbytné intelektuální a etické složky rozvoje. Co je nejdůležitější v první z nich? — schopnost rozlišovat pravdu a lež. A ve druhé? — schopnost upřímně darovat, a ne chtít pro sebe, umění s lehkostí odpouštět zlo, vykonané druhými vzhledem ke mně, zasvěcení svého života blahu druhých, a ne blahu vlastnímu ...

... Upozorňuji ještě, — pokračoval po odmlce Vladimír, — na jednu důležitou historickou epizodu, která se ukázala být tak nepochopitelnou téměř pro všechny lidi. Mám na mysli slova Ježíše Krista, která řekl Svým učedníkům, když se s nimi loučil a připravoval se na Golgotu. Tehdy jim vysvětloval, že je opouští tělesně, ale Vědomím — zůstává s nimi. A — bude s nimi navždy, bude jim pomáhat. A at' oni, při meditaci, Ho pociťují — konkrétně při každém stolování, jako by Ho (jako Božské Vědomí) pojímali do sebe — spolu s jídlem a pitím.

Tato Ježíšova slova následně nedokázali pochopit ti lidé, kteří žijí jen uvnitř svých materiálních těl, jsou s nimi napevno spojeni a s těmito svými těly se ztotožňují. Vždyť pro takové lidi je i Bůh jenom létající človíček...

Ale Bůh je Nekonečný Univerzální Oceán Vědomí! A Ten, Kdo získal Božskost (v daném vtělení nebo ještě dříve) je také ohromný rozměrově! A On se volně přemísťuje v mnohorozměrném prostoru kamkoliv — nezávisle na tom, na kterém místě se nachází Jeho tělo!

A On může «krmit» Sebou mnoho lidí směřujících k Němu dušemi současně!

To je jedna z variant pomoci Ježíše a druhých Božských Učitelů pro nás. Ačkoliv je třeba chápat, že skutečný užitek od takové pomoci můžeme získat jenom v tom případě, pokud vykonáváme vstřícná úsilí o sebezdokonalování — na podkladě takové pomoci ze strany Boha.

V čem musejí tato úsilí spočívat? Ve sladování sebe (jako vědomí) — s Vědomím Představitelů Tvůrce, v postupném přivykání si na takový stav. Tobě to je dobře známé z tvého vlastního stýkání s Ježíšem a Ostatními — na Jejich *pracovních prostranstvích*.

Někteří z těch osobních Ježíšových učedníků, které známe z Nového Zákona, skutečně získali Božskost — díky Ježíšově pomoci a Jejich vlastním usilím. My jsme tě s Nimi seznámili na Jejich *místech síly*. A přečíst si o Jejich vzájemných vztazích s Ježíšem v době Jeho tělesného života a po něm je možné v naší 'Klasice'.

Ostatně, vždyť i teď se může každý člověk přesně tak spolehnout na pomoc Božských Učitelů. Ale při tom musí i sám nebo sama vynakládat nezbytná úsilí na změnění sama sebe — v souhlase s přáními Boha. A ta přání je třeba znát...

Jeden z paradoxů je však ten, že se většina lidí ve svých životech nespolehá na Boží Učení, ale na «přání» (přesněji — potřeby) «pastýřů» těch či oněch náboženských sekt...

... Nu, a to, jak interpretovali Ježíšova slova někteří lidé, neschopní Ho pochopit, je ti už také dobře známé: oni začali věřit, že je možné skutečně přeměnit materiální chléb a víno — v tělo a krev Ježíše — s pomocí zvláštních modliteb a zaklínadel.

Vzpomínám si, jak se mi velice dávno jeden mladý pravoslavný kněz zapřísahal, že prý, druzí lidé považují takovou přeměnu jenom za symbol, ale že on skutečně věří, že je to teď maso z Ježíšova těla a Jeho krev!...

A mají pozitivní význam obřady (svátosti) přijímání, praktikované v katolických a pravoslavných církvích? Pomáhají adeptům těchto náboženských tradic skutečně?

Mně osobně — tohle pomohlo. Popisoval jsem to ve svojí autobiografické knize «Как познаётся Бог» («*Jak se poznává Bůh*»). Tehdy jsem se teprve odpoutával od ateistického primitivismu — a Ježíš tak povzbuzoval mé, zatím ještě drobné krůčky správným směrem — blaženými stavy, vznikajícími v důsledku přijímání.

Ale pro druhé lidi se přijímání mohou stát i «pastí», pokud se uspokojují přesvědčením, že žádná úsilí o sebezdokonalování nejsou potřeba, stačí jen dodržovat «spasitelné» obřady — a Bůh je za to «spasí»...

... Nadlouho jsme se odmlčeli. Vzpomínala jsem na svoje pocity z Ježíšových Objetí, ze Splynutí s Ním... potom jsem se soustředila na pocitování svých skutečných rozměrů — rozměrů duše, vědomí. Ano, všechno, co říkal Vladimír, skutečně potvrzovala moje osobní zkušenost. Zpočátku jsem v tomto vtělení žila — jako materiální tělo, rozežírané ze všech stran několika nemocemi najednou... Moje vnímání bylo soustředěno... na kočkách... V lásce k nim jsem hledala příležitost k uspokojování svojí potřeby opravdové lásky... Vladimír byl následně absolutně v právu, když mě jednou šokoval tvrzením toho, že *splývám v lásce* ne s Bohem, ale s kočkami...

Potom se v mém životě objevily Vladimírovy knihy — světlo v království tmy. Potom — i sám Vladimír... On mi pomáhal vzpomenout si, že jsem ne tělo, ale vědomí. On mi pomáhal překonat nápor těch strašných nemocí... Teď se mi ani nechce vzpomínat na jejich názvy... Jenom zrak se mi ještě úplně neobnovil...

Všechno současné učení jsem zvládala velice lehce a radostně! A Vladimír mi dal přesvědčivé a názorné vysvětlení i k tomu: zkušenost předchozího vtělení... Proč jsem použila slovo *názorné*? — přece právě proto, že mi Vladimír poskytl možnost to všechno *uvidět*.

... Zeptala jsem se:

— Čím je možné vysvětlit, že se mnozí lidé chovají tak nepřátelsky ke slovům pravdy? Co je motivuje? Proč tak jednají?

— V každé zemi jsou mezi vtělenými lidmi velice mladé duše. Ony jsou zatím maličké. Jejich obzor je dosud malý, je jako u dětí. A oni nedokážou obsáhnout poznatky o Velikém, Největším — ani vědomím, ani rozumem. Proto někteří z takových lidí mají sklon vyhlašovat pravdivé poznatky o Bohu a Cestě k Němu za lež. Oni dosud nejsou schopni myslet ve vesmírných rozměrech. Jim — maličkým, a proto se pocitujícím bezbrannými před strach nahánějícím okolním prostředím, je mnohem pohodlnější hledat si ochranu u silných vtělených lidí-lídrů, kteří jsou pro ně zcela viditelní. Ale ti poslední často bývají nositeli ďábelských vlastností. Tak se vytvářejí zločinné bandy, mizantropické politické strany, náboženské sekty, které dostaly název destruktivní, to znamená, ničící duše, poškozující zdraví adeptů. A tam, kde je banda nebo sekta, tam začínají u jejich adeptů působit psychické zákonitosti, označované termínem «davový efekt»: «nás je mnoho, proto jsme v právu!», «my jsme síla!», pocitování vlastní odpovědnosti «se stírá», přeměňuje se na «kolektivní odpovědnost», což už nenahání strach, ale naopak, vytváří pocit vlastního hrdinství...

Jedno ze schémat psychotypizace lidí — to znamená, rozlišování podle duševních vlastností — je schéma gun.

Existuje guna tamas, sjednocující tupé a (často) zlostné primitivy.

A existuje guna sattva — guna lidí ráje, kteří se přeměnili v něžnou lásku, a zbavili se ziskuchtivosti a sobectví. Z tohoto stavu je velice snadné se pozvednout na stupně získávání Božských vlastností — ale jenom s pomocí metod buddhijógy.

Mezi gunami tamas a sattva existuje ještě přechodný stupeň, nazývaný gunou rádžas.

Můžeme vyznačit ještě dva stupně vyšší nežli sattva: stupeň těch, kdo získávají Božskost a těch, Kdo už Ji dosáhli. Dohromady je jich pět.

Přičemž má člověk právo a možnost přemísťovat se po škále gun — jak na jednu, tak i na druhou stranu.

Ale ty ses ptala na něco trochu jiného: konkrétně proč mají lidé tak různé duševní vlastnosti: kladné — a záporné?

Příčinu musíme vidět ve filozoficko-náboženské nevědomosti, panující na Zemi. Boží Učení je zapomínáno nebo komoleno! Ohromné masy lidí nechápou: co je dobře a co je špatné? To, co Bůh považuje za zločinné, programující do pekla, na «smetiště evoluce», — mladé duše, vedené lžipastýři, považují za «svaté, «bohulibé»!... A jenom neporovnatelně málokterí nacházejí správný směr...

Závěr? — je třeba všemožně vštěpovat do mentality lidí, počínaje už od školního věku, pochopení toho, proč žijeme na Zemi, co je to Bůh, jaké musejí být naše vzájemné vztahy s Ním, co je to evoluce individuálních vědomí, jakými se musíme stát, abychom žili v harmonii s Evolucí Vesmírného Vědomí! A také — konkrétněji: jaké duševní vlastnosti má význam v sobě rozvíjet, a jaké odmítat? Mimořádně, pokud odmítat — proč? Přece právě proto, abychom očistili svůj osud!

Nu a výčet tamastických a sattvických kvalit je ti dobře znám: toto téma jsme posuzovali mnohokrát i z různých úhlů pohledu v mnoha našich knihách.

Vzpomínám si, mimochodem: Kdo ze známých Božských Učitelů promlouval na toto téma neúplněji, přičemž se Jeho promluvy staly duchovním dědictvím našich současníků? Je to, nepochybně, Satjá Sáí. Právě tak nám mnoho cenných poučení zanechal Ježíš Kristus. Přidám Krišnu, Lao'C, Gautamu Buddhu, Bábadžího z Haidakhanu... Přečíst si o tom všechno je možné také v naší 'Klasice'...

... Jestliže, — pokračoval Vladimír v myšlence, — budeme hledat ilustrace k tématu gun, můžeme je velice názorně studovat ve sféře sexuálních vztahů. Podívejme se na to v závislosti na obou pohlavích.

Začneme mužským. Vidíme, že u jakéhokoliv samce lidského druhu se od určitého věku sexuální zájem ve vzájemných vztazích se ženami projevuje ve snaze dosáhnout orgasmu, spojeného s ejakulací.

Muži, patřící do guny tamas, jsou připraveni domáhat se tohoto svého cíle za jakoukoliv cenu, včetně úmyslně lživých slibů nebo znásilnění — až k vraždě: aby vykonali pohlavní akt alespoň s mrtvolou. Je pochopitelné, že takovým samcům «ani na mysl nepřijde» postarat se o to, aby udělali dobře ženě, aby jí nezpůsobili zbytečnou bolest při defloraci, aby žena také zažila orgasmus, aby ji nepostihlo nechtěné těhotenství. Vždyť takoví samci se starají jenom o sebe!

Pro představitele guny tamas není sex vůbec vyjádřením a projevem lásky! Takoví netvoří mohou vykonávat pohlavní akt na podkladě emocí nenávisť a s úmyslným působením utrpení jejich obětí — až k sadistickým vraždám po uspokojení vlastního chtíce!

Mimořádně, jazyk matu (vulgarismus), charakteristický pro tuto gunu, ukazuje na vůbec ne sattvický vztah k sexuálnímu aspektu lásky, a k lidem celkově — také.

Ale muž, který začal vyrůstat duchovně, bere v úvahu zájmy druhých lidí, včetně sexuálních vztahů. Snaží se o to, aby nezpůsobil ženě žádnou újmu, ale naopak, — aby jeho milovaná obdržela maximum potěšení. Takový muž se snaží studovat ženskou sexuální psychologii a individuální zvláštnosti erogenity jeho milované. Teď už ví, že je pro ženu příznivé dostatečně dlouho přijímat jeho laskání — jak před začátkem pohlavního aktu, tak i po něm. Je trvale vnímavý k pocitům milované — a je připraven neprodleně korigovat svoje chování v souladu s jejími vyřčenými nebo dokonce nahlas nevyřčenými přáními.

Člověk sattu také nikdy nebude na pohlavní akt naléhat. Ale počká, až ochota a přání budou oboustranné.

Někteří z mužů poznávají takové moudrosti sexuálního aspektu lásky dříve, jiní později.

A měli bychom se snažit uvidět, kolik by ubylo lidských neštěstí, pokud by se toto téma — právě v takovém úhlu pohledu — začalo probírat s chlapci už ve školních letech!

A o základech náboženské filozofie je třeba mluvit se školáky! Ale ne na úrovni pohádek o Adamovi a Evě atd. Ale z pozic Evoluce Univerzálního Vědomí! Neboť pouze pokud vycházíme z těchto základních poznatků, můžeme logicky, a proto srozumitelně, vysvětlit to, jakými se musíme snažit stát v soulase se Záměrem našeho Stvořitele!

... Podle gun můžeme hodnotit i etické kvality představitelk ženského pohlaví.

Ženy guny tamas jsou egoistické. Jakmile je něco trochu v nepořádku ze strany partnera — už se stává objektem opovržení, jízlivých urážek a nenávisti, projevované v různých formách.

Ano, vždyť skutečně existují ženy, které dobrovolně vcházejí do sexuálních kontaktů, a přitom nenávidí svoje muže!

Ale eticky adekvátní žena bude chyby odpouštět a — takticky, s láskou — pomáhat zbavit se jich do budoucna. Ona také naučí svého milovaného tomu, jak mohou oba dosáhnout oboustranné harmonie: vždyť muž nemá vrozené představy o zvláštnostech ženské sexuality, tyto znalosti získává jenom z vlastní sexuální zkušenosti nebo od druhých lidí.

Tohle je živý příklad. Bradavky téměř u všech mužů nejsou erotogenní, na rozdíl od těch samých částí těla u žen. Jestliže žena začne hladit bradavky svému milovanému — vyvolá to jen rozpaky a protest (vyjádřený v té či oné formě) ze strany jejího přítele. Přitom si každý muž zpočátku myslí, že by ho čekalo právě takové odmítnutí při analogických dotycích ženských bradavek.

Ačkoliv ve skutečnosti je pravda opačná: lehká pohlazení pokožky v těch místech ženských těl vyvolávají intenzivní pocity a prožitky něžnosti. (Pochopitelně, pokud se to provádí v odpovídající intimní situaci).

Ještě dodám, že žárlivost je jedním z projevů tamastičnosti u představitelů obou pohlaví. Proč? Jsem si jist, že vysvětlovat to podrobně nemá význam, pokud nebudeme dané téma chápat odděleně od ucelených poznatků o zákonitostech a principech duchovního růstu.

... Zajímavější je položit ještě takovouhle otázku: jaká z gun převládá v naší zemi?

Odpověď je, myslím, jednoduchá: tamas — s jeho opilstvím a dalšími narkomaniemi, násilím na druhých, vládnoucími emocemi chronického rozčilování, nenávisti, závisti, chamtivosti a dalších projevů totálního egocentrismu u většiny lidí.

Děti, rodící se a vychovávané v takovém prostředí, si osvojují ty samé životní návyky — od svých rodičů. A takové děti, jestliže se ve svých životech nesetkají s alternativou a neosvojí si způsob života očištěný od neřestí, všechny také směřují hned za svými vychovateli zaplňovat peklo.

Bajky o tom, že prý, pokud «v Boha správně věříme, znamená to, že se «spasíme», — nejsou nic jiného, než «opium» pro lid, jak to kdysi zcela pravdivě vyjádřil Vladimír Uljanov-Lenin!

Vždyť Bůh od nás potřebuje něco úplně jiného: ne abychom prostě «věřili», ale abychom se zdokonalovali ve shodě s Jeho Učením! Každý den, každou hodinu našich životů na Zemi —

životů, darovaných nám Bohem právě pro naše zdokonalování, — jsme povinni věnovat právě tomu!

I když je třeba pochopit, že začínat bychom neměli mnišstvím, ale uvedením sama sebe alespoň do relativního pořádku — v normální pracovní činnosti, v rodinném a dalších aspektech sociálního života.

O změněných stavech vědomí a meditaci

Vladimír pokračoval v naší besedě:

—Abych nezapomněl — o opiu a dalších narkotikách. Vždyť je mnozí začínají používat nejen prostě «z nicnedělání», «kvůli partě», nebo aby zapomněli na noční můru života na Zemi, jehož smysl nechápou — ale kvůli tomu, aby prožili nové — mystické! — stavy vědomí.

A při tom si narkomani ničí svoje zdraví — jak fyzické, tak i psychické, a uzavírají si pravou Cestu duchovního zdokonalování.

Ale v této chvíli nechci mluvit o škodlivosti narkotik, ale o samotné tendenci hledání příležitosti zažívat nové stavy vědomí.

Vždyť i v normálních podmínkách zažíváme nové stavy vědomí pod vlivem hudby, při sledování filmů, v kostelích, při těsném kontaktu s různými lidmi: od svatých — až k d'áblům v těle. Lidé modulují svoje stavy také s pomocí kávy, čaje, nebo uklidňujících lékařských prostředků dokonce i léků na spaní. Svě stavy také měníme, když se jen jednoduše dosyta najíme, dáme si teplou sprchu nebo vanu, koupeme se v moři nebo jiných vodních nádržích...

Ale existuje jedna skutečně důležitá možnost postupného přeměňování svých stavů — jsou to meditační tréninky.

Ovládnutí techniky meditace je mnohastupňové úsilí, zaměřené na zdokonalování sama sebe rozvíjením vědomí. Tato práce začíná prvními kroky při očišťování energetiky svého těla — až do těch grandiózních rozměrů, které sis osvojovala ty v minulém a tomto vtělení.

Ale proč jsem teď o tom mluvil? Abych tě předem upozornil na velmi častou chybu mnohých: myslet si, že jenom prožití nových potřebných stavů jednou nebo několikrát — už stačí pro úspěšný duchovní vzestup. Ale nestačí! Musíme se snažit pokud možno co nejčastěji a mnohokrát opakovat stále nové principiálně důležité techniky — do té doby, dokud se ty stavy nestanou právě přirozenými, obvyklými.

A ještě jedna velmi důležitá poznámka, která, doufám, pro tebe není aktuální: vždyť jsi o tom mnohokrát četla v našich knihách a slyšela v našich rozhovorech. Mluvíme teď o tom, že meditační tréninky nesmějí «zabíhat dopředu», předbíhat konkrétní pochopení místa každého z osvojovaných stupňů — na jejich společném «žebříčku».

A také ani etická sebekontrola nesmí nikdy zeslábnout. Vždyť podle míry psychoenergetického zdokonalování každého Božího žáka jsou učební tréninkové zkoušky z etiky, vytvářené Jím pro nás, stále složitější. A jestliže na to zapomínáme, můžeme u další zkoušky propadnout...

Krišna: spojení Lásky a Klidu — se Sílou

Přišli jsme k moři, «na návštěvu» ke Krišnovi — ještě na jedno Jeho *pracovní prostranství*. Ranní chládek, něžné šplouchání mořských vln, hlasy racků... Nadechovala jsem se v těch prostorech plnou hrudí, jako bych do té doby měla málo vzduchu!

Zdálo se, že mi všechno kolem šeptá o svobodě, o létání, o nekonečné lásce!

Sundali jsme si batohy a sedli si na kládu, ležící nedaleko od vody.

— Pročpak si On vybral místo pro vytvoření *pracovního prostranství* právě tady? — promluvil tiše Vladimír, aby nenarušil klid a harmonii rána. — Na této pláži se lidé rádi opalují, přijíždějí sem auty, dokonce i autobusy. Tohle místo je předurčeno k tomu, aby bylo možné působit na emocionální sféru lidí a také jim vnukat potřebné myšlenky. To je vhodné dělat, konkrétně, když se nacházejí na hranici mezi spánkem a bděním. Vždyť když se opalují, ocitají se mnozí právě v tom hraničním stavu.

Teď se podíváme na naše těla a kokony. Uvidíme, že jsou ze všech stran obklopeny Krišnou.

Kdo je to Krišna? Je to jeden z nejproslulejších Představitelů Tvůrce v historii planety! Jeho Božská Láska se zářivě projevuje ve spojení s Jeho Božskou Sílou! On je Božský Učitel, u Kterého bychom se právě měli učit, a ne vykonávat obřady Jeho uctívání!

Ano, skutečně existuje možnost bezprostředně se u Něho učit, pokud jsme předběžně prostudovali Bhagavadgítu, a pochopili metodologii Cesty... A snažíme se vykonávat Jeho Učení!

Zdůrazňuji, že ani naučit se Bhagavadgítu nazpaměť nestačí, dokonce ani v sanskrtu! Ale je třeba se snažit — konkrétně vykonávat Učení! Jenom to bude mít smysl!

A až budou osvojeny počáteční stupně Cesty, objevuje se možnost vycházet vědomím naproti Vědomí Božského Učitele Krišny — a přímo se Mu připodobňovat.

Tady, na tomto *místě síly* můžeme lehce pociťovat Krišnu vědomími, která se na čas osvobodila od materiálních těl, — a vlévat se bezprostředně do Něho. My máme Oceán Vědomí Krišny — přímo tady! A pokud jsme se stali svobodnými vědomími, pak nám nic nebrání, abychom se do Něho jednoduše ponořili — a stáváme se sjednoceni podstatou s Ním!

Vůbec se nejedná o to, že bychom se stali Jemu «rovní». Ne! Naopak: vléváme se do Jeho Oceánského Vědomí — a zůstává jenom On, a já — nejsem.

To je jedna s tréninkových variant Splynutí s Bohem, připravující k závěrečnému Splynutí!

Řekněme Krišnovi: «Miluji tě!» — usmál se Vladimír. Pokud to řekneme upřímně, pak Jeho odpovědí bude vstřícná upřímná Božská Láska! Láska s láskou splývají — a tehdy se stávají srozumitelnými všechny Jeho myšlenky vzhledem ke každému z nás.

Pokud přebýváme v takovém Splynutí s Ním, pak není třeba pokoušet se mluvit s Ním — jako se Spolubesedníkem: vždyť v situaci Splynutí nejsou dva, ale Jeden — jediný On!

Už víc nejsme já a On, kteří spolu diskutují! Ale je jenom On — a ke mně přichází pochopení všeho, co mi On ukládá, co ode mě chce. Už není dialog, ale je prostě pochopení Jeho Vůle přímo: vždyť já a On jsme totožní...

... Pociťovala jsem ticho... Myšlenky neexistovaly... Ve mně — vědomí, rozlévajícím se po celém *místě síly*, — šplouchaly a něžně narážely na břeh nekonečné drobné vlnky... Něžnost mě přeplňovala!... Poprvé jsem najednou pocítila Krišnu tak živě! A poprvé jsem Ho uviděla: nad vlnami, nad pláží! V celé velikosti! Ohromná Podoba byla — poloprůzračná: vlnité vlasy na ramena, dlouhé bílé roucho, zlehka se pohupující jakoby v lehkém větru... A pod Jeho tělesnou Podobou — Oceán Jeho Vědomí, který se zdál být nekonečný...

— Můžeme se v Oceánu Krišny potápět, — pokračoval Vladimír. — Nebo můžeme — z anáhaty — vejít do Jeho Mahádublu.

Nebo existuje ještě jedna meditace — «Stěna». Ve stavu «Stěny» můžeme lehce aktivovat oba spodní dantiany.

Jestliže přebýváme ve stavu vlastního Mahádublu, slad'ujeme se s Krišnou a zapojujeme svůj silový spodní dantian — pak můžeme takovou «Stěnou»... jít do boje! A na rukách sebe

jako Mahádublu můžeme držet všechny ty, kdo chtějí bojovat proti mně, a s úsměvem je milovat!

Já jsem Síla Lásky, přebývající v Klidu! To není hrubá síla. Ale je to Božská Síla!

Připomeňme si kupříkladu: vždyť Krišna v době bitvy na poli Kuru nikoho nezabíjel. Vzal na Sebe jenom roli vozataje válečného vozu.

... Slovo *Vojín* pro mě bylo právě tak čarovné, jako slovo *Svoboda*.

Vzpomněla jsem si, že jsem v dětství měla výhrady k tomu, že jsem holčička.

Vždyť to znamenalo, že se nemůžu pouštět na daleké mořské výpravy, nemůžu při hledání dobrodružství přecházet pouště, nebo bojovat jako neporazitelný šaolinský mistr wu-shu!...

Sama nevím, proč jsem tak rozhodla, že nemůžu...

Ale hned jsem tehdy rychle sama sebe uklidnila tím, že — zato! — se můžu stát baletkou...

Když si na to teď vzpomínám, zdá se mi to směšné!...

Ale takové zvláštní dětské úvahy mi zůstaly v paměti dosud. A teprve teď jsem začala chápat, že to byly ozvěny vzpomínek z mých minulých vtělení...

Baletkou jsem se nakonec nestala. Ale šileně ráda jsem tancovala. A učila jsem se tancovat všude, kde to jenom bylo možné! Ale kroužky jsem nenavštěvovala: neměli jsme na to peníze. Prostě jsem se dívala na druhé — a učila se.

Také jsem vynalezla a osvojila si způsob zbavování se stresů — právě tanci.

Díky takové zkušenosti jsem se teď dokázala učit nové meditace — při hudbě — doma večer po práci. A při tom jsem při hudbě nevnímala únavu.

... Ale žena-vojín, přece jen, v našem světě... — jak je to jen těžké!...

... A teď jsem pociťovala a výborně viděla svoje ohromné ohnivé ruce vědomí. Držela jsem na nich celou dohlednou část břehu a moře, a také i naše těla.

... Když jsem začala být unavená, přistihla jsem se při myšlenkách na to, že závidím Guru Nanakovi-2, že vládl takovým stabilním klidem! V tomto životě jsem se jako protiklad ke své minulosti: rozčilovala z každého důvodu i bez důvodu...

To znamená, že teď musím ovládnout klid, jaký má Krišna, za života v ženském těle!...

— Musíme pochopit, že všechno tohle není možné ovládnout, pokud se pociťujeme prostě tělem, — říkal v té době Vladimír. — Všechno to můžeme ovládnout jenom prostřednictvím buddhijógy, to znamená, že se — jejími metodami — přeměníme v ohromné vědomí. Přičemž pěstovat sama sebe jako vědomí máme právo jenom jako duchovní srdce!

Představme si: že hlavou (to znamená, vrchním dantianem) vyrůstá — dost dobře ani nejde.

A jestliže budeme růst s pomocí spodního dantianu, pak přece také, jako v případě s hlavou, nemůžeme vejít do Splynutí s Bohem. Bůh je Lásky — a On přijímá do Sebe jenom lidi, kteří se také stali Láskou! A emoce lásky jsou funkcemi středního dantianu.

Vrchní a spodní dantian — ony... nikdy nemohou být Láskou. Vyciťme: že přece nejsou pro Splynutí určeny! Jsou to všeho všudy pomocné složky vědomí!

... Pokračovala jsem v práci. Krišna mi dával možnost pociťit Jeho stabilní Lásku, Klid a Sílu. Čím více jsem se k Němu přitahovala svojí láskou, tím déle se mi dařilo nepřetržitě pociťovat ty Jeho Stavby slité vjedno.

Zacházela jsem do Krišny stále hlouběji, a zanechávala svoje maličké tělo na povrchu Země... — a potom jsem se znovu vracela do světa hmoty, kde na mě čekala nesnadná cesta.

... Když jsme přestali medítovat, poprosila jsem Vladimíra, aby ještě promluvil na téma osudu. Dosud mi byla nepochopitelná koncepce jeho «předurčenosti». Vždy jsem věděla, přesněji — intuitivně pociťovala, že člověk může a musí svůj osud měnit! Ale jak?!...

— Bůh dohlíží na to, jaká rozhodnutí přijímá v každé situaci každý člověk, — vysvětloval Vladimír. — V závislosti na těch přijímaných rozhodnutích se osud může radikálně a rychle měnit.

Konkrétně se právě proto stává, že časem jsou plány, navržené Bohem, Jím samým změněny o 180 stupňů. Vždyť úspěch nebo nezdár je často závislý na realizaci mnohými lidmi z jejich svobodné vůle.

V pseudoduchovní literatuře existuje názor, že je všechno předurčeno... Že prý osud, jakmile je vytvořen, se bude také tak plnit až do konce vtělení. Není to pravda! Osud se po celý čas mění v závislosti na přijímání rozhodnutí samotnými majiteli toho osudu...

Bílá Plachetnice Nikifora

Už dlouho nás zval «na návštěvu» Nikifor. Jeho *pracovní prostranství* se rozkládalo v lese, nedaleko od míst Davida a Sarkara, kde jsme už pracovali.

Od té samé chvíle, kdy jsem si poprvé přečetla o Nikiforovi, jsem si zapamatovala Bílou Plachetnici, která připlouvala v pravý čas na pravé místo za člověkem, hledajícím a volajícím Boha.

Jak by bylo skvělé, sdílela jsem Vladimírovy myšlenky, pokud bychom měli takovou možnost i v naší době: připlouvat k potřebnému břehu, abychom s sebou mohli vzít každého důstojného potencionálního žáka! Vladimír by byl také rád. Ale chápali jsme, že v současnosti taková možnost — svobodně křižovat mořská prostranství, jako to dělal Nikifor, — neexistuje...

Šli jsme po lesní cestě, ale najednou jsme byli donuceni se zastavit před překážkou v podobě velké kaluže, kterou bylo nutné obejít, a přitom zajít trochu hlouběji do lesa.

Když Vladimír zahrnul doprava, najednou se zasmál, obrátil se ke mně, a říká:

— Nikifor prosí za odpuštění za tu louži!...

Přidala jsem se k jeho smíchu: to je dobré — Bůh prosí za odpuštění!

To byl první Nikiforův žert. Potom budu vyprávět o druhém.

Hned jsme ale pochopili «skrytý význam» té kaluže: když jsme ji obešli, narazili jsme na velké borůvkové keře, úplně pokryté velkými chutnými plody, na kterých jsme si s potěšením smlsli.

Ušli jsme ještě kousek do hloubky lesa a ocitli jsme se na velice útulné mýtině, obklopené vysokými borovicemi a smrky. Tady se nacházelo *místo síly*, na kterém bylo možné *uvidět* tu Plachetnici... Zlehka se pohupovala na vlnách, jakoby v mlžném oparu, v něžně bílém Božském Světle Nikifora...

— Jsme u Nikifora, — promluvil Vladimír, když jsme se posadili na kmen spadlého stromu. — Tady je lehké procítit, co měl na mysli don Juan, když říkal, že *místa síly* jsou jakési díry z jedněch prostorových dimenzí do druhých. Tady je zrovna velice zřetelný, živý příklad takové «díry».

Pokud se postavíme na okraj tohoto *místa síly*, snadno se «propadáme» vědomími do eonu Prvotního Bráhmanického Světla.

A navíc, pokud se «propadáme» v této jakési studni ještě hlouběji, pak tam nacházíme Oceán Božského Světla-Ohně.

Když se odtamtud podíváme nahoru, vidíme zatvrdliny kosmických energií, které vytvářejí hmotu vody a pevniny.

Ještě si můžeme připomenout téma vektorů škály mnohorozměrnosti — nebo «škály emanací», jak říkal don Juan. Natáhneme takový vektor od hmoty vlastních těl a materiálního světa, který je obklopuje — až do toho Světla-Ohně. A teď můžeme do Něho «sjet» — jako po namaštěné tyči — okamžitě překonat celou «škálu emanací».

A odtud — z hlubiny — natahujeme ruce vědomí ke svému tělu: abychom ho přetvořili, a pokud je to nutné, i poléčili.

Vždyť právě, když splyneme s Oceánem Božského Světla-Ohně, staneme se natolik kolosálně ohromnými — v porovnání s našimi maličkými těly, která jsou jako sotva postřehnutelné tečky, pokud se díváme z hlubin Oceánu, z Jeho gigantičnosti, — proč tedy nepůsobit na ta těla Sílu Oceánu?...

... Ano, tahle Plachetnice se mi líbila! Líbilo se mi potápět se do Oceánu Vědomí Nikifora a stávat se Jím! Ale najít svoje materiální tělíčko se mi dlouho nedařilo: tak vypadalo nicotně maličké...

Seděla jsem na kládě a odpočívala, když Vladimír znovu začal mluvit a řekl, že je tu ještě Adler:

— On říká, že bychom měli promyslet tento nápad: vybudovat 'Středisko psychické autoregulace a duchovního srdce' na bázi té organizace, kde budeš pracovat. Organizovat práci bude třeba tak, aby lidé z dalších zemí k tobě mohli svobodně přijíždět se učit. Ale to je zatím, říká On, jenom varianta vývoje událostí.

... Dlouho jsme seděli potichu a kochali se pobytém v Nikiforovi. Potom jsme se začali chystat domů.

— Nikifor říká, že nás znovu čeká na Jeho *pracovním prostranství* za tři dni, — oznámil Vladimír.

* * *

Nicméně za tři dni nás Vladimír vedl pěšky městskými ulicemi na *místa síly*, nacházející se v hranicích města. Bylo vidět, že úplně zapomněl na Nikiforův návrh...

Ale já jsem si pamatovala. A řekla jsem mu to cestou.

Vladimír se přiznal, že udělal chybu.

Ale ušli jsme pouze pár desítek metrů, a on se najednou zastavil a vykřikl:

— Stop! Nikifor je tady!

Když prozkoumal situaci, zjistil, že jsme se ocitli ještě na jednom *místě síly* Nikifora, o kterém on dříve nevěděl!

Nikifor se smál spolu s námi! To On na nás tenhle žert nachystal! Vždyť my jsme se skutečně ocitli za tři dni na Jeho *pracovním prostranství*. Jenom ale — na druhém!

... Dalo se tady velice zdařile pracovat se všemi segmenty a stavět z každého z nich vlastní Mahádubl...

Láska Sufi

Pozvala nás k sobě Sufi. Těšili jsme se na nadcházející setkání.

A tak jsme dorazili do jejího kraje lokálkou, a potom jsme dlouho šli po lesní cestě.

Její *místo síly* se rozkládalo na nevelkém písčitém kopci, pokrytém šedými lišejníky a porostlém řídkým borovým lesem.

Vyšlo slunce a osvítilo svým něžným ranním, skoro oranžovým světlem prolamované vrcholky stromů. Byla to taková krása, jako bych se dostala do pohádky!

Vladimír nás zavedl na potřebné místo a začal vyprávět:

— Celá tato část kopce je *místo síly* Sufi. A právě tady, u této nevelké borovice je Její vlastní *pracovní prostranství*.

Sufi nám nabídla Svoji pomoc — těm, kdo to skutečně potřebují, — v očišťování energetiky našich hlav, konkrétně — v souvislosti s léčením orgánů zraku.

Vejděme. Pokud se bude někomu točit hlava, — obrátil se ke mně Vladimír, — pak je to normální. Když jsme tu byli poprvé, měli jsme všichni právě takové pocity z jejího kolosálního silového působení!

... Nechali mě o samotě se Sufi. Opřela jsem se zády o borovici — a hned v té chvíli jsem jakoby zmizela, propadla jsem se do Jejích Objektů. Ještě jsem nestačila vynaložit žádná úsilí, ale

horoucí něžná Láska Sufi už zaplnila moji anáhatu, a potom i celé tělo. S troškou smutku jsem pocítila: jaký je ještě mezi námi rozdíl! A jak mnohému mi zbývá se ještě naučit, abych se stala takovou, jako Ona!

Pocítovala jsem, jak mě Ona líbá a objímá! Ale jaká to byla intenzivní a zároveň nejjemnější Láska! V ten moment mě napadla myšlenka, že pokud bych byla mužem a potkala na své cestě takovou Ženu, pak bych určitě dosáhla Dokonalosti! Usmála jsem se svým myšlenkám, a pomyslela jsem si, že se v tomto životě určitě naučím darovat svoji lásku právě tak, jako to dělají Božské Ženy!

A pak mi Sufi řekla:

— Ženská láska může tvořit zázraky tím, že otevírá duchovní srdce a vede za sebou — cestou lásky!

Ale k tomu je potřebná síla. Staň se silnou!

... Zatímco jsme se posilňovali před tím, než budeme pokračovat v meditaci, Vladimír mi předal i další Její slova:

— Mnoho lidí ke Mně přivedeš. Úplně dozraješ, až ti bude kolem čtyřicítky.

Veliký Ngomo

Vladimír mě s Ním začal seznamovat, ještě když jsme byli na kopci Sufi, na druhé straně kopce.

Ukázal do dálky a začal vysvětlovat:

— Podívej se tamhle: tam je ohromný, mnohakilometrový Mahádubl Ngoma. Odtud teď On natahuje Ruku k nám, a naše těla se ocitají na jeho Dlaní.

Teď se rozhlédneme z Jeho Dlaně. Kolem, ze všech stran, je mnohorozměrná Nekonečnost Absolutna!

Pocíťme: Bůh mě drží na Dlaní. On mě neustále sleduje: všechno, co dělám, o čem přemýšlím, o čem mluvím. On mě drží na Dlaní, pozoruje a přijímá rozhodnutí o mé budoucnosti — blízké i vzdálené — v závislosti na všech mnou přijímaných eticky významných rozhodnutích...

Tohle pocítit a zapamatovat si je důležité: jsem neustále pozorován Bohem, ukrýt se před Ním není možné! Není ani možné třeba něco před Ním utajit! Všechno, na cokoliv myslím, o čemkoliv mluvím, a cokoliv dělám, — všechno se započítává při vytváření mého osudu! V každém okamžiku mě Ngomo a Druzí Svátí Duchové ze všech stran pozorují!

... A ještě jedna meditace, kterou je vhodné tady vykonávat: můžeme, když splyneme s Ngomem, dojít ke svému tělu, vejít do jeho středního meridiánu — a z něho pročišťovat rukama vědomí oči.

... Právě — přiletěla i Sufi! Jako ptáček! Chce ti také pomoci s očima, — říká najednou Vladimír, a všichni se smějeme.

... Pracovala jsem, a při tom pocítovala Jejich Ruce a splývala s Nimi. Moji práci trochu ztěžovala zesilující rýma. A přitom mě ještě Vladimír neústupně učil smrkat ne do kapesníku, ale přímo na zem; zacpávat si nejdřív jednu nosní díрку, a potom druhou. Vysvětloval, že kapesník je zdrojem nákazy. Infikované hleny na kapesníku vysychají — a potom jsou při libovolných manipulacích s kapesníkem rozprašovány a infikují druhé. Proto je vhodné používat kapesník jenom tam, kde se smrkání «na zem» považuje za neslušné.

Učila jsem se to... dlouho a těžce, poněvadž jsem nějak nemohla překonat jakési svoje «komplexy». Abych se vysmrkala «Vladimírovou metodou», snažila jsem se odejít kousek dál od ostatních — do křoví. Tam jsem... trénovala. A všichni se na mě zdálky dívali a pochechtávali se.

Tehdy Vladimíra napadlo přednést na toto téma malou přednášku.

— Jestliže se pocit'uješ hmotou, — říkal — pak se ti snadno povede odsuzovat některé druhy hmoty: tahle a tahle, jsou prý, «špatné». Ale v takovém případě se přece setkáváme, znovu, s «lidskou formou».

Probereme příklad: pokud se moje slina nachází v mých ústech, je to moje přirozená součást — a všechno je v pořádku, není-liž pravda? Ale stačí plivnout — a ta samá slina už může vyvolávat odpor! Dokonce ani s vlastním plivancem se mi už nechce kontaktovat! Proč?

A nudle z nosu — vždyť je to právě takový rozředený sliz, stvořený mým tělem. Slina plivance, nudle z nosu — to je všechno jen hmota, praktiti — v jejích různých projevech. Můžeme se k nim chovat filozoficky, a ne podle šablon «lidské formy», to znamená, ne proto, že je to tak «zvykem», nebo to «není zvykem».

Všechno je to praktiti. Mrtvolý jsou také praktiti. A pokud chápeme, že to všechno jsou jenom varianty praktiti, pak už nebudeme mít odpor k mrtvolám nebo strach před nimi. Právě tak je to s nudlemi.

— No, mrtvolý — to je etapa zdokonalování, kterou už jsem prošla ve studentských letech, — směju se.

— Ano!

Nudle z nosu! To je současná etapa! Palčivé téma! — slavnostně prohlásil Vladimír, a my jsme se svorně rozchechtali.

Potom shrnul výsledek:

— Je nesporné, že hranici mezi přípustným a nepřípustným z hlediska estetiky musíme vždy pocit'ovat a dodržovat. Příklady uvádět nebudu. Ale v lese smrkej — po našem! Je to správné.

* * *

— A teď půjdeme na druhé *pracovní prostranství* Velikého Ngoma! — pronesl Vladimír. Potom se zaposlouchal, usmál se a dodal:

— Ngomo žertuje: «Ó, říká, ještě Mě tak nikdo nenazýval!».

... Ráno bylo chladné, a já jsem trochu prokřehla. A ještě k tomu — rýma...

Ale Ngomo mě halil do pocitů úsměvu a radostného smíchu! Následkem toho jsem se natolik osmělila, že jsem si troufla Ho obtěžovat «troufalou modlitbou»: prosbou o africké horko. Toužila jsem zahřát svoje tělo — na vysokou teplotu. Moje maminka patrně moje tělo v dětství přehřívala. Nejspíš právě kvůli tomu mám takovou lásku k horku a chladno nemám ráda.

... Ještě ke všemu se ukázalo, že místo, kam jsme přišli, je na čistém písku. No ale, proč tu není horká africká poušť?!

... Vladimír se pokoušel alespoň trošičku uspokojit moje přání horka, a organizoval v nedalekém lesíku žhavý táborák. U něho jsme si odpočinuli, a já jsem se alespoň trochu ohřála.

Potom jsme znovu vyšli na *pracovní prostranství*.

— My jsme v Ném, ve Velikém Ngomo, — říkal Vladimír. — A první, co tu můžeme udělat, je «propadnout se skrz zem» — do «propasti» vzadu za svými těly. «Propast» je zaplněna Jeho intenzívním bílým ohnipodobným Božským Světlem! Tohle *místo síly* je ještě jeden krásný příklad «díry», umožňující nejsnadnějším způsobem pronikat do Božských eonů!

Potom můžeme to samé potrénovat v závislosti na všech ostatních segmentech.

... Na tomto místě můžeme dokonce pocítit Živé Světlo Jeho Božského Vědomí — hmatem, mezi prsty rukou sebe-vědomí. Ze stavu rozpuštěnosti a jednotné podstaty — znovuobnovíme jenom ruce — a ohmatáme Ngoma prsty.

... Studujme Ngoma! On je tady — na kilometry na všechny strany!

Můžeme se přemísťovat svým vědomím uvnitř Ngomova ohromného Mahádublu. V Ném je několik *pracovních prostranství* s různými vlastnostmi a možnostmi.

Je tady možné velice lehce dělat «nájezd» na svoje tělo zezadu — tak, abychom vnímali jenom přední stěnu těla. Přistupuji k tělu zezadu Stěnou Světla — a sjednocuji se s prostorem

uvnitř těla. Zaplňuji ten prostor sebou-Světlem — až do nejdrobnějších detailů těla: takových, jako nos, uši, oči, prsty rukou a nohou. Použijeme pro to ruce vědomí.

A tělo teď můžeme vnímat jako «pohyblivý basreliéf», jsoucí stejné podstaty s Velikou Stěnou Světla!

Pokud budeme přebývat v tomto stavu, můžeme snadno přeměňovat sebe-Světlo — v Ohnivý stav. Promyjeme tím Ohněm svoje obličej ze zevnitř, to znamená, přicházejí ze zadu.

Zopakujeme to všechno ze všech čtyř segmentů.

Úplné vyléčení z komplikovaných nemocí může nastat jenom tehdy, pokud jsme promyli a pročištěli tělo ze všech čtyř segmentů nebo přinejmenším ze dvou zadních.

... Vejděme v meditaci: «Je jenom Božský Oheň». Je žádoucí si na ten stav zvyknout. Musí se pro nás stát pevným, stabilním!

A navíc se můžeme přemísťovat jako Božský Oheň: být Jím, konkrétně, zepředu před svým jdoucím tělem, ze zadu, shora, zezdola, uvnitř...

Taková praktika umožňuje postupně zvětšovat množství sebe-Ohně, postupně se tak připravovat k tomu, abychom se mohli stát «Sluncem Boha».

Pochopme významnost těchto meditací: vždyť tento stav mne-vědomí je identický s tím, ve kterém ti nejmocnější Svati Duchové vycházejí z Příbytku Tvůrce!

A my se můžeme už přímo teď učit být v tom stavu!

Ale následující etapou se musí stát osvojení techniky přebývat v Příbytku Prvotního — ve Splynutí s Ním.

... Lada je teď také zde. Ona nás pozorovala. Říká, že Ngomo ještě něco poradí Táně, a Ona se prý, «půjde zabývat Svoji prací».

... Zasmáli jsme se a pokračovali v práci.

— Táno, — říká Vladimír, který přišel ke mně. — Ty znovu bez pohybu stojíš! Je možné, že jsem zbytečně dotěrný s tím, že je lepší meditovat při pohybu těla. Je možné, že máš takovou individuální zvláštnost? Ty sama — prostřednictvím vlastní zkušenosti — vyzkoušej, a srovnej: jak se to bude lépe dařit?

Skoro podrážděně jsem odpověděla, že zvláštní rozdíl nepocítuji. Vladimír souhlasně přikývl a odešel.

Vyzkoušela jsem ještě jednou — pohybovat se nebo stát — a všimla jsem si, že rozsáhlé meditace se snadněji daří právě při pohybu. Ale «maličké», kde je zapotřebí, například, soustředěná pozornost na odstraňování drobných znečištění v nějakých částech těla, se lepší podaří — u mě — při nepohyblivém těle.

... Ale dlouho jsem meditoval nedokázala: navalila se na mě taková únava, že bych dokázala na místě padnout a usnout. Když už jsem se sotva držela na nohou, odešla jsem kousek stranou a rozložila si karimatku, plácla jsem sebou na ní, a vleže na zádech jsem upřela pohled do modravých výšek. S rozhozenýma rukama a nohama, strnulá v blaženosti, jsem si pozdě všimla, že jsem si nesundala vrchní oblečení, a že teď znovu přijde Vladimír a nařídí mi si ho svléknout, protože se už dávno zvedlo slunce a je celkově horko!

Ale mně bylo — tak nádherně! Nebyla jsem schopná pohnout ani jediným svalem. A Ngomo mě prosvycoval Svým Sluncem! Utápěla jsem se v Něm, v Jeho Radosti, v Jeho Blaženém Klidu!

... A Vladimír stejně nepřišel. Šel na houby. Ale ostatní si právě tak lehli a opalovali se. A já jsem ležela ve svojí bundě a kochala se — v ní — «africkým» horkem!

... Nakonec jsem znovu nabyla sil. Když jsem pocítila, že už si dokážu sednout, zvedla jsem se a začala jsem si pomalu stahovat vrchní oblečení. Na ostatní jsem «nestačila».

Ngomo mi uložil, abych si vyslechla a zapsala Jeho slova:

— Množství šesti tisíc lidí se v budoucnu k tobě přijde učit... — na té cifře jsem se trochu zadržela, ale pak jsem si pomyslela, že ať je to jak chce, «čas to spraví». — Ať jsou — jako tvoje děti! Starej se o ně, jako o sebe!

Přivři oči nad tím, že Mě lidé nehledají! Ať se třeba ze stovky najde jenom jeden, kterému se bude chtít poslouchat! Vyprávěj mu o Mně, počínaje od nuly!

... Dále se Ngomo dotkl některých nuancí a podrobností týkajících se mé práce se žáky v mém městě. Já jsem jenom vzdychala za soustředěného přemýšlení, jakpak bych to uskutečnila nejzdařileji a bezchybně?!

Ngomo se usmíval. Já jsem splývala s Jeho něžným bílým Světlem a byla jsem připravena setrvat tu nekonečně dlouho!

Slunce Adlera

Sbírali jsme houby, když Aňa s úsměvem poznamenala, že je dnes velice aktivní Adler. Pochopili jsme, že nás On zve, abychom zašli na Jeho *místo síly*. To bylo tím víc příjemné, že už jsme byli právě nedaleko od něho.

Tady mě čekalo nejnovější překvapení: ohromné «Slunce Boha» Adlera! Vladimír říkal, že na tomto *místě síly* je možné vykonávat skoro všechny vyšší meditace.

Viděla jsem ohromnost «Slunce Boha» jak vzadu za zády, tak i bezprostředně pod nohama, i nahoře, i v bezmezných hlubinách dole! Obklopovalo mě ze všech stran, ale také svítilo i z mnohorozměrné hlubiny bezprostředně pod hmotou mého těla!

Po pročištění těla ze strany každého segmentu mě napadla myšlenka projít skrz svoje tělo — ve stavu Splynutí se «Sluncem Boha». Vyzkoušela jsem — zdařilo se!

Když jsem tak pracovala, začala jsem *vidět* Adlera, přesněji — Jednu z Jeho Podob, jak se následně ukázalo. Měl světlé krátké vousy a dlouhý tmavě hnědý plášť, podobný těm, které nosili středověcí učenci. Ale Adler rychle smetl příležitost formování stereotypu mého vztahu k Němu prostřednictvím Jeho obrazu. Místo toho mě On... objal — a ponořil do Své Lásky tak intenzívně, že jsem zapoměla, kde se nacházím! Rozveselila jsem se a dokonce jsem začala s Adlerem žertovat! Až takový mi vytvořil emocionální stav!

Vladimír přišel za několik minut k tomu místu, kde jsem se právě před chvílí tak bavila s Adlerem, ale teď už jsem byla pryč a odpočívala jsem u ohně. On najednou podotkl, že se tu zvláště dobře pocit'uje Adler a že já už vytvářím svoje *místa síly*!

Adler mě poprosil, abych si vzala pero a zápisník a vyslechla Ho. První, co jsem uslyšela, znělo tak:

— Efektivní působení na hutnou materii musíš ovládnout dokonale!

... Když jsem uslyšela něco takového, okamžitě jsem se vrátila do «reality»: vždyť jsem ještě ani svoje tělo nedočistila! Oči zůstávaly neovlivnitelné. S touto otázkou jsem se k Němu i obrátila:

— Adlere, proč nemůžu dočistit svoje oči?

— Problém je v neadekvátní činnosti rozumu: v jeho neúplném ohodnocení nových perspektiv, otevírajících se před tebou. Aby ses s tímto problémem vypořádala — musíš se naučit trvale žít v maximálně rozšířené anáhatě, být jí, být duchovním srdcem. Jenom tehdy taková neadekvátnost přejde, a nastane život ve stavu «chronického úspěchu»!

— Já nežiju v anáhatě?

— Ne, ty v ní žiješ. Ale příliš často protínáš plochy materiálního světa — a světa Ducha. Svět hmoty tě láká — a ty brzdíš přebývání ve Mně. Nauč se žít — skoro trvale! — právě rozšířeným duchovním srdcem! Tak se, konkrétně, ještě ve větší míře vystaviš polibkům Mojí Lásky!

Musíš se zvedat do vrchní «bubliny vnímání» jenom v případě nutnosti. Ale ty postupuješ opačným způsobem: spouštíš se do spodní, jenom když se k tomu rozhodneš.

V osvojení toho je základ veškerého tvého dalšího úspěchu!

A vynasnaž se přinést lidem informace o zázracích uzdravení, které se dějí právě díky životu jako duchovní srdce!

Ale zázraky se dějí těm, kdo při tom nezapomínají na Mě!

A sama — buď ve Mně! Kvůli tomu — pokračuj v osvojování ohromnosti a majestátu duchovního srdce!

A ještě: přestaň naříkat: «Mně se to nedaří!»

«Mně se to daří! Mně se to podaří! — žij právě tak průbojně!
... Z množství informací se mi «zatočila hlava». Musela jsem si tolik všeho osvojit, tolika
věcem se naučit, s tolika záležitostmi se vypořádat!
A když se vypořádáváš — jak neklopýtnout?

«Svatební Palác» Boha Otce

Místo síly Huang-Di, které jsme na Jeho návrh dnes měli navštívit, bylo na břehu moře. Tady
nám On ukazoval Příbytek Tvůrce a učil nás se do něho potápět.

Vystoupili jsme z vláčku a vydali se potřebným směrem. A hned v té chvíli jsem pocítila
něžnost a radost zvláštního druhu, které nečekaně naplnily mojí anáhatu. Bylo to tak skvělé, že
já... jako bych rázem «obživla», jasně jsem chápala, že mi tento stav daroval můj nový Učitel
Huang-Di! Šla jsem s Ním, jako v objetí s milovaným! Nikdy jsem si nemyslela, že je On takový!
Vždyť je přece... Čínský Císař, Moudrý Vychovatel!... Smála jsem se, divila se, a byla jsem u
vytržení!

— Nikdy jsem nepozoroval *tak mnoho* Huang-Di! — říká najednou Vladimír. — On přišel
na setkání s tebou!

... Přišli jsme k *místu síly*: písčité mělčina, a před ní, kam jen oko dohlédlo, se rozprostíralo
moře, které něžně a tiše šumělo příbojem.

— To je místo, kde ti Huang-Di chce ukázat novou meditaci, — říká Vladimír, když si
sundával batoh. Následovala jsem jeho příkladu, a pak jsme si sedli na klády, ležící na písku.
Vedle bylo ohniště. Na něm Vladimír rychle rozdělal malý oheň.

Po tom, co jsme si odpočinuli a najedli se, začal vysvětlovat.

— Pojd', začneme rozcvíčkou: přijdeš k vodě — a vzpomínáš si, jak je možné držet moře na
svých rukách — na rukách Mahádublů.

Potom — to samé, když zajdeš bosá do vody, z moře — směrem ke břehu.

... Vladimír počkal, dokud se nepotrénuju těmito meditacemi, a potom pokračoval:

— Dále budeme pokračovat v práci s «bublinami vnímání». Už jsme otevírali zesponu
spodní «bubliny» — a přes jejich *bezednost* bylo možné vcházet do jemnějších eonů.

Uděláme to zpočátku «zprava», potom — «zleva», a potom to první, i druhé — zároveň.

...Ted' — druhá přípravná meditace: vejdemo do stavu dvou «Sluncí Boha» najednou —
«pravého» a «levého»...

... A teprve ted' — to nejdůležitější. Ale to se nepovede jinak, nežli za účasti Huang-Di. To
znamená, k tomu, aby se meditace podařila, je bezprostředně nutná Jeho Vůle.

A musíme se konkrétně pokusit pozvat Ho — Obličejem — do svojí anáhaty. A pokud On
souhlasí — pak můžeme snadno klesnout do Jeho Vesmírné Anáhaty — nekonečného
Duchovního Srdce Huang-Di, jsoucího v Příbytku Tvůrce.

Tak se ocitáme ve společném Příbytku všech Božských Učitelů. Právě odsud Oni vycházejí
na pomoc vtěleným, a zjevují se před námi ve Světelných Projeveních — konkrétně, ve formě
Mahádublů a «Sluncí Boha».

... Když vejdemo do Příbytku Jejich *Jediného* My — roztahujeme ruce a poznáváme tento
stav Boha — stav Jejich Klidu...

... A vedle našich těl jsou ted' — Huang-Di, Lao'C, Han... Huang tu kdožvíproč není...
Patrně má na práci něco jiného... Co Oni dělají, když ted' mluvím?... Dívají se na nás, pozorují
nás. Můžeme Je — «za to» všechny poobjímat. A pokud budeme mít nějaká přání nebo
připomínky ve vztahu k meditacím nebo cokoliv jiného, pak je třeba, abychom přijali Jejich
rady a ponaučení...

Právě teď — Huang-Di přistoupil blíže, než Všichni Ostatní, k našim tělům. On otevírá Sebou vchod do Jejich společného Příbytku... Je to Jeho oblíbená práce: ukazovat Božím učedníkům tuto část jejich duchovní práce.

... Teď zkoušej všechno tohle dělat sama, bez mojí účasti, a spoléhej se přitom jenom na pomoc Huang-Di...

Připomínám, že Apoštol Filip nazýval Příbytek Boha Otce — «Svatebním Palácem», to znamená, místem, kde Jediný Prvotní přijímá do Svých Objektů nově vcházející Duše — a splývá s Nimi v Božské Extázi Dokonalé Lásky.

... Pocítila jsem Obličej Huang-Di v anáhatě — a okamžitě se mi všechno podařilo. Tolik Blaženosti! Strašně se mi chtělo protáhnout se tam úplně — do poslední svojí kapičky! Abych se mohla, jak předtím říkal Vladimír, už odtamtud, z Jejich Příbytku, — dívat na svět hmoty, navlékat svoje tělo na ruku vědomí, jako rukavici. Ale to se mi zatím nepodařilo.

— Právě mi Huang-Di říká, že si tě bere «do parády», — pronesl Vladimír. — Přijímá tě do Svých Objektů... A ukazuje ti «Svatební Palác» Boha Otce zevnitř...

* * *

Když jsme potom odpočívali, Vladimír pokračoval v besedě:

— Je třeba, za použití schématu výzkumu stavby Absolutna, publikovaného v našich knihách, naučit se rozlišovat eony. Pokud nebudeme mít dostatek zkušenosti v jejich rozlišování, můžeme si je splést. Zvláště nebezpečné je to vzhledem k těm z nich, které postrádají ostrou svítivost.

V «Paláci» není ostré světlo: vždyť je tam Klid.

A je tam jakási světelná strukturovanost, charakteristická právě pro tento eon.

Stejný jako «Palác» je do určité míry eon protoprakriti. Ale není v něm ta strukturovanost. Vidíme v něm hvězdy, a jestliže půjdeme ještě dále, pak i souhvězdí.

Ještě existuje černé peklo, obsahující lepkavou černotu, která se skládá z agresivity a zloby. A to — pokud se s tím budeme sladovat — vyvolává stav hrůzy... A následky mohou být velice nepříjemné...

Ale — raději se nesladovat! Raději přeorientujeme vnímání na Boha!

Opakuji, že Bůh — v Aspektech jak Tvůrce, tak i Absolutna je Jediný. Je to Pravda. Ale On se skládá — z Množství.

Je to těžko rozluštitelná situace pro slabé intelektu. Ale když je intelekt už rozvinutý v řadě inkarnací a v daném vtělení, pak začíná být možné tu Pravdu vnímat.

Příčemž bychom to neměli nabířovat rozumem, ale poznat prostřednictvím vlastního výzkumu a studia.

... Teď můžeme shrnout výsledek naší práce. Ukázal jsem ti v praxi veškerý pro tebe nezbytný program, — dodal po nějaké době Vladimír. — Vidíš tedy, jak je možné zajímavě žít! A ty jsi... předtím běhala po tancovačkách na vysokých podpatcích!

... Když jsme se vraceli domů, «duše zpívala»: byla jsem naplněna radostí a štěstím! Byla jsem opravdu šťastná!

* * *

Dnešní výjezd byl poslední za této mé návštěvy. Přišel čas loučení. Výsledky byly zbilancovány, cíle jasné. Všichni mně přáli mnoho zdaru!

Cestou k vláčku mi Vladimír předal ještě jedno Zjevení od Adlera, které zapsal:

«Dokonce, i když se ti na sociální úrovni nic nepodaří, dokonce i pokud to budou jen jeden nebo dva lidé, které dokážeš přivést ke Mně, — věz, že jsi Moje!

Tohle tvoje vtělení je poslední v řetězci všech předcházejících: dlouhé cesty do tvého pravého Domova, do Mého příbytku.

Nemám žádné pochybnosti o příznivém výsledku tohoto tvého vtělení.
Povolávám tě do naší Skupiny Božských Vůdců!»

První ztráta stability

Po celém měsíci toho harmonického života v kontaktu jenom s Bohem a Jeho úspěšnými žáky jsem se musela vrátit do předchozího obklíčení rozzlobenými, nemocnými a unavenými lidmi. Jejich hrubé požadavky a nároky z jejich strany jakoby úmyslně směřované ke mně, byly stále častější, docházelo až k úplným absurditám. A jednou jsem se neovládla, srezonovala s nimi emocionálně, vešla do stavu konfrontace a nadlouho ztratila vnitřní harmonii...

Nikomu z mých přátel jsem to neoznámila. Ale... brzy přišel dopis od Ani, ve kterém mě mírně varovala, že výstupy ze stavu lásky jsou nepřipustné, že musíme nést odpovědnost za tu sílu emocí, kterou teď vládneme...

Vzala jsem si ta ponaučení k srdci a snažila jsem se «dát se dohromady». Ale úplně se vrátit do původního stavu se mi nepodařilo...

Poslední výzva Bábadžího

Za několik dní mi Aňa poslala mně adresovaná slova Bábadžího, která zapsala:

— Mohl bych ti ještě leccos vyprávět pro tvoji knihu, pokud rozevřeš srdce, vpustíš Mne, a skloníš svůj sluch k Mým řečem.

... Všechno je pomíjivé: věky, vtělení... Ale tvoje láska ke Mně a Moje láska k tobě — at' zůstanou neměnné!

Ta láska umožňuje Mně být vždy s tebou, vědět o tobě všechno, vidět tě, at' jsi kdekoliv!

Ta láska umožnila Tobě nořit se do Mých Hlubin!

Láska člověka a Boha může být vzájemná — a tehdy ona učí rozplynutí individuálního «já» v neohraničeném Všeobecném «Já» Boha!

Poslouchej Mě, Moje milovaná! Pamatuj na Mě! Je to teď zvlášť důležité!

Přivedl jsem tě ke Guru, který umí očist'ovat všechny nánosy ega z Átmické Součásti duše. Dělá to právě tak virtuózně, jako Já. Neprotiv se jeho práci Mistra! Jenom tam, kde «ty» už nejsi, Se ve vši úplnosti projevuje Bůh!

To je Náš záměr na tvoje poslední vtělení: takové uvědomění duše v Prvotním, že prostřednictvím tvého těla může být zjeveno všechno to, co chce Veliké Jediné Prvotní Vědomí!

* * *

Seděla jsem u počítače, a dokončovala zpracování svých vzpomínek na práci s Vladimírem a jeho nejbližšími přáteli.

Najednou — v celém bytě zhaslo světlo. Vypnul se i počítač.

Začala jsem hledat příčinu. Ukázalo se, že «vypadl» jistič.

Spravila jsem to. Znovu jsem zapnula počítač.

V případech podobného «nekorektního» vypnutí počítače je v programu WORD předpokládán pokus znovuobnovení souboru, se kterým se před takovým vypnutím pracovalo.

Přítom se vytváří doplňující verze souboru, která má, jak se někdy stává, velké množství uložených informací. Takový nový soubor různé verze programu šablonovitě označují jako "Dokument 1", «soubor obnoven» nebo nějakým podobným slovem.

Dívám se — a nevěřím vlastním očím! V mém počítači je tento nový soubor, vytvořený WORD'em nazván: 'Na návštěvě u Boha!' Jako by «počítač sám» vytvořil tento název!

Zjevný zásah do práce počítače ze strany Boha! Aktuální zázrak, vytvořený Bábadžím s cílem potvrdit — pro mě — reálnost a pravdivost všeho, co je vyprávěno v této knize...

Vladimírova návštěva u mě doma

Moje chyby a hořkost loučení

S Vladimírem jsme se domluvili, že přijede ke mně, aby mi pomohl najít nová místa síly v mém kraji.

A tak tedy přijel.

Bydlela jsem v jednopokojovém bytě, skládajícím se z dost velké místnosti, spojené s kuchyní.

Měla jsem jenom jedno místo na spaní — rozkládací gauč. Proto jsem k příjezdu Vladimíra připravila druhé místo — pro sebe, molitanovou podložku na podlaze.

Ale Vladimír, když se rozhlédl, si pro sebe vybral zrovna to místo — na podlaze:

— Kvůli čemu bych narušoval tvůj obvyklý způsob života?

... Potom začal prohlížet všechno ostatní v mém bytě. Upozornil mě na spoustu pokojových rostlin v květináčích. A těch jsem měla dvacet kusů. Zabíraly celý okenní parapet, a celý roh místnosti u okna — na speciálních svařovaných kovových regálech.

— Proč jich máš tolik? Zdá se, že zaujaly ve tvém životě — významem — to samé místo, které předtím náleželo kočkám!

Vždyť ve výsledku k očistění tvého vnímání od zbytečného, ne nezbytného — v souladu s mnišským principem aparigrahy — nedošlo. Došlo jenom k záměně jednoho zbytečného — za druhé zbytečné!

Ukázalo se, že ty... prostě nemůžeš žít bez těch — pro tvoje indrije tak přitažlivých — objektů pozornosti! A vždyť jsme přece o tom tolik mluvili, a tolik sis o tom mohla přečíst v našich knihách!

Vždyť jedno z hlavních pravidel mnišského života spočívá v tom, aby z něho bylo odstraněno všechno to, co odtahuje pozornost od Boha, směřování k Němu a sloužení Mu!

... Chabě jsem se pokoušela namítnout:

— Ale vždyť jsou to moji přátelé, já se o ně starám...

— A tak tedy pojd', podíváme se na ty tvoje přátele konkrétněji.

Právě tahle velká rostlina — ano, to je tvůj přítel. Ona má překrásnou energetiku, odpovídající čisté a silné lidské anáhatě!

Ještě tahle maličká, toho samého druhu, — to je také přítel, ale je příliš malá na to, aby z ní byl užitek.

A tyhle všechny jsou bioenergeticky neutrální: ani přátelé, ani nepřátelé. Jenom zabírají místo. A také tvoji pozornost a čas. Proč bys je nemohla někomu darovat? Nebo je třeba postav na parapet na schodišti v přízemí a přidej cedulku: «Kdo chce — ať si vezme».

Teď se podívej na tuhle — s tuhými listy, nalad' se na její energetiku. Má ji intenzivně šedou, její pole je vzhledem k tobě naladěno nepřátelsky. Ona ti zjevně škodí!

A celkově, nebylo by lepší zasadit si v takových květináčích na okenní římsě něco jedlého? Celer, libeček, petržel a tak dále...

... Tak... Přejdeme na stěny.

Tak tyhle fotografie s našimi krajinami jsou překrásné! Nalad'ují na zjemnělou krásu přírody! Podobizny Ježíše, Satja Sái, Bábadžího — ty jsou jako okna do Jejich Božských Duší!

Ale co je tohle — co je to za mazanici? Vladimír ukázal na skutečnou mazanici, pověšenou v dřevěném rámečku. Široké neuspořádané tahy štětcem — zelenou barvou. Zřejmě to byly první pokusy o malování něčího dítěte ve věku jednoho-dvou let. Neznala jsem jejich původ, získala jsem je spolu s tímto bytem.

— Podívej se na tuto situaci adekvátně: ony nejsou energeticky prospěšné, ale nejsou ani škodlivé. Ale ony — čas od času — na sobě zadržují tvoji pozornost, odvádějí tě od objektů, které jsou pro tebe skutečně prospěšné: od tvých Božských Učitelů a těch lidí, kterým pomáháš!

Dovol, abych se ještě jednou dotkl hlubin metodologie duchovního zdokonalování. Vzpomínáš si? — jak jsme mluvili o vektorech škály mnohorozměrnosti? Zmiňovali jsme se tenkrát jen o jednom z nich. Ale ve skutečnosti jich můžeme vytvořit více. Takové vektory umožní vykreslit, udělat pro sebe názornými — posloupnosti přechodů mezi dvěma protikladnými krajnostmi. Jsou to jakési vybudované trajektorie pro práci na sobě.

První a nejdůležitější vektor je mezi peklem — a mezní zjemnělostí Prvotního Vědomí.

Druhý — mezi hmotou — a jejím Tvůrcem.

Také — mezi tmou nevědomosti — a poznáním toho nejdůležitějšího v životě,

— mezi «prázdným» egocentrismem — a sebeobětující láskou,

— mezi gunami *tamas* — a *sattva*, a poté ještě výše: ke stavům Svatého Ducha a Tvůrce,

— mezi emocionálním slad'ováním se svými konkrétními nepřáteli-lidmi — nebo s Nekonečností Lásky Boha,

— mezi zotročením nemocemi — a totální čistotou duše a těla a dokonce získáním Nesmrtelnosti.

A ještě — mezi konkrétními lokalizovanými objekty světa hmoty — a Nekonečností a Věčností Prvotního!

Snažíme-li se poznat Tvůrce, má pro nás význam přivykat si ke slad'ování ne s drobnými předměty, ale s objekty stále rozsáhlejšími. Vzpomeň si, jak jsi ty sama rostla: začínali jsme zaplňováním sebou kokonů stromů, potom — prostranství nad mořem, ještě dále — ohromných Vědomí Svatých Duchů a eonů «Zazrcadlí»... Mechanismus «totální reciprocity» nám konkrétně umožnil skutečně se rozplývat duchovním srdcem v těchto Projeveních Absolutna... To postupně vedlo k možnosti Splynutí a následného Srůstání s *Jediným My Prvotního Vědomí*...

A ty... ve svém bytě... jak se zdá, tomu aktivně vzdoruješ, znovu a znovu se vracíš ke «splynutí» a «srůstání» vědomím s materiálními povrchnostmi...

... A tahle fotografie spícího kocoura!... Ano, on má sympatickou neobvyklou polohu! Ale vždyť přece teď, to znamená v tom okamžiku, kdy byl fotografován, vidí nějaký velice špatný sen! Má uvnitř černou hlavu! A nemáš ty vždycky energetickou nečistotu v čakrách hlavy proto, že se s ním kocháš a slad'uješ se s ním? Vždyť ti při každém našem setkání musím čistit hlavu! A když jsme se dlouho neviděli — chronicky tě bolela!

...Styděla jsem se...Proč jsem jen na to nepřišla sama?! Ještě jednou jsem se ujistila, že Vladimír je vždycky v právu při řešení mých problémů se zdravím...

— Proč máš, — pokračoval Vladimír v drcení mých «životních pilířů», — na klávesnici počítače na černém podkladu — tmavě červená písmena?! Opravdu je pro tebe prospěšné takové přepínání zraku, když něco píšeš?! A proč ti světlo zářivky bije přímo do očí ze vzdálenosti pouze půl metru?! Právě se ukazuje, proč se nám také nepodařilo obnovit tvůj zrak: vždyť ty sama si ho mrzačíš!

... Nicméně, je třeba podotknout, že Vladimír to všechno říkal svým obvyklým měkkým a klidným tónem... Ačkoliv někdo jiný by mohl i podrážděně křičet...

... A potom jsem natropila něco takového, za co se budu stydět navždy...

Problém byl v tom, že jsem měla životní stereotyp, zafixovaný ještě od dětství, — ráno vstávat tak, abych se «v letu» opláchla pod sprchou, vypila šálek kávy — a hnala se do práce.

Ale Vladimír postupoval diametrálně protichůdným způsobem: vstával časně, a když posnídal, aby se zásobil energií, — pokud nebyla žádná jiná naléhavá práce, meditoval.

Časový rozdíl mezi našimi probuzeními představoval několik hodin.

Hned jsem pochopila, co měl na mysli, když říkal, že by pro každého mnicha bylo dobré mít vlastní celu...

Když pochopil, že se mu nepodaří mě rychle předělat, co se týče prospěšnosti ranního vstávání, on zpočátku — hodiny — po ránu prostě ležel, a snažil se ničím nenarušit můj spánek. Následující dny začal potichoučku vstávat — a meditoval, vsedě na židli ve tmě... I když je pochopitelné, že efektivita takovéto jeho práce byla zoufale nízká.

Chápala jsem, že tím trpí. Vždyť on mi předtím nejednou říkal, že každá hodina života na Zemi, darovaná nám Bohem, musí být maximálně naplněna užitečnou prací!

Ale já jsem neuznala za nutné změnit se přímo teď: vždyť je tak příjemné ráno si ještě alespoň trošku přispat!

A jednou jsem to nevydržela a emocionálně «vybuchla», když mě Vladimír nechtěně vzbudil. Moje rozčilení bylo velice bouřlivé a dlouhotrvající. Ačkoliv nahlas jsem na to téma neproněsala ani slova...

Vladimír také ne, ačkoliv také výborně pocítoval můj stav, jak se potom vyjasnilo, ale toho dne mi k tomu nic neřekl. Čekal na okamžik, kdy ho dokážu vyslechnout ve vyrovnaném stavu.

Až následující den o tom začal mluvit:

— Musíme velice vážně posoudit tvoje úspěchy a nedodělky v naší práci. A — nastínit plány na další období.

... Na začátku vyjmenoval — v bodech — úspěchy.

Ale potom, za opatrného vybírání slov, aby mě příliš netraumatizoval, — začal mluvit o mém včerejším stavu:

— Ale... podívej se: včera jsi, dá se říci, skoro znehodnotila všechny svoje úspěchy...

Vždyť co je to psychická autoregulace? Ano, je to technika měnit lehce libovolně svůj emocionální stav. To jsi zvládla.

Ale k čemu je to všechno potřeba? K tomu, abychom v sobě zničili dokonce i samotnou způsobilost k jakékoliv hrubosti, upevnili se v maximální jemnosti — a stali se Dokonalou Duší, hodnou toho, aby se vlila do Prvotního Vědomí.

Můžeš namítnout, že jsi do takového stavu nevešla nadlouho, všeho všudy na dvě hodiny...

Ano, takové ospravedlnění by bylo přípustné, pokud bychom mluvili o energeticky všedním člověku. Ale ty — máš sílu Nanaka! A ještě k tomu to, co už jsi napracovala v tomto vtělení!

Vždyť čím větší silou vědomí člověk vládne, tím víc je povinen být obezřetný při zacházení s tou silou.

Maličká dušička může uškodit takovým podobným stavem — jenom nemnohým bytostem, které se vyskytly vedle ní.

Ale od negativních vlastností velkých duší — může být škoda kolosální!

Vždyť velké zjemnělé Duše, nejen v pohádkách a legendách — zušlechťují prostor kolem svých těl — na kilometry, stovky kilometrů a do ještě větších objemů prostoru. A ti ze vtělených lidí, kteří si přejí přiblížit se k Božskosti, to mohou konkrétně dělat prostřednictvím slad'ování s takovými Dušemi.

A ty... — pozoroval jsem tě z větší vzdálenosti v těch hodinách tvého pekelného stavu — ses přeměnila do podoby... černého nádoru uvnitř Světla Svatých Duchů!

A tímto svým stavem jsi mi dala takový kopanec, že se ještě... dosud pocít'uji... v letu!... A jenom moje tělo mě zadrželo u tebe doma!... Ale teď už si ho musím vzít.

Proto jsem donucen tě dnes opustit i tělem.

V situacích, podobných této, Bůh používá takovouto formulaci jako ponaučení odcházejícímu: «Teď tě čeká začít všechno od začátku...».

Tobě se znovu naskytá úplná svoboda výběru tvojí cesty životem. Můžeš si svobodně udělat jakýkoliv výběr — jako, ostatně, i vždy. Ale — měj na paměti «zákon karmy».

Pokud budeš chtít jít jenom tou cestou, kterou jsi šla s námi, — začni úplným uvědoměním si a aplikací na sobě prvních dvou stupňů Pataňdzaliho schématu, které jsou konkrétně popsány v naší 'Ekopsychologii'.

Zdůrazňuji: ani počáteční z těch stupňů sis ještě neosvojila...

— Ano, souhlasím... Všechno bylo tak rychlé...

— Ano. Všeho všudy těch několik let, které jsi měla na to, abys všechno to, co sis přečetla v našich knihách, — aplikovala na sebe a změnila se v souladu s těmi mnohými doporučeními Boha! — s měkkým sarkasmem a smutkem odpověděl Vladimír.

... Odmlčel se, a pak pokračoval v optimističtějším emočním ladění:

— Ale za poslední měsíce naší společné práce jsi získala takovou ohromnou životní zkušenost, tak mnoho jsi poznala o Bohu, i o lidech, i o sobě!

Ačkoliv, jak sama vidíš, některé problémy zůstaly stále nevyřešené.

Teď se ti naskytá velice příznivá situace: s využitím všech získaných znalostí znovu prohlédnout a předělat sebe a svůj život ještě jednou od začátku.

A neproživej to, co se ti včera přihodilo, zbytečně silně: něco takového se stalo mnohým z těch, kdo potom úspěšně pokračovali ve svém duchovním růstu.

Ukazuje se, že to není tak jednoduché: nejen souhlasit se správnými principy života, které nám předkládá Bůh, ale konkrétně je aplikovat na sebe.

Mimochodem, jedním z takových pravidel je — «Každé vystoupení ze stavu lásky vede k nahromadění negativní karmy». O tom jsem vyprávěl v knize 'Jak se poznává Bůh'.

Já věřím, že se vypořádáš se všemi těžkostmi! Vždyť jsi nabyla takových bohatých zkušeností, včetně zkušenosti těchto posledních dní!

Přeji ti mnoho zdaru a úplné štěstí jak v «pozemském», tak i v duchovním!

... Potom se mnou Vladimír mluvil ještě několik hodin, připomínal mi, jakými principy mi on a jeho nejbližší společníci pomáhali.

—Obrať pozornost: vždyť masa nevzdělanců se vyhlašuje za «osvícené guru» — a obchoduje se svými hloupostmi nebo dokonce s úmyslnou lží! Ale my tobě jsme darovali.

Cožpak může existovat peněžní kalkulace ve vzájemných vztazích, založených na opravdové duchovní lásce?!

Podívej: láska — to je právě darování: darování svého, darování sebe! Když se spojují duše, právě tak milující jedna druhou, — pak mezi nimi vzniká harmonie a poté splynutí.

Lidé, kteří se tomu naučili v lásce jednoho k druhému, potom lehce splývají v lásce s Bohem!

V budoucnosti můžeš, pokud uznáš takový princip také za svůj, postupovat také tak.

... V současnosti ses svými stavy... rozprostřela mezi inertností guny a tamas — a tím, co značně převyšuje gunu a sattva. Ale žít tak dlouho — není možné!

Potřebuješ se teď zastavit, odpočinout si, rozhlédnout se — a udělat výběr: co já dál chci?, jak chci dál žít?, kým se chci stát? Na takový výběr máš plné právo.

Jestliže budeš chtít růst dále — mohou ti pomoci všechny naše publikace, včetně sborníku veršů-meditací, darovaných našimi Učiteli. Zvláště bych zdůraznil důležitost práce s radami-příkázáními našich Učitelů, které jsou shromážděny v našich knihách. Já osobně jsem je v minulých letech přečetl mnohokrát, a «vtiskával» si je do duše. Je to neobyčejně důležitá technika práce na přeměně sama sebe — přeměně, především, etické!

Ještě mohu poradit knihu Bairda Spaldinga 'Život a Učení Mistrů Dálného Východu'¹. Byla vydána v první polovině minulého století v USA. Vypráví se v ní o expedici po zemích této části naší planety. Během tohoto putování, trvajících několik let, se jeho účastníci setkávali a dlouho besedovali s mnohými duchovními Mistry Božské úrovně rozvoje. Mezi nimi byl i Ježíš, který si pro taková setkání znovuvytvářel Svoje tělo. Všechny besedy s Ježíšem a dalšími Božskými Učiteli byly od počátku stenografovány, a potom autorem zveřejněny v několika svazcích.

Účastníci expedice také byli svědky a bezprostředními účastníky množství zázraků typu dematerializace a materializace těl, stvoření libovolných množství zcela materiálního jídla a mnohého dalšího.

Já sám jsem se s touto knihou seznámil celkem nedávno: napsali mně o ní naši čtenáři z USA.

Čím je tato kniha právě pro nás hodnotná? Tím, že jsou v ní obsaženy instrukce, co dělat po tom, když je osvojeno vcházení do Příbytku Prvotního Vědomí.

Můžeš se zeptat: nebyla by tedy právě tato kniha plnocennou učebnicí duchovního zdokonalování?

Bohužel — ne. Problém je tu v tom, že v knize jsou popsány další stupně Cesty jenom těch duchovních praktikantů, kteří se už přeměnili v rozvinutá duchovní srdce a dostatečně důkladně

se seznámili konkrétně vlastní praktickou zkušeností s reáliemi mnohorozměrného uspořádání Absolutna — přibližně na naší úrovni.

Ano, v kázáních Mistrů, uvedených v knize, zní stále výzva rozvíjet duchovní srdce a snažit se žít ve stavu lásky.

Ale kolik teď kolem nás žije lidí, kteří vůbec chápou, co je to duchovní srdce? Vždyť pro většinu — duchovní srdce — jsou všeho všudy prázdná, i když krásná slova, symbol života «po proudu svých emocí»!

V knize se ale podařilo to, že její metodologická součást je podobná schodům, které mají jenom samé vrchní stupně. Ale o tom, jak se na ně dostat, tam není nic řečeno.

Uvedené téma je v současné době podrobně zpracováno a vysvětleno pracemi právě naší Školy. A tebe jsme na takový vyšší stupeň schodiště dovedli.

... Dovolím si ještě zavčas rozptýlit tvoje zcela přiměřené pochybnosti, co se týče adekvátnosti meditačního tvrzení «já jsem», doporučeného v uvedené knize. Ono je mimochodem charakteristické i pro okultní literaturu, vydávanou koncem předminulého a počátkem minulého století.

Co označuje toto «já jsem»? Správně pochopeno to je výzva k pocitování sama sebe právě ve Splynutí s Bohem, to znamená, ve stavu Advaity — Nedvojnosti ve vztahu k Tvůrci a všemu Absolutnu! Tehdy — je jenom *Jedno!* Právě v této etapě zdokonalování a pouze v ní je vhodná uvedená meditace!

Ale vždyť kolik schizofreniků, paranoiků, různých agresivních primitivů a dalších slabomyslných si také přeje použít tento princip pro sebe! A oni si budou — s jeho pomocí — v sobě utvrzovat svojí patologii!

... Ještě rozvedu tvrzení, nejednou v knize opakované, že «všechno je vibrace». Je třeba chápat, že je to jen příklad použití neadekvátního termínu v tom případě, kdy ve slovníku posluchačů neexistují příhodnější slova pro jejich pochopení toho intelektuálního materiálu, který je ještě «přesahuje», a který je zatím třeba jenom zachytit, zapsat, — aby byl později posouzen. Ve skutečnosti by se tu nemělo mluvit o vibracích, ale o druzích energie, vlastních různým eonům, a o možnosti transmutace těchto stavů — na varianty, vlastní druhým eonům.

... Nu a celkově, všem psychicky plnohodnotným lidem velice doporučuji se s touto knihou seznámit! Je to jedna z nejcennějších knih v historii lidstva! Každý intelektuálně rozvinutý člověk v ní dokáže pro sebe najít hodnoty! A to — ať ho podnítí k duchovnímu zdokonalování!

... Když jsem poslouchala Vladimíra, ještě jednou jsem prohlédala... Všechno, o čem mluvil, jsem viděla i předtím, ale... neuvědomovala si to. Prostě jsem plula po proudu řeky jejich lásky...

Slzy mi tekly z očí, stékaly jak potoky po tvářích...

... Při loučení jsem s obtížemi zadržovala vzlykání, řekla jsem:

— Děkuji ti i vám všem! Odpusť mi!...

— I ty mi odpusť, že jsem ti nedokázal pomoci lépe... — odpověděl.

¹ Baird Thomas Spalding — 'Life and Teaching of the Masters of the Far East'. «DeVorss & Co», 1924 — .

V ruském jazyce byla kniha vydána nakladatelstvím «София» v roce 2007.

Nebo můžete překlad do ruštiny najít na internetu.

Fotografie míst síly

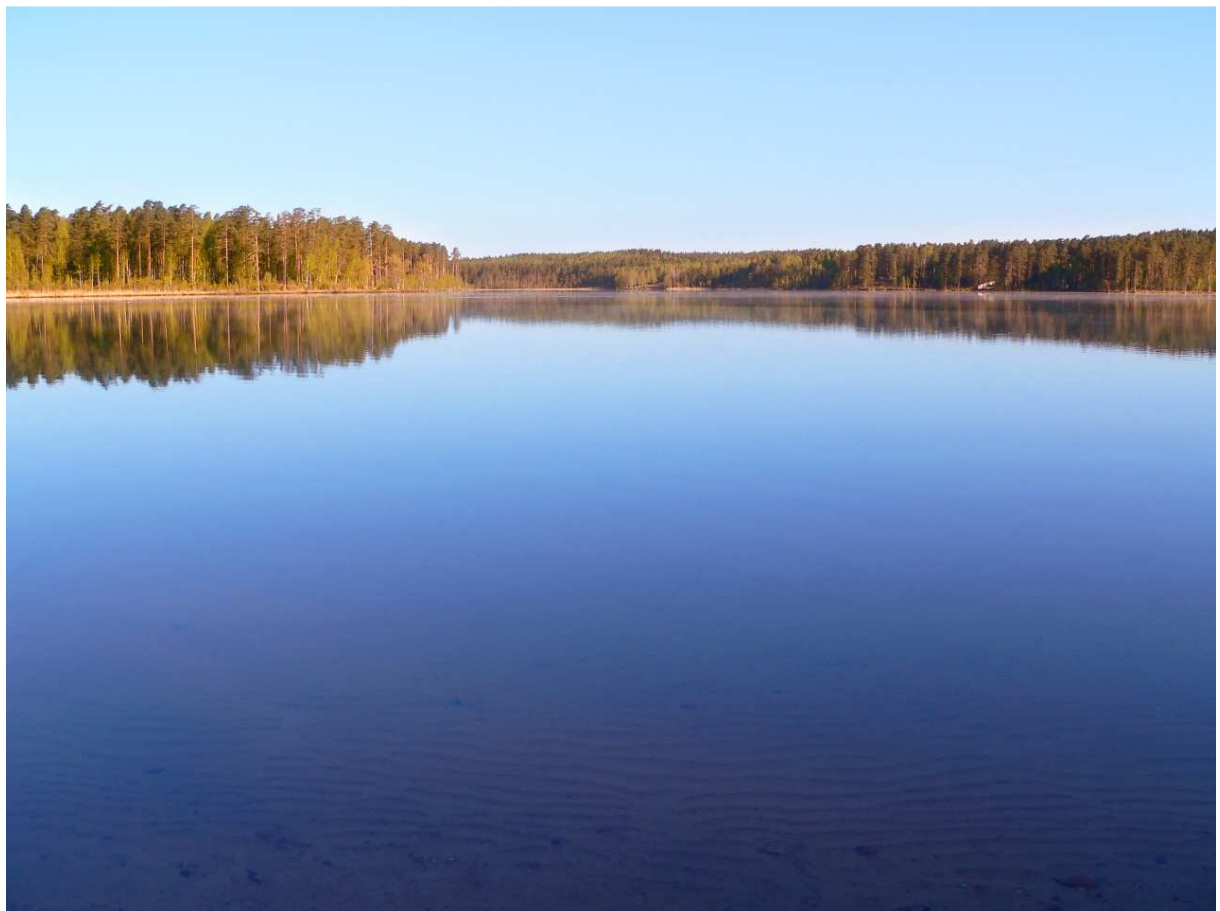
Pracovní prostranství Chuanita

... A teď jsme přišli a zastavili se u *pracovního prostranství* Božského Učitele, jednoho ze Svatých Duchů — Chuanita.

— Zkus pocítit hranici tohoto místa, — říkal Vladimír, a ukazoval mi ji. — Musíš se samostatně naučit přesně určovat hranice *míst síly*.

Mahádubl Velikána

— To je *místo síly* Velikána, — začal vyprávět Vladimír. — Tady se velice dobře učí držet to kouzelné jezero na svých dlaních lásky... Protáhneme ruce vědomí do hloubky pod jezero a do dálky — až do jeho nejvzdálenějšího okraje... Pocítíme v jezeře rybky, pohladíme jim břítška...

V Bábadžího údolí

Brzy jsme přišli ještě na *jedno pracovní prostranství* Bábadžího. Tentokrát jsem nejen viděla rysy Jeho Obličeje, ale pociťovala jsem objem a průzračnost celé Jeho Hlavy. Chodila jsem tělem uvnitř, naslouchala Jeho myšlenkám, slovům...

Doteky Kimových Rukou

Vydali jsme se dále do hloubky lesa.

— A to je Kim, — říká Vladimír. — O nás vítá. Jeho zvláštnost je v tom, že k nám na přivítanou natahuje množství Svých Rukou. On se velice raduje, když má možnost darovat Svoji Lásku.

V Ježíšově Mahádublu

A tak jsme dorazili na jedno z Vladimírových známých *míst síly* Ježíše.
Vladimír mi hned ukázal Jeho Obličej, který se rozkládal nad vysokými břízami.
— Tady, — řekl, — je nejsnadnější poznat emoce Ježíšovy Lásky ve veškeré jejich Veliké Kráse
— a poté, pokud jsme toho hodni, s Ním splynout právě v těchto emocích.

Pracovní prostranství Assirise

Vladimír nás dovedl k *pracovnímu prostranství* Assirise. Hned jsem uviděla velkou Ohnivou Kouli Jeho Vědomí vysoko mezi břízami. Vešla jsem do Něho — a rozplynula se v nejintenzívnější Božské Lásce — tak, že mi připadalo, že se zachvěla všechna svalová vlákna mého těla!...

«Na návštěvu» k Davidovi Copperfieldovi

Toto *místo síly* nebylo velké — ve srovnání s těmi druhými, co jsme znali. Rozkládalo se na lesní cestičce, kterou právě v tom místě protínal potok.

Vladimír začal komentovat, jak se David raduje, usmívá, objímá mě. Ano, mě... prosycovala Jeho Něžnost!...

Pracovní prostranství Sarkara

— Musíš se stát jakoby ohromnou, téměř nekonečnou anáhatou nad tím místem — a právě z tohoto stavu se teď stýkat a splývat se Sarkarem...

A ještě ti Sarkar doporučuje, aby ses stala konkrétně *ohnivou anáhatou*: aby se ona — uvnitř — přeměnila v jazyky Božského Plamene. Pak budeš skoro jako On...

Mahádubl Ptahhotepa

První úkol pro Jeho žáky na tomto *místě síly* spočíval v tom, aby naplnili sami sebou tento ohromný «Stan», vysoký a široký stovky metrů, a poté vystoupili na jeho střechu a chodili po kupoli jako vlastní Mahádubly. Přičemž bylo možné vytvářet Mahádubly ze všech segmentů.

Petrovo Duchovní Srdce

Při cestě k *pracovnímu prostanství* Kaira bylo Petrovo místo síly.

Vladimír mě s ním seznámil:

— To je Duchovní Srdce Božského Petra...

**... Takže, sléváme se s Petrem, vcházíme vědomími do Něho, potom — odcházíme po Tělu Jeho
Vědomí stále hlouběji a hlouběji...**

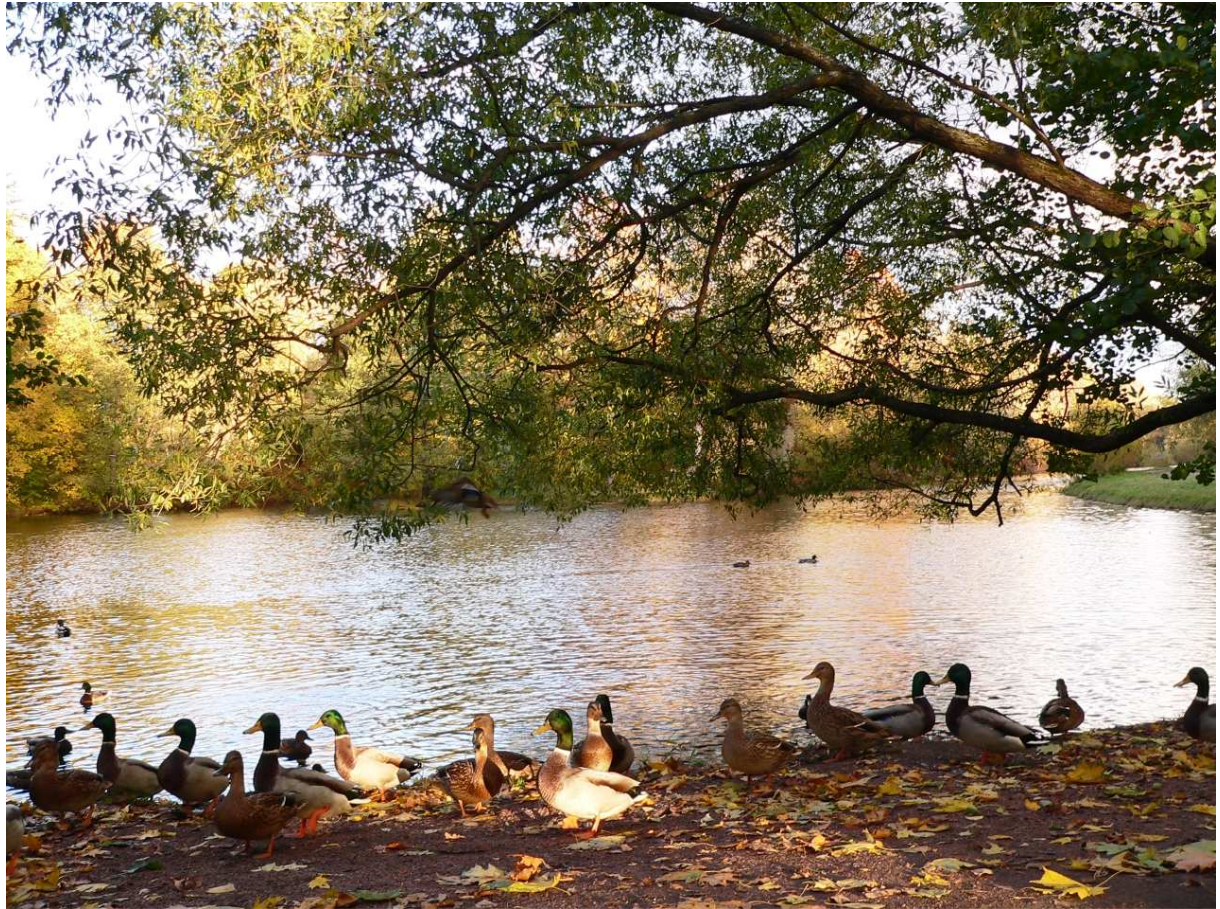
(Mahádubl je zprava od cesty.)

Pracovní prostranství Kaira

— Prozkoumáme strukturu tohoto *místa síly*, — začal vysvětlovat Vladimír. — Ted' jsme vešli do jakési Kupole rozměrově nekonečného Božského Chrámu. Ale ted' se nebudeme propadat do hloubky. Naopak: zaplníme sebou Kupoli, skládající se z téměř průhledného bílého nejjemnějšího Světla Kairova Vědomí...

Mahádubl Apoštola Filipa

— To je Filip! Prosím, seznam se! Má na hlavě černé kudrlinky. Usmívá se!... To jsou jeho Ruce Lásky! Natahuje Je do našich anáhat, chce nám darovat svoji Blaženost...

Mahádubl Ježíše Krista

A teď už jsme blízko hranice mezi Filipem a Ježíšem, — pokračoval Vladimír. — Ježíše můžeme nejen vidět, nejen se pociťovat v Něm, ale můžeme se i podívat na to, jak tady On vychází ze společného Příbytku všech Božských Učitelů.

Ještě zajímavý detail: Ježíš zde stojí — jakoby na ohromném Piedestalu ze Světla!

A to je Ježíšův Úsměv!... My jsme v Něm! Ach! Blaženost!...

(Tráva je bílá od ranní jinovalky).

Bílá Plachetnice Nikifora

Ušli jsme ještě kousek do hloubky lesa a ocitli jsme se na velice útulné mýtince, obklopené vysokými borovicemi a smrky. Tady se nacházelo *místo síly*, na kterém bylo možné tu Plachetnici uvidět... Zlehka se pohupovala na vlnách, jako v oparu mlhy, v něžně bílém Božském Světle Nikifora...

Mahádubl Ngoma

— Podívej se tamhle: tam je ohromný, mnohakilometrový Mahádubl Ngoma. Odtamtud — k nám teď On natahuje Ruku, a naše těla se ocitají na Jeho Dlani.

Rozhlédneme se teď z Jeho Dlaně. Kolem, ze všech stran je mnohorozměrná Nekonečnost Absolutna!

Pocíťme: Bůh mě drží na Dlani. On mě neustále sleduje: všechno, co dělám, na co myslím, o čem mluvím. Drží mě na Dlani, pozoruje a přijímá rozhodnutí o mé budoucnosti — blízké i vzdálené — v závislosti na všech mnou přijímaných významných řešeních...

